

Borger-Bennen

for 1874.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

86de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos N. G. Calberg.

1874.

05.6
Bo 66

1874
Aug. 86

175 70

Indhold.

Selskabets Skriftcomitee bestaaer vedvarende af Litteratus J. H. Halvorsen, Skoleinspecteur, Kammerassessor Th. Olivarius, Etatsraad Dr. F. B. Mansa, Justitsraad J. R. G. Rode og Overlærer C. P. J. Krebs, der er vedbleven at fungere som Skriftcomiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen.

	Side
Begumbach (Fortsættelse fra 85de Aargang), ved Alex. Jacobi, 4—8, 10—16, 18—40, 42—48, 50—56, 58—60, 62—68, 70—76, 78—132	173—192
Høstfesten i Gumperup (Skizze af A. M.), indsendt	192—214
Fosterbroderen (ved S. S.)*)	214—259
Enken og den Faderløse*) 259—292, 295—300, 303—308, 311—316—319—324,	327—371
Christopher Columbus (Oversat af D. F. D.) 271—392, 394—400, 402—408	410—428

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

Angaaende Ansøgninger om Reservebudtjeneste ved Selskabet	1—9—17
---	--------

*) Fra Nr. 30—32 er Bagineringen urigtig, 157—173 i Stedet for 257—273, fra Nr. 39—51 128—217 i Stedet for 328—417.

	Side
Repræsentantforsamlingen d. 18. Decbr. 1873.	2
Extract af 4. Qvartals Regnskab for 1873 findes i Nr. 8	
Bekjendtgjørelse fra Administrationen 41—49—55—59—69—77	
Forhandlingerne ved Repræsentantforsamlingen d.	
19. Marts 1874, tilligemed en Oversigt over	
Regnskabet for 1873	132—172
Extract af 1. Qvartals Regnskab for 1873 findes i Nr. 22	
Extract af 2. Qvartals Regnskab for 1873 findes i Nr. 34.	
Bekjendtgjørelse fra Administrationen angaaende An-	
søgninger om Laan m. m. 393—301—309—317—325	
Bekjendtgjørelse angaaende Bogholderens Flytning	
	115—125—133—173
Extract af 3. Qvartals Regnskab findes i Nr. 47	
Tilføjelse til Repræsentantforsamling	393—402—409

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes i de fleste Nummere af Aargangen.

Borger-Bennen.

Ser og firefindstyvende Aargang

Nr. 1.

Toverdagen den 3die Januar 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Da Reservebud Eriksen, som en Følge af Repræsentantforsamlingens Beslutning af 18de December f. A., vil blive ansat som fast Bud ved Selskabet, vil der blive antaget et eller to Reservebudde.

De Medlemmer, som maatte ønske Ansættelse som Reservebud, kunne herom indgive Begjæring til undertegnede Administration inden Udgangen af Januar Maaned, og aflevere samme til Selskabets Bogholderkontor, Tordenskjoldsgade Nr. 31, 4de Sal fra 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 2den
Januar 1874.

B. Petersen. O. F. Olsen. N. C. Laurrup.

N. P. Petersen,
const.

Befjendtgjørelse.

Torsdagen den 18de December 1873 afholdtes en Repræsentantsforsamling, ved hvilken 26 Repræsentanter vare tilstede, og hvori blev foretaget og forhandlet Følgende:

1. Administrator, Hr. Justitsraad B. Petersen, hvis Funktionstid udløb med Aaret 1873, blev gjenvalet for de kommende 3 Aar, og har modtaget Valget.

2. Til i Forening med Hr. Direktør Reimann at revidere Regnskabet for 1873 gjenvaletes Hr. Intendant, Søkrigskommissair B. A. Nielsen.

3. Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn af Selskabets Kasse og Penge-Effekter valgte Forsamlingen Dhr. Inspektør M. Hertz, Professor J. A. Holbech og Kammerraad B. N. Heiberg, der alle have modtaget Valget.

4. Fra Skriftkomiteens Formand, Hr. Overlærer Krebs, var meddeelt, at bemeldte Komitee vilde være villig til at vedblive sin Virksomhed under dens nuværende Sammensætning; denne Meddelelse modtoges med Tak.

5. Efter Administrationens Indstilling, tilstod Forsamlingen Selskabets Bogholder, J. E. Larsen, formedelt vedvarende Sygdom, Fritagelse for Bogholderforretningerne i 1ste Kvartal 1874; og blev Funktionair ved Selskabet, N. B. Petersen, som

midlertidig i Novbr. og Decbr. Maaneder f. N. har været constitueret som Bogholder, fremdeles ansat som saadan i nævnte Tid.

6. Da der til at besørge Budtjenesten i de udenbyes Kvarterer, hele Kjøbenhavns Omegn, og hvor Medlemmernes Antal betydeligen er tiltagen, kun er eet Bud, bifaldt Forsamlingen Antagelsen af et 6te Bud ved Selskabet, med begyndende Løn af 200 Rd. aarlig.

7. Optoges 53 nye Medlemmer, hvis Navne, i Henhold til Repræsentantforsamlingens Beslutning af 19de Marts 1860, forinden have været anførte i de respektive Ugeblade i den bestemte Tid.

8. Tvende udestaaende Fordringer paa ydede Laan, til Beløb 58 RdL. (deraf Cibeschyts Legat 46 RdL.) og nogle Contingents Restancer, til Beløb 34 RdL. 12 Sk., besluttede Forsamlingen at lade afskrive som uerholdelige.

9. Slutteligen underrettede Administrationen Forsamlingen om, at Regnskabet for 1871, efterat de forskjellige Antegnelser tilfredsstillende vare besvarede, af Revisionen var godkjendt.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 2den Januar 1874.

B. Petersen. O. J. Olsen. C. N. Laurrup.

N. P. Petersen,
const.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

„For Guds Skyld,“ raabte Oberstinden „frelst Barnet! Hr. Leigh, jeg bønfaller Dem, træf Anstalter!“

Miss Rosa talte ikke, men saae til Capitain Dyer, og begge de unge Mænd gik strax hen til Elefanten, for at forsøge paa at faae Barnet fra den; men i samme Dieblif vendte Rabob sig omkring, akkurat som et stædigt Uffel kunde gjøre, naar en Flok Drengene er ved at drille det, og da de saa forsøgte at liste sig rundt omkring den, gav den sig til at trompete heftigt, og begyndte at trampe rundt omkring i Gaarden.

Jeg kom ogsaa til; ligeledes Madam Bantem, modig som en Løve; men det store Dyr fortsatte sin Snøften og Trampen og Svingen frem og tilbage med Drengen, og det var mig umuligt at tænke hvad Følgen vilde blive, hvis det skulde faae ifinde at kaste Drengen paa Jorden, og maaskee sætte en af sine store Fødder paa ham.

Det syntes som intet kunde gøres, og engang foer den — vistnok meer end vilde — Idée mig gennem Hovedet, om det ikke kunde være tilraadeligt

at faae en Niffel anbragt ved Dyrets Dre, og fyre; da i det samme Measles raabte ned fra sin Post: „Nu kommer Chunder,“ og strax derpaa kom Røgterens rullende, ovale Dine tilsyne, og det syntes mig at hans mørke, slyngelagtige Ansigt røbede ondskabssfuld Tilfredshed med hvad han her saae. Han sagde nogle faae hinduiste Ord til Elefanten, der strax standsede, og lagde sig paa Knæ. Saa prøvede Chunder paa at tage Drengen fra den, men som det syntes paa en Maade, der gjorde den rasende; saa stod den op igjen, begyndte at grynte, og støie som en stor So, og atter at vandre, men nu hastigere, omkring i Gaarden, jagende alle dem, der stod i dens Wei, paa Flugt i alle Retninger.

Oberstinden trykkede, halv besvimet, sin lille Pige til sit Bryst. Jeg saae hende knæle, og skjule sit Ansigt, uidentviol i den ængstlige Frygt, at det næste Dieblif vilde være hendes Drengs sidste; og visselig bleve vi alle mere og mere forfærdede; thi jo ivrigere vi bestræbte os for at faae Barnet fra Elefanten, desto heftigere blev denne; den eneste, som ikke syntes at bekymre sig derom, var Drengen selv, hvorimod hans Søster nu begyndte at græde, og jeg hørte hende paa barnlig Vis spørge sin Moder om den stygge Elefant da vilde æde Elivey.

Sidenefter har jeg ofte tænkt, at Dyret, blot

vi havde forholdt os rolige, nok af sig selv vilde have sat Barnet ned, ligesom ogsaa, at Mossjø Chunder let havde funnet tage Barnet, hvis det havde været hans Hensigt, medens han nok kun foretog sig at drille og opirre Dyret, som ikke var ham meget venlig findet. Men man vil nok skjønne, at der ikke dengang var synderlig Tid eller Leilighed til rolig Estertanke.

Jeg havde anstrængt mig det bedste jeg formaaede i Forening med de andre, og stod nu grundende over hvad der nu kunde forsøges, da jeg opfangede Lizzy's Blik rettet skarpt, bønfallende og bebreidende paa mig, som om hun med lydelige Ord sagde: „Kan Du ikke gjøre noget?“ Men i hvert Tilfælde blev der ingen Tid til Speculeringen, for umiddelbart derpaa løb atter Measles' Stemme: „Harry, Harry!“ — og op kom Harry Lant fra Kjældereren, hvor han havde været i Arbeide med at ordne Armatur osv.

I samme Dieblik som Harry Lant saae hvad der var iveien, og gif hen mod Elefanten, løb der en kold Gysen igjennem mig, for jeg saae Lizzy folde Hænderne paa en Slags taknemmelig Maade henimod ham, og det syntes mig som om det var min Skjebne stedse at skulle staae tilbage for ham, at jeg var et Nul, og jo snarere jeg var horte jo bedre:

Desuagtet kunde jeg ikke undlade at beundre

den Maade, hvorpaa Harry behandlede Dyret, hvad ingen af os andre havde kunnet. Jeg vidste at jeg hadede ham, og dog var jeg stolt af min Kammerat, da jeg saa ham gaae hen til Elefanten, og sige nogle saa Ord til den, hvorpaa den strax stod stille. „Læg Drengen ned!“ sagde Harry, og pegede paa Jorden. Som sagt, saa skeet; den store Rjødokolos lagde forsigtig den lille Fyr paa Jorden. „Nu da,“ vedblev Harry til Damernes Forfærdelse, „tag ham op igjen!“ og i samme Nu havde Elefanten atter løftet Drengen op. „Bring ham saa hen til Oberstens Frue!“ og — man saaer nu at troe mig om man vil — men en Sandhed er det, at det store Dyr fulgte Harry Lant som et Lam hen til det Sted, hvor Oberstinden knælede halvt bekvmet. „Sæt ham nu ned,“ befalede Harry, og i næste Dieblif laae lille Olive Maine, — Cock Robin, som vi kaldte ham — trykket op til sin Moders Bryst. „Læg Dig nu ned paa dine Knæ, og bed Damerne om Forladelse!“ sagde Harry Lant leende. Elefanten knælede, gav en underlig, snurrende Lyd fra sig, og blev liggende. „Den siger at den er meget bedrøvet, og vil aldrig mere gjøre det,“ forklarede Harry, saa alvorlig som en Dyrighedsperson, medens Oberstinden halvt leende, halvt grædende havde grebet hans Haand, som hun kyskede, og

et Dieblif holdt op til sit Bryst under en krampagtig Gulken.

„Gud velsigne Dem! De er et godt Menneske,“ sagde hun idet hun nu sank aldeles sammen, blev omringet af Miss Rosa, Madam Bantem og Lizzy, og ført ind.

Jeg saae at Harry var rørt, for en af hans Læber dirrede; men han bestræbte sig for at vedligeholde Sagens pudserlige Side, vendte sig til Nabob, og sagde høit: „Staa nu op, gaa hen til din Høbuuke, og kom ikke igjen med saadanne Narrestreger!“

(Fortsættes.)

Borger-Bennen.

Sex og firefundstyvende Aargang

Nr. 2.

Toverdagen den 10de Januar 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trokt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Da Reservebud Eriksen, som en Følge af Repræsentantsforsamlingens Beslutning af 18de December f. A., vil blive ansat som fast Bud ved Selskabet, vil der blive antaget et eller to Reservebudde.

De Medlemmer, som maatte ønske Ansættelse som Reservebud, kunne herom indgive Begjæring til undertegnede Administration inden Udgangen af Januar Maaned, og aflevere samme til Selskabets Bogholderkontor, Tordenskjoldsgade Nr. 34, 4de Sal fra 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 2den Januar 1874.

B. Petersen. O. F. Olsen. N. C. Laurrup.

N. P. Petersen,
const.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

Elefanten reiste sig strax med en gryntende Lyd.

„Hvorfor ikke?“ sagde Harry, der lod som om han gjentog hvad Dyret havde sagt. „Fordi, ifald Du skulde faae det ifinde, saa vilde jeg fræde Dig sønder og sammen. Gaa saa!“

Alle brast i Ratter ved at see den lille Harry vant — der var saa lille, at han kun var bleven optagen i Regimentet fordi der dengang var Mangel paa Rekrutter, og det endda paa en Tid da Maalet stod lavt — med sin knyttede Næve true det store Uhyre, hvis ene Been var større end Harry heel og holden, og derpaa lede det afveien ved dets bløde Snabel.

Maaskee tager jeg feil, maaskee ikke, men da Harry gif med Elefanten, forekom det mig, at der blev verlet Binf mellem ham og Lizzy Green, der nu stod ved et af Binduerne; men i hvert Tilfælde følte jeg hiin ulmende Skinshye tirre mig til at hade ham, saa at jeg kunde fives med ham om ingenting. Det syntes mig, som om han altid skulde komme mig i Forkjøbet.

Da jeg var ikke den eneste, der var skinsyg paa Harry, thi ikke snarere var Gaarden bleven tom, før han, uagtet min sure Mine, som han syntes ikke at ville bemærke, kom hen imod mig; men inden han naaede saavidt, var samtidigt Ghunder Ghov, mumlende, øiensynlig bister, hadsk og ærgerlig over sin formindskede Autoritet, kommen hen til Rabob, som han ondskabsfuld sparkede, og slog med sin Jern Røgterfork. — Men i en Kuf, jeg veed neppe selv hvorledes, jeg opfangede blot en let Bevægelse af Rabobs Snabel henimod Ghunder, saa rullede denne nogle Men borte i det omspredte Hø.

Op sprang han igjen i vildt Raseri, og det første han fik Die paa var Harry Lant, der loe som han skulde briste, og mod hvem Røgteren nu styrtede som en gal Tyr.

Jeg formoder han ventede at see Harry dreie om og smøre Hafer. Men heri blev han skuffet. Harry stod fast, og Ghunder prellede tilbage, griinte, rullede med Dinene, og snoede Hænderne i hinanden, som om han var ifærd med at plyndre et Hønseskuis, og vride Halsen om paa alle Hønsene.

„Det gjorde vel ikke meget ondt? Hvad Sortefæs?“ sagde Harry rolig. Men Røgteren kunde ikke tale for Raseri; han vedblev at spytte paa Jorden, og gjøre allehaande Grimacer, saa

at hans Ansigt tilsidst blev alt andet end hyggeligt at see paa; og dermed vedblev han, indtil Harry's Latter lidt efter lidt gik over til en fornærmet Mine; for der var nogen i Vinduet, der holdt Die med os, hvorfor ogsaa jeg, der i Begyndelsen morede mig, nu blev ærgerlig tilmode. Saa gik Harry ind paa Chunder, og sagde bister: „Hør, veed Du hvad Krabat, jeg har aldrig gjort Dig noget ondt, men om jeg faaer ifinde at have en eller anden Spøg med Elefanten, saa er den Gouvernementets Eiendom, og sølgelig ligesaagodt min som Din. Men hør nu videre: hvis Du nogensinde kommer igjen med Din ækle, hedenske Banden og Spyttten ad mig, saa skal jeg . . .! Dog nei!“ afbrød han sig selv, og vendte sig halvt imod mig, „jeg kan ikke sværte hans Fæs fortere end det allerede er, Smith, men lad ham forsøge paa at komme igjen, saa skal han faae mig at føle.“

VIII.

Chunder syntes nok ikke om Harry's bistere Mine, for han gik sin Vej, men vendte sig dog endnu engang, spyttede og bandede, ligesom hin Bende-kaabe Simej, om hvem man kan læse i Biblen; og vi andre to gik sammen hen til vort Dvarteer.

„Jeg kan ikke udstaae den Karl,“ sagde Harry.

„Det er en slem Tid nu at skaffe sig Fjender, Harry,“ sagde jeg alvorlig. Idetsamme kom Measles, som nu var bleven afløst. „Der var aldrig nogen saa uheldig Skabning som jeg,“ sagde han; „for naar der engang viser sig Anledning til en Smule Forfremmelse, saa er der altid en anden, som løber af med den. Kom saa og lad os see hvad Madam Bantem har i Potten.“

„Du vil maaskee snart faae Veilighed til Din Smule Forfremmelse,“ sagde jeg, „uden at Du behøver at gaae udenfor.“

„See saa,“ sagde Harry leende, „nu er Smith bleven Profet. Jeg formoder han venter, at vi ere paa Veien til en ny Seringapatnam-Beleiring, kun i omvendt Stil.“

„Vare nogen af dem vilde komme denne Bei,“ sagde Measles bister og med et truende Hiv, som efter en usynlig Fjende.

„Her ere de,“ sagde Joe Bantem, som vi kom ind, „nu muntert tilbords.“

„Hvad min lille Helt,“ sagde Madam Bantem, og vibragte Harry et af sine fyldige Slag paa Ryggen; „jeg skal love Du er kommen i Kridthuset hos Fruen,“ og Klaps faldt hendes kraftige Haand igjen ned paa Ryggen af Harry, der, saasnart han kunde trække Beiret, udbrød: „Na, frels mig! Gud være lovet, at jeg ikke er givt.

Kommer hun tidt med saadaune Kjærlighedsgjæringer til Dig Joe?"

Joe Bantem loe, og snart vare vi til Trods for truende Farer og Uheld igang med et særdeles tilfredsstillende Middagsmaaltid, thi om der nogen- sinde var en Qvinde, der kunde lave en god Karri, saa var det Madam Bantem; og mangen en kold Vinterdag har jeg senere hen i Tiden staaet i Facets Dør i Bondstreet, og længtes efter en Portion af hendes Karri-Fricase. Den Kone var en sand Betsignelse for vor Messse; det have vi mange gange anerkjendende sagt.

En, to, tre Dage gif hen uden Nyheder, og det var som om vi vare fjernede tusinder af Mile fra den øvrige Menneſkehed. Byen vedblev at see øde ud, og det syntes mig trykkende, naar jeg havde Post paa Taget, og, efter at have speidet ud i den vide, sandede, støvede Slette, som de dirrende Solstraaler dansede hen over, kigede ned iblandt de Indfødtes forladte, menneſketomme Hytter, hvor der ikke var Spor af Liv at opdage; og det kostede mig kun liden Anstrængelse at komme til den Overbeviisning, at de Indfødte maatte være vidende om, at der var noget Grundigt igjære, og at det var dette, der var Aarsag til deres Forsvinden; skjøndt den jo ogsaa kunde ligge i deres Frygt for, at vi vilde forsøge paa at hæbne paa

dem de Grusomheder, som deres Landsmænd havde udøvet paa vore.

Ogsaa pleiede jeg ofte at tænke paa, om ikke Capitain Dyer skulde have nogle lignende Tanker som jeg, for han saae meget, meget alvorlig og bekymret ud, og han kunde tilbringe hele Timer paa Taget med sin Riffert og ofte med Miss Rose ved sin Side, medens Lieutenant Leigh paa en besynderlig Maade iagttog dem, naar han troede sig ubemærket.

Ogsaa de iblandt os værende fire Indianeres Adfærd bekymrede mig meget; nemlig Chunder Chov, den gamle Oppasserske og to andre, for de bleve Dag for Dag mere kjæphøiede, stivfinede og dovne ved deres Arbeide, indtil Capitain Dyer lod en af dem pidskes nede i en Kjælder eller Hvælving under den nordlige Kant af Palaiet for at Fruentimmerne ikke skulde høre hans Skrig. Han havde fortjent alt hvad han fik, kan jeg bevidne, og det gjorde de andre lidt høfligere, men ikke for et langt Tidsrum.

Smidlertid fandt jeg mig opfordret til at tale til Capitain Dyer, som just havde givet mig nogle Ordre.

„Sr. Capitain!“ sagde jeg med militair Hilsen, „jeg troer ikke, at disse Sorte ere at stole paa.“

„Jeg heller ikke Smith!“ sagde han, „men hvad har Du ellers at sige mig?“

„Aldeles intet Hr. Capitain, uden at jeg holder et Die med dem, og jeg formoder, at de paa en eller anden Maade have faaet Underretning udenfra, for jeg troer ikke disse Folk vise sig hvad vi kalde mopsede, uden at de mene at have noget at stole paa.“

(Fortsættes.)

Borger-Vennen.

Ses og firefindstøvende Aargang

Nr. 3.

Løverdagen den 17de Januar 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Frogt i N. G. Galbergs Dfficein.

Bekjendtgjørelse.

Da Reservebud Eriksen, som en Følge af Repræsentantforsamlingens Beslutning af 18de December f. A. vil blive ansat som fast Bud ved Selskabet, vil der blive antaget et eller to Reservebudde.

De Medlemmer, som maatte ønske Ansættelse som Reservebud, kunne herom indgive Begjæring til undertegnede Administration inden Udgangen af Januar Maaned, og aflevere samme til Selskabets Bogholderkontor, Tordenskjoldsgade Nr. 34, 4de Sal fra 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-selskab, den 2den
Januar 1874.

B. Petersen. D. F. Olsen. N. G. Lautrup.

N. P. Petersen,
const.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

„Hold saa begge Dine med dem Smith,“ sagde Capitain Dyer smilende, „og mæld mig, hvad Du seer, ligemeget om det saa er det allerubetydeligste, naar det kun angaaer dem.“

„Ja Sir!“ sagde jeg, og allerede næste Dag havde jeg, meget imod mit Ønske, noget at mælde.

IX.

Den næste Morgen var, syntes mig, hedere end nogensinde, uden Udsigt til Regn eller anden Forandring, og efter at være færdig med mine Smaabeskjæftigelser, faldt det mig ind, at jeg jo passende kunde anvende Tiden til, efter Capitain Dyers Opfordring, at holde begge Dine med Chunder Chov og hans Benner, og jeg forlod derfor Madam Bantem i Rjøskenet og gik ned i Gaarden.

Alt var her stille som Døden; Solskin her, Skygge der; kun gjennem et aabentstaaende Vindue tonedede den sølvklare Barnelatter, der ikke forfeiler

at udøve sin formildende Indflydelse paa det bekymrede Sind.

Jeg speidede til alle Sider, men kunde ikke opdage andet end Nabob, der legede med Høet, to Skildevagter paa Taget og en ved Porten, alle saa at sige stegte af Heden.

Damerne og Børnene kom sjelden frem, for der var Sindet hjemløst af Bekymring, ikke at tale om Oberstinden, der saae ud som Skind og Been.

Tvivilraadig om hvad jeg helst skulde foretage mig, slentrede jeg hen hvor jeg kunde opdage en Smule Skygge, og traadte ind i den sydlige halvtruinerede Ende af Palaiet, først i et, saa i et andet af de tomme Værelser, hvor jeg udsøgte mig det koldeste Hjørne, jeg kunde finde, knugede mig med Ryggen tæt op til Muren, stoppede og tændte min Pibe, og lod Begivenhederne passere Revue for mine tungsindige Betragtninger.

Lidt efter lidt døsede jeg hen, slumrede ind, og drømte om Gaarsdagens Tildragelser, væsenligst dog om Lizzy Green, som jeg nu friede til, og som først var snerpet, men siden blev venlig, og da jeg derfor troede mig forpligtet til at kysse hende, gav hun et høit Skrig fra sig, hvorover jeg vaagnede, sprang op, bed i Befippelse min Pibespids istykker, og slugte Stykket. Endnu stod jeg fortumlet, og lyttede til en særegen Støi i næste Værelse, indtil jeg fik denne Sløvhed rystet af

mig, og nu sprang hen til Døren, netop som et uyt, svagt Skrig naaede mit Øre, og idetsamme laa Lizzy Green hulkende i mine Arme, medens Ghunder, den Slyngel, rullede hen ad Gulvet til Døren, hvor han kom paa Benene igjen, og med Haanden knuget til Rinden sendte en Grimace ad mig, som jeg ikke siden har glemt; men dengang havde jeg kun Tanke for den skjælvende Pige, som jeg holdt i mine Arme, og som jeg gjerne vilde tilhvidske nogle venlige Ord, medens jeg havde al min Styrke nødig for at afholde mig fra at trykke et Kys paa hendes hvide Pande.

Men i næste Dieblif havde hun frigjort sig for min Omfavnelse, og udstrakte nu sin lille, hvide Haand imod mig med et saa hjerteligt „Tak!“ som gives kunde.

„Maaskee var det bedst slet ikke at tale herom,“ sagde hun hvidskende. „Han er kommen under Foregivende af, at ville tale med Ammen, og har været uartig imod mig en eller to Gange tidligere. Jeg gif herhen for at sætte mig ved Vinduet der med mit Sytøi, og mærkede ikke, at han kom bag efter mig.“

Jeg studsede, da hun talte om det aabne Vindue, for det gif ud til det Sted, hvor jeg stundom havde Post. Men det samme var netop ogsaa Tilfældet med Harry Lant, og jeg veed ikke om det var en Forudfølelse af hans Komme, der

bragte mig til et tænke paa ham, men just da hørte vi Fodtrin, og Harry Lant traadte ind i sin uknappede Fourageertrøje og med Biben i Munden.

„Om Forladelse! jeg vidste ikke, at her var nogen,“ sagde han, og traadte tilbage, men standsede atter, da Lizzy tiltalte ham ved Navn.

„Er De saa god, at følge mig tilbage til Oberstinden?“ sagde hun venligt til ham; hvorpaa hun endnu engang bød mig Haanden, og takkede med sænkede Dine. — Men det Spørgsmaal, jeg havde opfattet hos mig selv: „Hvem elsker hun? Harry eller mig?“ var efter min Formening nu besvaret; og jeg gav et Suk, da jeg saae dem gaae bort sammen; thi jeg maatte formode, at der havde været et Møde aftalt mellem dem, kun at Harry var kommen sidst.

„Dog ligemeget; jeg har gjort en Kammerat en god Tjeneste,“ sagde jeg til mig selv; og saa overveiede og indsaae jeg mere og mere, at der hos de Sorte maatte være opstaaet en Følelse af, at nu var deres Tid kommen, thi ellers vilde den Slynge ikke have vovet at fornærme en hvid Dvinde, og det midt iblandt hendes Egne.

Ti Minutter senere var jeg paa Veien til Capitain Dyer, thi til Trods for hvad Lizzy havde sagt, følte jeg, at det i Medfør af mine tjenstlige Ordre var min Pligt, at mælde alt hvad jeg erfarede om de Sorte; vi kunde jo hvert Dieblif

vente en Beleiring, og da at have hemmelige og forræderiske Fjender i vor egen Leir vilde jo have været reen Ødelæggelse.

„Nu Smith,“ sagde han smilende, „hvad Nytt om Fjenderne?“

„Ikke meget, Sir,“ svarede jeg (thi det, jeg havde at berette, var mig, som sagt, ikke videre behageligt). „Jeg var i et af de ledige Værelser imod Syd, da jeg hørte et Skrig, og ved at rende henimod, hvor det kom fra, saae jeg, at det var Miss No“

„Hvad!“ tordnede han med en Stemme, der kunde have rystet en stærkere Mand end mig.

„Miss Roses Pige, Sir, som den sorte Slyngel, Ghunder, Røgteren, var ifærd med at ville kysse.“

„Nu da?“ sagde han med et fortørnet, bistert Blik.

„Nu vel, Sir,“ sagde jeg, blussende af Harm, „han kysfede i dets Sted min Haand. Det er det Hele.“

Capitain Dyer begyndte at vandre frem og tilbage, og at pille ved en Brystknop i sin Uniformsfrakke, hvilket han altid pleiede at gjøre, naar han var i ophidsset Stemning.

„Nu Smith,“ sagde han tilsidst, idet han pludselig standsede foran mig, „hvad betyder dette?“

„Betyder, Sir?“ sagde jeg, der følte mig

ligesaa forbittret som han. „Vel Sir, naar De spørger mig, saa svarer jeg, at hvis det var i rolige Tider, saa vilde det kun være et Exempel paa denne forbandede Om Forladelse Hr. Capitain!“ afbrød jeg mig selv pludseligt, og det var vistnok paa den høie Tid.

„Bliv ved Smith?“ sagde han uroligt.

„Et Exempel paa denne sorte Slyngels Ufor-
skammenhed.“

„Men da det nu ikke er fredelige og rolige Tider, Smith?“ vedblev han, og saa stivt paa mig.

„Vel Sir!“ svarede jeg, „jeg holder ikke af at være en Ulykkesprofet, eller at faae Andre til at stole paa mine Meninger; men mig forekommer det, at denne Lømmels Udfærd ikke betyder saa lidt, og jeg antager, at han er bleven ophidset af Nyheder, som han paa en eller anden Maade er kommen til Kundskab om. Jeg har overveiet det endeel i den sidste Tid, og faaet det Indtryk deraf, at hvis vort lille Compagni ikke bestod af Engellændere, men af lutter Chunder-Chovere, saa, jeg beder om Forladelse, vilde Capitain Dyer og Lieutenant Leigh inden imorgen tidlig have sagt deres sidste Ord.“

„Og Qvinder og Børn!“ mumlede han ved sig selv, men jeg kunde høre det.

Han stod taus omtrent en halv Minut; derpaa vendte han sig imod mig med et livligt Smil:

„Men nu er vort lille Compagni af et andet Stof, Smith, og derfor have vi endnu noget at stole paa; men . . . Ah Leigh! hørte De hvad han sagde?“

„Ja!“ svarede Lieutenanten, der i nogle Dieblikke havde staaet i Døren og skjævet til os Begge.

„Og hvad troer De saa derom?“ spurgte Capitainen.

„Troer?“ sagde Lieutenant Leigh foragteligt, idet han vendte sig bort, „Intet!“

(Fortfætttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Snedkermester L. C. Nielsen.

Handelsbetjent L. Overgaard.

Rammager Haastrups Datter, Sophie Christiane.

Bud ved Creditkassen for Landeiendomme
F. C. Hansen.

Bud ved Hof- og Stadsretten Sibracht.

Handsfemager B. A. Lange.

Borger-Vennen.

Sex og firefindstyvende Aargang.

Nr. 4.

Toverdagen den 24de Januar 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

Netop nu lød et Raab fra Skildvagten paa Taget, hvorpaa vi alle Tre gik ud, og erfarede at der var en Rytter i Sigte. Da Capitain Dyer havde anvendt sin Riffert, hørte jeg ham sige til Lieutenant Leigh, at det var en Ordonants-Dragon, hvilket ogsaa snart kunde sees af os alle, og ikke længe derefter travede Ordonantsen paa sin udmatte Hest ind i Gaarden.

Det var rørende at see Oberstinden ivrig

gribe efter det Brev til hende, der var indsluttet i Depeschen til Capitain Dyer. Staffels Kone! Det var en Skat for hendes Hjerte, som vistnok bankede heftigt idet hun snappede Brevet ud af Haanden paa Capitain Dyer (for i de Dage vare alle Formaliteter lagde tilside), og ilede ind for at gjøre sig bekendt med Indholdet.

X.

Bed Daggry næste Morgen begav Ordonantsen sig tilbage med en Depesche fra Capitain Dyer; men allerede inden da vare vi komne til Erkjendelse af, at Omstændighederne saae høist farlige ud. Fra først af havde jeg været tilbøielig til at ansee Ordonantsens Fortællinger for Overdrivelser; men snart skjønnede jeg, at det maatte være Alvor, og flere end een gang gik der en Gysen gjennem mig, medens han i vor Messe sad og fortalte os om hvorledes Regiment efter Regiment havde gjort Oprør, og myrdet deres Officerer, hvorledes den ene Station efter den anden var bleven overrumplet og plyndret, Betjenterne dræbte, Koner og Døttre nedhuggede eller bortførte af de Skurke, der med raa Glæde endog slyngede uskyldige Børn omkring paa deres Bajonetter.

„Jeg har aldrig havt Børn,“ hulkede Madam Bantem, „og jeg har aldrig ønsket at have nogen,

for der er ingen Leilighed for en Soldats Kone til at passe dem. — Men at tænke sig de stakkels, søde, smaa Bæseners Lidelser. O var jeg dog Mand, og havde været der!”

Ingen af os andre sagde noget, men jeg troer, at alle tænkte som jeg, at hvis Madam Bantem havde været der, vilde hun have gjort ligesaameget som — ja mere end visse Mænd. — Og som jeg nu sidder her, og nedskriver dette, og tænker paa det Forbigangne: staaer Mo'r Bantem — skjøndt jeg ikke veed hvorfor vi kaldte hende Mo'r, uden at det var fordi hun var som en Moder for os alle — staaer Mo'r Bantem i sin føre Skikkelse lyslevende for mig, og jeg tænker mig hvorledes hun Men stop! lad mig ikke foregribe min Fortællings naturlige Gang.

Vi følte os alle dybt grebne af de Efterretninger, som Ordonantsen havde bragt os, og jeg troer ikke, at mange af os sov roligt den Nat under Indtrykket af, at der forestod os alvorlige Dage, og at vi kunde blive angrebne hvert Dieblif. En stor Deel af min Uengstelse dreiede sig om Lizzy Green; thi om hun end ikke vilde være min, men Harry Lants Kone, kunde jeg dog ikke undlade at nære en forunderlig Interesse for hendes Skjæbne og Belvære. I hvert Tilfælde var det, som enhver vil indrømme, en høist bagvendt Tid at forelske sig i, og jeg veed neppe hvem jeg

beklagede meest, Capitain Dyer eller mig selv, men troer dog, jeg hældte meest til hans Side, fordi han havde været heldig i sit Frieri, hvad jeg maaskee ogsaa kunde have været, naar jeg ikke havde indskrænket mig til at gaae omkring som en sukkende Stymper, uden nogensinde at spørge Pigen om hun vilde have mig; og hvad nu Lieutenant Leigh angaaer, saa havde jeg ikke et Gran Medlidenhed tilovers for ham, fordi han nu ikke syntes mig at fortjene det.

Altsaa: Ordonantsen red bort ved Daggrø, for at benytte den tidlige Morgenstund; og omtrent en Time derefter fik jeg ifinde at gaae hen i det gamle, tomme Værelse, hvor endeel af den Scene, som jeg nys har talt om, var foregaaet. — Capitain Dyer havde befalet mig at passe nøie paa Ghunder, baade med Hensyn til at han ikke atter fornærmede nogen af Dvinderne, som og hvorvidt han ellers kunde gaae og forsøge paa andre lumste Streger; thi skjøndt Lieutenant Leigh ved Raadslagningerne lod haant herom, og anbefalede Bidstning, havde Capitain Dyer stærk Mistanke, stærkere vistnok endog end min, og heri laae Grunden til mine Ordre, og til min Fritagelse for at staae paa Post.

Alt var fuldkomment stille og roligt efterhaanden som jeg langsomt og tankesuld passerede det ene Værelse efter det andet, og standsede for

at optage min itubrukne Pibe, der laae, hvor jeg havde tabt den. I det næste Bærelse opdagede jeg en Stump af Lizzy's Haandarbeide, som ogsaa hun maa have tabt i Forvirringen. Det gav naturligviis et Sæt i mig; jeg bukkede mig, tog det op, rullede det sammen, og puttede det ind paa Brystet under min Trøie, men studsede idetsamme, da det forekom mig, at jeg i det næste Bærelse, hvortil Døren stod aaben, hørte en Hvidsken, først af een Stemme, saa af en anden, og atter foer en bitter Følelse mig gjennem Hjertet, for hvem andre kunde det være end Harry Lant og Lizzy, som altsaa her maatte afholde deres Stevne-møder; thi hvorledes skulde jeg ellers kunne forklare mig at have truffet dem her i disse øde Bærelser begge de eneste Gange, jeg selv havde været her? Det var ikke et vanvittigt Raseri, der gjennemstrømmede mig, men det var ligesom en stor Sorg, der kastede sig tungt over mit Hjerte, saa at jeg, hvis jeg ikke havde været en Mand, kunde have sat mig hen at græde.

Jeg stod vel en ti Minutter, og lyttede til den vedvarende Hvidsken; saa opmandede jeg mig, og sagde til mig selv: „Isak, vær en Mand! hvis hun elsker ham, har hun saa ikke Lov dertil?“ Alligevel følte jeg mig elendig, og vendte mig om for at gaae. Men idetsamme bleve nogle Ord af Samtalen udtalte lydeligere end de øvrige, og

dette bragte mig til at standse. Det er ikke Engelsk," sagde jeg ved mig selv. „Hvad! Det er dog vel ikke den sorte Skurt, hun taler med?" thi det var umiskjendeligt hans Stemme, jeg havde hørt i det næste Bærelse, hvor jo ogsaa Lizzy var. — Jeg blev hed i Hovedet af vildt Raseri, og uden videre rolig Overveielse om det var Ret eller ikke, Lureri eller hvadsombhelst lignende, listede jeg mig paa Taaapidserne hen til den aabne Dør, og tittede ind for at see og høre; men i samme Dieblif trak jeg lydløst Hovedet tilbage, og det med en ganske ny Følelse i mit Bryst. Det var rigtignok Ghunder, som var derinde, men — han var alene, der var ingen Lizzy hos ham; og jeg veed ikke om mit Hjerte bankede heftigst af Glæde herover, eller af Skam over at jeg, om endog kun for et Dieblif og i Banvid, havde kunnet dvæle ved hiin urimelige Tanke.

Men hvad betydede da dette?

Svaret lod ikke længe vente paa sig: Forræderi!

Jeg sneg mig hen til Vinduet i den Stue, hvori jeg var, og figede forsigtigt ud, betimeligt nok for at see Ghunder kaste en lille, hvid Pakke ud af sit Vindue ned til en turbanflædt mørkladen Slyngel, og i samme Mandedræt var det mig klart, at her forelaae en fuldstændig Optegnelse paa Antallet af Stedets Besætning, Qvinder, Børn,

Baaben, Ammunition, Forraad osv., og omvendt havde sandsynligviis Ghunder faaet Dplysning om den ydre Tilstand.

Men hvad borde jeg nu gjøre? Hiin Slynge! borde vistnok standses for enhver Priis, og det fornuftigste havde været, at jeg havde sneget mig tilbage, og gjort Alarm, for at en Trop kunde blive udsendt, og om muligt affkære ham Flugten; men jeg har desværre aldrig været snarraadig.

I dets Sted trak jeg mig skyndsomst tilbage fra Binduet, listede mig lydløst gjennem Døren og ind i næste Bærelse til Ghunder, der stod derinde i Binduet, og stirrede med saa spændt Opmærksomhed ud ad, at han aldeles ikke mærkede mig, før jeg kastede mig over ham, knugede ham voldsomt til Bindueskarmen med Hovedet udenfor Rammen, strakte mig selv meest mulig ud over ham, og raabte af al Magt: „Skildvagt paa Taget! — Pas paa Spionen forneden! — Stop ham eller fyr!“

Den sorte Lømmel forneden trak en plump Pistol frem, og sigtede ad mig, men kun et Dieblik. Maaskee var han bange for at træffe Ghunder, for strax derpaa stak han Pistolen i Bæltet, og løb med duet Hoved alt hvad han kunde, medens jeg rasede af Fortvivlelse over at see ham undkomme.

Strax derpaa lød et Skud fra Taget, og lidt efter endnu et.

Var han bleven truffen?

Jeg vidste det ikke; for al min Opmærksomhed og Anstrængelse optoges af Chunder, der, just som det andet Skud ringede, gav et voldsomt Sæt, som let kunde have kastet mig gjennem det aabne Vindue, og sandsynligviis gjort Ende paa mig, thi Vinduet var meget høit oppe; men jeg havde faaet et saa fast Tag i ham, som han nogensinde vil have følt, og skjøndt han brødes med mig med en Styrke, jeg ikke vilde have tiltroet ham, var det kun Diebliffets blussende Anstrængelse; snart havde jeg, efter en hidsig Bryden og Boren, Magten aldeles fra ham, og fem Minutter derpaa sad jeg paa hans Bryst, ifærd med at tage et Papir frem af hans Løse.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Skomagermester T. Hansen.

Borger-Vennen.

Sex og firefindstyvende Aargang.

Nr. 5.

Løverdagen den 31te Januar 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

Dette blottede mig; og i samme Dieblik som jeg saae Glintet af en Kniv i hans Haand, følte jeg den gennem min Trøie og Skindet over mit Ribbeen, hvilket for andengang i hans Liv skjænkede ham et føleligt Kys af min knyttede Næve.

Nu traadte Captain Dyer med en halv Snees Mand ind i Bærelset. Chunder blev belagt med Jaaandjern og ført bort, og Capiteinen udsurgte mig ivrigt.

„Men er den Karl derude stude ned, eller greben?“ spurgte jeg ængstelig.

„Jungen af Delene,“ svarede Capitainen, „og det er nu for sildigt. Han er for langt borte.“

Saa fortalte jeg ham, hvad jeg havde seet, og gav ham Papiret, som han med betænkkelig Mine forsøgte at læse.

„Jeg borde være kommen hen, og gjort Alarm,“ sagde jeg angrende.

„Bistnok, min gode Smith,“ sagde han, „og jeg borde en Dag tidligere have sat den Slyngel fast. Men det kan nu ikke hjælpe at tale om hvad der borde have været gjort, vi maa tale om hvad der skal gjøres. Men er De saaret?“

„Han jog mig en Kniv igjennem Trøien, men jeg troer nok, at den kun naaede Skindet;“ og heldigviis viste dette sig ogsaa siden at være rigtigt.

XI.

En Times Raadslagning, — senere endnu een; — vore to Førere syntes ikke at kunne blive enige om den truende Fares Omfang.

Raab fra den vestlige Skildvagt: „Ordonants i Sigte.“

Rigtigt! en Rytter kom ridende langsomt, som om Høsten var aldeles udmattet.

„Men det er dog vel aldrig Ordonantsen fra imorges, der kommer tilbage fordi Hesten har svigtet ham,“ sagde Capitain Dyer, „han borde have fortsat Veien tilfods.“

„Selvsamme Mand,“ sagde Lieutenant Leigh, efterat have seet gjennem sin Riffert; og snart derpaa kom den stakkels Karl langsomt hen til Porten, blev ladet ind, og maatte saa hjælpes af Hesten.

„Herind! — hurtigt!“ sagde jeg, for jeg troede at høre Damernes Stemme; vi førte ham derfor ind i Kjøkkenet, hvor Madam Bantem som sædvanlig var beskæftiget med Middagsmaden, og lagde ham der paa en Madratts.

„Depeschen Capitain!“ sagde han, og rakte Capitainen hans eget Brev fra imorges. „Den fik de dog ikke; men de vare mig formange. Een fældede jeg med min Pistol, og huggede mig saa gjennem Resten.“

Medens han talte, opløste jeg hans Sabelrem, der havde arbeidet sig ind i Haandledet, hvorom Remmen var bunden, og hvori hans blodige og forhakkede Sabel hang.

„Jeg kunde ikke faae den i Steden igjen,“ sagde han med svag Stemme, og strax derpaa med et hæst Gisp: „Band! — Band!“

Efter at have faaet det, kom han sig lidt igjen, og medens Capitain Dyer og Madam

Bantem undersøgte og forbandt hans Saar, fortalte han hvorledes han en 10 Mile herfra var bleven omringet, og nødsaget til at sægte sig tilbage; og sægtet havde han, stakkels Fyr, thi han havde ikke færre end ti Landsfestik i Arme, Laar og Side, lige fra en let Brif op til en frygtelig Flenge, der syntes mig dyb og lang nok til at lade en halv Snees Stalkers Sjæle undslippe.

Bludseligt saae jeg Capitain Dyer studse, for der gled en Skygge hen over os, hvor vi knælede, og i næste Dieblif stod han mellem Miss Rosa og den Saarede

„Gaa, kjære Elsie,“ hørte jeg ham hvidske, „dette er ikke et Sted for Dig.“

„Og dog Lawrence,“ hvidskede hun, „er jeg ikke en Soldats Datter? Jeg borde sige dette er ikke et Sted for Dig. Gaa, og træf Dine Foranstaltninger til vort Forsvar.“

Jeg troer ikke, at nogen anden end jeg saae det kjærlige Blik, hun tilkastede ham, da hun tog Svamp og Charpi ud af hans Haand, som hun trykkede, medens et let Smil gled hen over hendes blege Ansigt, idet hun mødte hans Die. Derpaa knælede hun ved den Saaredes Leie, og hjalp nu Madam Bantem paa en saa sikker og behændig Maade, at denne studsede af Forbauselse.

„Gud velsigne Dem, Miss Rose!“ hvidskede hun til hende, da de vare færdige, og den Saarede

Iaae stille — Lodkastningen mellem Liv og Død — og Madam Bantem tog hendes fine, hvide Haand mellem sine to plumpe Hænder, og kyskede dem hjerteligt.

„Og jeg, som altid har revet hende ned, og befyldt hende for at være en af disse fine Damer, der kun duede til at synge og lade sig begabe,“ sagde Madam Bantem siden til mig, „men det skal nok vise sig, at der ligger mere paa Bunden end som saa.“

„Men Izaak, min Dreng!“ tilføjede hun be-
kymret, og saae meget alvorlig ud, „jeg frygter for, at der forestaaer os sørgelige Tider; og hvis saa, saa see Gud i Naade til disse uskyldige Børn! D havde jeg dog været der, og været en Mand,“ udbrød hun ved at tænke paa, hvad Ordonantsen havde fortalt. „Det er som jeg altid har sagt: Soldaters Koner bør ikke have Børn, og det er en ligefrem Grusomhed imod de uskyldige Væsener at bringe dem til Verden.“

Madam Bantem gik derpaa til sin Patient, og jeg ud i Gaarden, hvor jeg speculerede over hvad der nu først kunde forestaae os, og hvorvidt Enhver, til Trods for alle dagligdags Rivninger og Mufferier, nu, da Livets alvorlige Birkeligheder havde lagt sin Haand tungt paa vor Nakke, vilde vise sig trofast mod sine Omgivelser — og et for-
trøstningsfuldt Haab sagde mig, at de vilde.

Samtidigt havde jeg en Følelse af, at jeg gjerne vilde have været nogle faa Ord med Lizzy Green, men der gaves ingen Leilighed; vi havde alle Hænderne fulde. Capitain Dyer følte den fulde Byrde af sin Ansvarlighed, og standsede ikke et Dieblif med at foretage alt hvad der kunde udføres til vort Forsvar, saa at jeg efter en ængsteligt tilbragt Dag, i hvilken isvrigt intet videre mærkeligt tildrog sig, ved at see mig omkring og betragte hvad der var foretaget med Hensyn til Barrikadering osv., ikke kunde andet end skjønne, at der efter mit Omdømme var gjort alt hvad der kunde gøres, medens jeg dog ikke kunde tilbagetrænge Følelsen af, at det var et stort Sted for 40 Mand at forsvare, hvis det skulde blive angrebet af et større Antal Fjender. Den samme Tanke maa ogsaa have staaet levende for Capitain Dyer; for han havde indrettet Stedets nordlige Kant ved Porten til et Slags Kastel, og dette skulde være vor sidste Tilflugt, hvor al Ammunition, Proviant og Vandbeholdning opbevaredes i den store Hvælving, der befandtes under denne Deel af Bygningen, og strakte sig en god Strækning hen under Gaardspladsen. Saa bleve Vagtposterne udstilte, dennegang tredobbelte, paa Tagene og ved Vinduer, og vi ventede utaalmodigt paa Morgenens. Ja vistnok ventede vi alle utaalmodigt paa Morgenens; men jeg er vis paa,

at havde vi vidst, hvad der forestod, vilde vi have knælet og bønfulde om Mørkets Bedvarelse i Timer, Dage, Uger og Maaneder, hellere end at see Morgenens bryde frem for at belyse en Sværm af sorte Slyngler, hvoraf nogle vare i hvide Shertings Dragter, andre i brittiske Uniformer, som de havde vanæret; og da jeg, der havde Bagt paa det vestligste Tag, hørte den første Summen af deres Ankomst, og opfangede det første Glimt af disse Kjeltringer, gjorde jeg voldsom Allarm; og stod nu efter mange Mars Soldatertjeneste for første-gang ligeoverfor en virkelig lille Krig.

Capitain Dyers første Handling efter Allarmen var at fordoble Bagten hos de tre Sorte, der nu vare indesluttede i det sikreste Aflukke, han kunde finde; den sorte Oppasserske blev omhyggeligt iagt-tagen af Qvinderne. Derhos hurtigt som Tanken var hver Mand paa den Post, der forud var ham anvist; Qvinder og Børn vare bragte hen i Hjørne-stuerne ved Porten, og saaledes ventede vi nu spændte paa, hvad der vilde følge. Capitain Dyer valgte mig nu til sin Ordonants, og da jeg saaledes ideligt var omkring ham, og bragte Ordre snart til Lieutenant Leigh, snart til andre Delinger og Poster, vidste jeg stedse, hvorledes Sagerne stode overalt. Men allerede paa det første Stadium af Forholdsregler til Stedets Forsvar var der opstaaet Disput mellem Capitainen og Lieutenanten,

fastholdt, frygter jeg, af Stivsind hos denne sidste, og det netop paa en Tid, da eenstemmig Samvirken til de fælleds Anliggendes Lærv var en ubetinget Fornødenhed, og dog maa jeg tilføie, at der var Ret paa begge Sider.

Striden dreiede sig om Fangerne. Lieutenant Leigh hævdede, at da vi kun var en svag Besætning, var det Daarskab at beholde 4 Fjender under Tag med os, med Fare for, at de ved given Leilighed kunde overvælde deres Bogtere; og selv om dette ikke skulde være at befrygte, saa formindskede dog Bevogtningen vor svage Styrke med 2 kampdygtige Soldater.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Mekanikus A. C. Schinkel.

Sadelmager J. J. B. Kacholovskij.

Borger-Bennen.

Ser og firefindstyvende Aargang.

Nr. 6.

Loverdagen den 7de Februar 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. N. vil en Repræsentant-forsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 34 c blandt Andet at vælge nye Repræsentanter istedet for dem, som efter Tour fratræde.

I denne Anledning opfordrer Selskabet samtlige Medlemmer til i Henhold til Lovens § 34 a at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til const. Bogholder N. P. Petersen, Tordenskjoldsgade Nr. 34, 4de Sal, hvor Medlemslisten i foransførte Tid ligger til

behagelig Estersyn hver Formiddag fra Kl. 10 til 12 for ethvert Medlem.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 3die Februar 1874.

B. Pedersen. S. J. Olsen. C. N. Laurup.

N. P. Petersen,
const.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

„Og hvad vilde De da have gjort med Fangerne?“ spurgte Capitain Dyer.

„Sætte dem i Frihed,“ var Svaret.

„Jeg indrømmer Rigtigheden af Deres første Paaastande,“ vedblev Capitainen, „men det er en ligesvem Nødvendighed, at vi beholde dem.“

„Hvorfor?“ spurgte Lieutenant Leigh haanligt; og jeg maa tilstaae, at jeg hældede til hans Mening.

„Fordi,“ sagde Capitainen alvorligt, „hvis vi sætte dem i Frihed, forsøge vi vore Fjenders Styrke, ikke blot med 3 Mand, men, hvad der er af ganske

anden og væsentligere Betydning, ogsaa med den fuldstændigste Underretning om vor hele Stillings og Forsvarsevners Enkeltheder, langt over det Omfang, hvori vi desværre maa befrygte, at de allerede kjende dem. Sagen trænger nu ikke til videre Overveielse; gaa nu til Deres Post Lieutenant Leigh, og gjør Deres Pligt efter bedste Evne."

Lieutenant Leigh rynkede Panden; men Capitain Dyer var hans Foresatte, som han sølgelig maatte adlyde.

Nu, vor Stilling var en saadan, at en hundrede Mand med en Feltkanon kunde have skudt Bresche, og derpaa let indtaget den med Storm; men medens Fjenderne vare her tilstede i et Antal af godt halvtrediehundrede, enkelte Stykker, kunde man sige, at af en stor Maskine at være, var det et Held for os, at her ingen var til at ordne Maskinen, og sætte den i Bevægelse. Dette opdagede vi snart; thi istedetfor at drage Fordeel af Terrainet, besætte Bygninger, Hytter, Skure hist og her, og derfra forurolige os, kom de i en heel Rhyng hen imod Borten, og en af dem, en Rytter, tilsyneladende en indfødt Høvding, svingede sit Sværd, hvilket et halvt Dusin af de andre ogsaa gjorde, og derpaa opfordrede de os til Overgivelse.

Capitain Dyers Ordre lød udtrykkelig paa at gaa forsvarsviis tilbærks, ikke fyre et Skud,

men overlade til vore Modstandere at begynde Fjendtlighederne.

„Ehi,“ sagde han i sin Tale til os alle, „det kan see ud som Feighed ligeoverfor en saadan oprørsk Hob, men vi have Dvinderne og Børnene at tænke paa; derfor er det vor Pligt at holde Fjenden fra Livet, og, naar Skydningen skal begynde, bestræbe os for at lade hvert Skud træffe. Fordrive dem vil desværre nok være os umuligt; men forhaabentlig ville vi kunne holde os til der kommer Hjælp.“

„Bilde det ikke være tilraadeligt,“ bemærkede jeg, „at forsøge paa at affende en anden Depesche? Der er Ordonantsens Hest.“

„Hvor?“ spurgte Capitain Dyer med et Smil. „Derpaa er der allerede tænkt Smith; Corporal Jonas, den eneste gode Rytter vi have, drog afsted Kl. 2, og er nu, haaber jeg, udenfor Fare. — Men Gud forbarme sig,“ tilføjede han, efter at have benyttet sin Riffert, „hvad er dog dette!“

Det var besynderligt, at den Tanke skulde falde mig ind netop som 4 Oprørere kom slæbende med Corporal Jones, bunden til en af deres Heste.

Capitain Dyer, der ikke vilde lade sig mærke med det Indtryk, som denne Skuffelse havde beredet ham, vedblev at uddele sine Ordre, og sendte mig til Oberstinden med den Anmodning, at alle vilde

holde sig fra Binduerne, da Fjenden kunde være tilfands at aabne Ilden naarsomhelst.

Hans Formodning var ogsaa rigtig, thi netop som jeg bankede paa Oberstindens Dør, begyndte en heftig Skydning; jeg hørte Kuglerne slaae haardt an imod Murene, og en Raslen af nedfaldende Kalk og knuste Muursteen.

Jeg fandt Oberstinden sidde bleg og skjælvende paa Gulvet hos sine Børn, der sad i fuld Latter over nogle Billeder; Miss Rose lænede sig til Søsteren, og Lizzy Green beskæftigede sig med Børnene.

Da Skydningen begyndte, viste det sig snart hvem der havde det modigste Hjerte, men jeg lod som om intet var iveien, og lyttede efter Madam Bantem, som i næste Bærelse larmede og skjændte paa en Kone, der hylede og forfærdede de andre.

Jeg fuldsørte mit Grinde, og Miss Rose spurgte mig om nogen var saaret, hvilket jeg muntert besvarede med „Nei“! og idet jeg gik hen mod Døren, fulgte Lizzy Green mig, hvorved jeg fik Leilighed ti lat række hende Haanden til „Farvel“, for jeg vidste jo det var muligt, at jeg ikke fik hende at see igjen. Hun gjengjældte mit „Farvel“ med dirrende Stemme, der nu døde hen i den Salve, hvormed vore Folk besvarede Oprørernes Angreb.

XII.

Da jeg kom ned i Gaarden, fandt jeg den opfyldt af Krudtrøgen fra vore Folk, der fyrede over Brystværnet paa den Sværm, som truede Porten, medens Capitain Dyer gik fra Mand til Mand, og opfordrede dem til at holde sig dækkede, og at sigte lavt. „Vogt Jer vel! Hver af Jer opveier et hundrede af hine sorte Slynkler. — Hvem falder der?“

„Corporal Bray!“ lød Svaret.

„Her, Emson, Smith, giv en Haandsrækning! vi vælge Bantems Qvarteer til Hospital. Tag saa fat Ambulance-Deling!“

Vi gave os ifærd med at løfte den stakkels Karl, der var sunken sammen bag Brystværnet som en Klump, Hovedet ned ad; men da vi rørte ved ham, strakte han sig ud, og saae paa Capitain Dyer.

„Rør mig ikke endnu,“ sagde han med en svag Hvidsfen, løstede sin Hue med den ene Haand, og viftede lidt med den: „Gud velsigne Dronn . . .!“

„Bær ham omhyggeligt til det tomme Bærelse fornede mod Syd,“ sagde Capitainen alvorlig, „og skynd Eder tilbage, Tiden er kostbar.“

„Det kan jeg og Mannings Kone gjøre,“ sagde en Stemme bag ved os, og da vi vendte os om, saae vi, at vi havde vor solide Madam Bantem og

en anden Soldaterkone for os. Madam Bantem sagde nogle faa Ord til Capitainen.

„Død?“ spurgte han.

„For et Dvarteer siden,“ svarede hun, og saa til mig, „den stakkels Ordonants — Jsaak!“

„En anden Mand her!“ befalede Capitain Dyer; „Nei, ikke De, Smith! — Træd an her, Bantem!“

Joe Bantem viftede med Haanden ad sin Kone, og indtog den døde Corporals Plads; dog ikke uhindret, for Measles, som var næste Mand, var traadt ind, men blev beordret tilbage af Capitainen.

„Men der er saadan rar Leilighed til at komme disse Lømler paa Belsen,“ mumlede Measles.

„Stille Sir! og gaa tilbage til Deres eget Skydeskaar,“ sagde Capitain Dyer; og det var en Fornøielse at see hvorledes Measles holdt ved at lade, ramme Patronen eftertryffeligt, ned, tage langt og omhyggeligt Sigte, og fyre med god Virkning.

Vi ventede hele Tiden et Stormangreb, men der kom intet, thi Dyrøererne faldt stærkt, og syntes derfor ikke at torde vove noget Stormløb.

Saa fik jeg Ordre at gaae til Lieutenant Leigh, og anmode ham om at sende endnu sex Mand til Porten, og at mælde hvorledes Sagerne stode omme hos ham.

Jeg fandt Lieutenanten staaende ved de

Bindue, hvor jeg havde grebet Chunder, og en Mand placeret ved hvert af de fire smaa Binduer, som vendte ud ad. De havde skudt nu og da paa Folk, som havde nærmet sig, men Oprørerne syntes at have besluttet, at forcere Porten, og saavidt jeg kunde skjønne, var der ingen synderlig Fare fra andre Sider.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Tjener S. Johansen.

Borger-Vennen.

Sex og firefundstyvende Aargang.

Nr. 7.

Løverdagen den 14de Februar 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Dfficin.

Bekjendtgjørelse.

Med Administrationsmødet den 5te Februar sidstleden er Stræddermester N. C. Rasmussen, Medlem fra 1861, og Skomager F. F. Wisler, Medlem fra 1861, respektive ansatte som Selskabets 1ste og 2det Reserwebud.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab
den 10de Februar 1874.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Pedersen.

N. P. Petersen,
const.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. 2. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 34 c blandt Andet at vælge nye Repræsentanter istedetfor dem, som efter Tour fratræde.

I denne Anledning opfordrer Selskabet samtlige Medlemmer til i Henhold til Lovens § 34 a at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum til const. Bogholder N. P. Petersen, Tordenskjoldsgade Nr. 34, 4de Sal, hvor Medlemslisten i foransførte Tid ligger til ehagelig Eftersyn hver Formiddag fra Kl. 10 til 12 for ethvert Medlem.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 3die Februar 1874.

B. Pedersen. O. F. Olsen. C. N. Laurrup.

N. P. Petersen,
const.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

Jeg vidste at Lieutenant Leigh ikke var nogen

Kryster, men han syntes noget løi, hvad Forsvaret angik, gjorde vistnok sin Pligt, men paa en Slags treven Maade, hvilket muligt hidrørte fra at han nok kunde ønske at have den Commando, som Capitain Dyer var i Besiddelse af; — og, maaskee gjør jeg ham Uret, men jeg frygter for at han vilde være bleven meget glad, ifald et Skud havde fældet Capitain Dyer, saa han kunde have traadt i hans Plads.

Capitain Dyers Plan, at holde Sværmen fra Livet indtil der kunde komme Hjælp, var vistnok fuldkommen rigtig, og det betragtedes som en afgjort Sag, at der den Nat skulde foretages et nyt Forsøg paa at faae et Sendebud afsted til Wallahbad, til hvilket farlige Foretagende en anden af vore Corporaler var udseet.

Fægtningen fortsattes indtil Aftenen; vi mistede adskillige af vore Folk, men der faldt et betydeligt Antal paa Fjendens Side, hvilket gjorde dem mere forsigtige, og ikke en eneste Gang havde vi Leilighed til at bruge Bajonetten. Nogle af vore Folk knurrede lidt derover, og meente at det var utaaleligt, saaledes at staae Time efter Time, og lade sig skyde ned; og havde det staaet til dem, vilde de have gjort et Udfald.

Saa kom Natten og med den en kort Raadslagning mellem Capitainen og Lieutenanten. Oprørerne havde ophørt med Skydningen ved Solens

Nedgang, og vi haabede at der vilde blive en Standsnings indtil dens Dødgang; desuagtet bleve de strængeste Forsigtighedsforanstaltninger iagttagne, og kun Halvdelen af Folkene hvilede adgangen.

Men Halvdelen af Matten var ikke gaaet, da jeg følte en Haand blive lagt paa min Skulder, og i samme Dieblif var jeg paa Benene med min Kiffel i Haanden og Ansigt til Ansigt med Capitain Dyer.

Han vinkede, og jeg fulgte ham ned i det Bærelse, hvor Fruentimmerne opholdt sig; her opfordrede han mig til at lytte, og jeg hørte en sagte, skrabbende Lyd som om nogen kradsede paa Stene. „Den Lyd,“ sagde han, „er nu bleven hørt en god Time, og jeg kan ikke begribe hvad det er.“

„Fangerne ere ved at flygte,“ sagde jeg.

„Men de ere ikke saa nær,“ indvendte Capitainen hvidskende, „de bleve indesluttede i det næstnæste Bærelse.“

„Saa have de gjennebrudt Bæggene,“ vedblev jeg.

Vi skyndte os op paa Taget, besvarede Skildvagtens: „Hvem der“! og gik saa nær ud til Kanten som vi kunde; her hørte vi endnu engang den forsigtige, kradsende Lyd, og saa løb det som om en Steen løsnedes, og faldt ned paa den sandede Bei ved Muren.

Alt var tydeligt nok: de havde brudt igjennem fra det ene Bærelse til det det andet, hvor der var en Åbning ud ad, ikke større end et Skydehul; og dette vare de isærd med at udvide.

„Herhen Skildvagt! hurtigt!“ befalede Captainen, og stillede ham saa nøiagtigt som muligt over Åbningen.

„Tag to Mand,“ sagde han i samme Nu til mig, „tilligemed Skildvagten ved Fangerne, bryd ind, og grib dem! men hvis de ere slupne ud, saa stød til Sergent Williams, og følg mig som Reserve, for jeg agter at gjøre et Udfald og gribe dem udenfor.“

Jeg kaldte paa Harry Lant og Measles, der øieblikkelig var hos mig, og fulgte mig. Vi passerede ad en Gang, hvor nogle Skildvagter forlangte og fik Feltraabet, hvilket ogsaa var Tilfældet med Skildvagten ved Fangernes Dør, da vi nærmede os denne; men da vi lyttede, var der ingen Lyd at høre, og Skildvagten erklærede at han heller ikke havde hørt noget. Vi sprængte strax Døren, og fandt Bærelset tomt, men et Hul i Væggen viste os hvad Dei Fangerne vare gaaede.

Jngen af os syntes synderligt om at krybe igjennem dette Hul, der førte ind i Mørke under en aldeles blottet Stilling; men Pligt er Pligt: Jeg trængte mig hen til Hullet, anbragte nogle

eftertrykkelige Bajonetstød paa Lykke og Fromme i forskjellige Retninger, og krøb igjennem, efterfulgt af Harry Lant. Ogsaa dette Bærelse var tomt, og Fangerne undslupne gjennem en Udvidelse af et lille Vindue, hvorfra de vare nedsprungne, og havde efterladt en stor Abning, som, hvis vi ikke itide havde opdaget den, upaatvivelig vilde være bleven benyttet til Afgang for en Masse Fjender.

„Herhen Skildvagt!“ raabte jeg, og anviste Manden sin Post ved Abningen, hvorpaa jeg, fulgt af Harry Lant og Measles, løb tilbage, ned i og tvers over Gaarden til det Sted, hvor Sergent Williams med et halv Dusin Mand ventede os, og hvorfra vi samlede passerede gjennem Porten, og ilede hen ad det Sted, hvor vi hørte Lummel og Raaben, og strax saae, at vi ikke vare komne et Dieblit for tidligt, thi i det dunkle Stjernelys opdagede vi Capitain Dyer og fire Mand omringede af en god Snees Fjender, der ligesom rasende Dæmoner hylede og huggede efter dem.

„Slut an! Tæt sammen Folk! Skulder mod Skulder!“ commanderede Sergent Williams. Vi istemte et rungende Hurra! og ophidsede af Forbittrelse trængte vi ind paa Slyngherne, lod dem for førstegang føle Virkningen af vore Bajonetter, og udfriede Capitain Dyer og to af hans Mænd

af deres Kløer netop som hans andre to Mand falbt.

Det var et ligesaa voldsomt som kort Sammenstød, for vi mærkede snart at Allarmen havde udbredt sig, og at Fjenderne styrtede til fra alle Sider; men vi viste at vi forstod os paa at bruge Bajonetten, og traf os langsomt og i god Orden tilbage til vort Udgangspunct. Dog snart sagde Raab og Fodtramp os at vi vare omgaaede, og paa Capitain Dyers Ordre forandrede vi, bestandig fægtende, Tilbagetogslinien henimod den anden Fløi af Bygningen, for saaledes at naae Borten ad den modsatte Bei.

Og nu gav vi dem den første Salve, der standsede dem i deres Tilløb, dog kun for Dieblikke, som vi benyttede til at retirere og lade paa ny, for igjen at gjøre omkring og fyre nok engang, hvilket vel atter standsede dem lidt, men kun gav os en ubetydelig Frist, idet de strax derpaa styrtede ind paa os som en Sværm Bier, og lige paa vore Bajonetter, der her gjorde vel et Dusin af dem ukampdygtige.

Dog bevarede vi standhaftigt vor Linie usforstyrret, og traf os fremdeles i god Orden tilbage til Indgangen af den ydre Gaard, der paa denne Fløi af Bygningen førte hen til Borten; men nu, som grebne af Raseri over Udsigten til at gaae Glip af os, styrtede de voldsomt massevis ind

paa vor Linie, brød den, og drev os i vild, blandet Birvar ind i Gaarden, der laae i dybt Mørke, medens vi dog i Mørket kunde skjelne de hvide Shertings Dragter, og dette satte os istand til med Fordeel at anvende vore Bajonetter.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Grosserer Adam Petersen.

Borger-Bennen.

Ser og firehundredstyvende Aargang

Nr. 8.

Løverdagen den 21de Februar 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjærelse.

I Marts Maaned d. 2 vil en Repræsentantsforsamling blive afholdt, for ifølge Lovens § 34 c blandt Andet at vælge nye Repræsentanter istedetfor dem, som efter Lov fratræde.

I denne Anledning opfordrer Selskabet samtlige Medlemmer til i Henhold til Lovens § 34 a at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjærelses Datum til const. Bogholder N. P. Petersen, Tordenskjoldsgade Nr. 34, 4de Sal, hvor Medlemslisten i foransførte Tid ligger til

behagelig Eftersyn hver Formiddag fra Kl. 10 til 12 for ethvert Medlem.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 3die Februar 1874.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Pedersen.

R. P. Peterfen,
conf.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi)

(Fortfat.)

Gjentagne Gange hørte jeg Capitainens Stemme ansporende tilraabe os: „Porten! Porten“! og engang saae jeg Glintet af hans Sabel, ifærd med at behandle en Fyr, som angreb ham. Lidt efter hørte jeg ham raabe: „Slut tæt sammen! Slut tæt sammen“! og saae ham svinge Sablen. Men hermed standser min Erindring om alle Enkeltheder, for Alt opløste sig nu i en bølgende, hylende, rasende Hobs forvirrede Haandgemæng, der pressede os henimod Porten.

Jeg troede det var var ude med os. Men pludselig hørte vi et kraftigt Hurra! Porten

Extrakt

af

4de Kvartals Regnskab 1873

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

1.	Kassebeholdning fra 3die Kvartal d. N.		9
2.	Halvårligt Kontingent:		39
	Restance fra forrige Kvartal	259 Rd. 80 f.	
	anviist for dette Kvartal:	2252 Rd. 74 f.	
	Hs. Maj. Kongens Gave	20 Rd. " f.	
		2532 Rd. 58 f.	
	deraf er indkommet		20
	udsløttet ifølge Generalforsamlingens		
	Beslutning	34 Rd. 12 f.	
	Restance ultm. December	427 Rd. 4 f.	
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet "Borger-		
	vennens" 85de Aargang Nr. 40-52		1
4.	Renter:		
	til 11te December af 100,000 Rd. a 4 pCt.		20
	Dito af 400 Rd. Comune Obligationer		
	Dito af 200 Rd. Heimanns Legat		
	Dito af Eibeschyds Legat.		
5.	Afdrag paa Laan:		
	Restance fra forrige Kvartal	1162 Rd. " f.	
	anviist for dette Kvartal	1917 Rd. " f.	
		3079 Rd. " f.	
	deraf er indkommet	1963 Rd. " f.	1
	udsløttet ifølge Generalforsamlingens		
	Beslutning	58 Rd. " f.	
		2021 Rd. f.	
	Restancer ultm. December	1058 Rd. " f.	
		3079 Rd. " f.	
6.	Laget til Indtægt 2 anviste Pensions		
	Portioner	12 Rd. 48 f.	
		Rd.	11

Kjøbenhavn, den 31te December 1873

Overeensfæstet

B. Petersen.

1

Udgivst.

	Rd.	ß.
Udgifter:		
Uaffordrede fra forrige Kvartal	12 Rd. 48 ß.	
anviste for dette Kvartal	1280 Rd. 24 ß.	
	<u>1292 Rd. 72 ß.</u>	
Udbetalte i Kvartalet	1280 Rd. 24 ß.	1280
Taget til Indtægt sub. Nr. 6	12 Rd. 48 ß.	24
	<u>1292 Rd. 72 ß.</u>	
Uaffordrede ultm. December.	12 Rd. 48 ß.	
Uratifikationer	" Rd. " ß.	" "
Uaffordrede fra forrige Kvartal	" Rd. " ß.	
deraf udbetalt	" Rd. " ß.	
Uaffordrede ultm. September.	" Rd. " ß.	
Økonomier	715	"
Andre Administrationsomkostninger	60	50
Gebladets Trykning	191	13
Indkjøbt 200 £ dansk engl. 4 pCt. Obligationer	1694	64
Saldo, Kassebeholdning ultm. December (hvoraf i Bankanviisninger 4000 Rd.)	<u>7789</u>	<u>70</u>
	Rd.	<u>11,731</u> <u>29</u>

J. L. Neumann.

Kassekontrollen.

C. N. Laurup.

N. B. Petersen,

aabnedes, og viste os en lille Trop paa en halv Snees Mand, som strax aabnede en velrettet Ild paa Niggerne, der flygtede tilbage, medens vi, Gud veed hvorledes, bleve revne ud af Birvaret, og naaede Borten ved Hjælpetroppernes Bistand.

Oprørerne, der fulgte os i Hælene, bleve modtagne med en ny Salve, som rettedes mod den tætteste Deel af Flokken, og i næste Dieblif vare vi i Sikkerhed indenfor Borten, der strax blev lukket og stænget, medens sex af os stod blødende og gispede efter Veiret.

„Dette vilde ikke være skeet, hvis mit Raad var blevet fulgt,“ sagde en Stemme; „gid de sorte Slyngler vare blevne skudte. Hvor er Capitain Dyer?“

Der kom intet Svar, og en dødlignende Gysen gennemfoer mig ved Tanke om det betænkkelige Standpunct, hvortil vor Stilling nu var kommen.

„Hvor er Sergent Williams?“ spurgte nu Lieutenant Leigh, og det forekom mig at hans Stemme var hæs.

„Her!“ svarede en svag Røst; jeg vendte mig efter Lyden, og saae Sergenten sidde paa Jorden og læne sig op mod Brystværnnet.

„Hvem kan nævne de andre, der vare med paa denne affindige Tour?“ spurgte Lieutenanten.

„Hvor er Harry Lant?“ raabte jeg.

Heller ikke herpaa kom der noget Svar, og

nu kom Touren til mig at tale i en underlig, hæs Tone, da jeg atter spurgte: „Hvor er Measles? jeg mener Sam Sigley.“

„Han er ogsaa væk, stakkels Fyr,“ svarede Rogen.

(Fortsettes.)

Befjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Oversergeant M. P. F. Wellner.

Assistent i Finantsministeriet H. P. G. Buch.

Skibskapitain Tikjøbs Datter Marie.

Stadens Veiermester D. A. Topp.

Marinemaler C. Baagøe.

Borger-Bennen.

Sex og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 9.

Torsdagen den 28de Februar 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de Marts d. A. Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 10; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter m. m. overeensstemmende med Lovens § 34 c.

Til dette Møde, der afholdes i Efterflægt-

selskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes
herved D^r. Repræsenter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab
den 24de Februar 1871.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Pedersen.

N. P. Petersen,
const.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

„Næ, jeg er slettes inte væk,“ sagde en Stemme bag mig, og ved at vende mig, saae jeg Measles ifærd med at binde sig et Tørklæde om Hovedet, og med det samme mumle noget om visse sorte Djædle. „Jeg er slettes inte væk, og jeg er slettes ikke haardt saaret,“ brummede han; „men jeg skal sørge for at de Slyngler saae dette Knubs paa min Pandeskjal betalt, og det er alt hvad jeg har at fortælle om den Sag.“

„Lad!“ commanderede Lieutenant Leigh, og vi ladede og fyrede igjen en to, tre Salver paa Sværmen, der endnu engang nærmede sig Porten

Bludseligt raabte en Stemme. „Vil ingen af os danne en Udfaldstrop for at udfrie Capitainen!“

„Stille der i Geledderne!“ raabte Lieutenant Leigh, og skjøndt Ordene lød hadsk i mine Øren, saaledes som de kom fra ham i den Stilling, hvori vi vare, vidste jeg heelt vel, at et saadant Forsøg vilde have været ubetinget Galenskab; for om Capitainen endog endnu maatte være ilive, saa vilde vi nu, da hele Flokken var bleven allarmeret, istedetfor at udfrie ham, alle blive massacarerede.

Som om Lieutenant Leighs Commando skulde adlydes overalt, indtraadte der nu en fuldstændig Tausshed baade indvendig og udvendig; en Tausshed, der kun nu og da blev brudt af halvdæmpede Suk fra en eller anden stakkels Fyr, der var bleven saaret i Udfaldet, hvorhos dog være sagt, at den Maade, hvorpaa vore Folk bar deres Saar, fortjener al hæderlig Omtale.

Ja visseelig, der var en Tausshed udbredt over Stedet for Resten af Natten, og det er med en smertelig Følelse at jeg i min Grindring gjenkalder mig Tanken om de Saar, som denne Nats vedrøvelige Arbeide havde tilføiet navnligten to alkels Hjerter indenfor det samme Steds Mure; jeg kan vidne nu, sanddru og trofast, at innsomhelst Selvisshed havde Herredømme i mit Herte, naar jeg tænkte paa Lizzy Green, fremfor na Miss Rose stod øverst i min Omtanke, thi

jeg indsaae fuldt vel, at de snart maatte være blevne vidende om det Nederlag, der havde rammet vort lille Parti.

XIII.

Men hvad nu endogsaa de stakkels Dvinder maa have lidt, saa er det vist, at de omhyggeligt bestræbte sig for at skjule det for os Mænd, og sandt at sige fik vi den næste Dag kun liden Tid til at tænke paa dem. Vi havde paataget os det Hverv at beskytte dem, og vi kæmpede haardt for at fyldestgjøre dette Hverv; men Fjenden gav os kun liden No dertil; han angreb os vel ikke med vilde Stormløb, men han udmattede os paa en grusom Maade, idet hver enkelt Mand handlede ligesom for sig selv, medens al den Disciplin og Taktik, Sepoierne havde lært, syntes aldeles forglemt.

Hvad Lieutenant Leigh angaaer, saa var han kold og alvorlig, men der var iugen Banke modighed hos ham; han havde Kommandoen og han viste at han kunde føre den; og skjønt jeg aldrig kom til at ynde denne Mand, maa jeg tilstaae, at han viste sig at være en dygtig og modig Officer, og at det alene var hans fløge Foranstaltninger og hensigtsrette Anvendelse af

vort ubetydelige Mandſkab, ſom gjentagent frelſte Stedet fra at falde i Oprørernes Hænder.

Vi havde ingen Fanger taget, ſaa at her ikke kunde være Tale om Udvevling, og jeg veed ikke rettere end at det var alles Overbeviisning, at Capitain Dyer og de andre Savnede af vort Compagni vare døde.

Fruentimmerne ydede os nu ogſaa deres Viſtand ved f. Ex. at tilføre os Reſervegeværer, Patroner etc., endogsaa med at lade Geværerne, ſaa at vi, naar Oprørerne gjorde Angreb, bleve iſtand til at vedligeholde en meget ſkarpere Ild, end vi ellers vilde have kunnet.

En Eftermiddag ſom vi, udmattede og drivvaade af Sved, ſtod i en heftig Ild, og fyrede Skud paa Skud, for Kuglerne fløi tætte ſom Hagl gjennem Porten tværs over Gaarden, ſaa at al Paſſage den Wei var hartad eensbetydende med den viſſe Død — forfærdedes jeg med et ængſteligt Raab fra Measles: „Iſaak, ſee der!“

Jeg vendte mig ſtirrende, en Gyſen gjennemfoer mig, og jeg kunde neppe troe mine Øine og Øren, thi midt under den heftigſte Skydning hørte jeg den muntreſte Latter af Oberſtens to, ingen Fare anende Smaaadvæſener, der kom tumlende ud i Gaarden, ſtandsede midt i Skydelinien, dreiede ſig om mod nogen, ſom i de øvre Binduer kaldte dem tilbage, jublede og klappede i Hænderne.

Jeg veed ikke hvad det var der ansporede mig; kun veed jeg det at ikke var Higen efter at synes tapper, der bragte mig til at faste min Flint, og styrte ned for at gribe Børnene, netop som Miss. Rose og Lizzy sprang til i samme Diemed, ligesom ogsaa Lieutenant Leigh strax derpaa kom farende til fra sin Post, greb Miss Rose om Livet, og drog hende bort, medens jeg gjorde det samme ved Lizzy og Børnene.

Hvorledes det gik til, at ingen af os blev truffen, er mig en Gaade, for Kuglerne slog hele Tiden ustandselig an imod Muren bag ved os. Kun veed jeg at det fortneede for mine Dine, da Lizzy gik med Børnene, og sagde: „Lad os takke Gud for Frelsen!“ Samtidigt saae jeg Miss Rose befrie sig fra Lieutenant Leigh med et særegent mistroisk Blik, som om hun havde Frygt for ham; i næste Dieblik vare de under Dækning og vi tilbage paa vore Poster.

„Stakkels Smaa!“ sagde Measles, „jeg er sjelden glad for noget som helst, Isaac Smith, men det glæder mig, at de ingen Skade kom til. Nu! mit Onske tilskyndede mig at komme dem tilhjælp, men mine Fødder syntes ikke at kunne røre sig. Du behøver ikke at troe mig, hvis Du ikke vil,“ tilspøiede han paa sin mufne Maade.

„Men jeg troer Dig, gamle Krabat,“ sagde jeg varmt, og rakte ham min Haand.

„Lad gaae!“ sagde han mut. „Men see nu efter hvor jeg skal pille den Lommel afveien derheone,“ fortsatte han. „Studt forbi, for Poffker! — Nei, truffet; der drat han; det er da een Barnemorder færrer“

Bludseligt afbrød jeg ham: „Sam, hvad er det, der kommer frem hist henne mellem Hytterne?“

„Det seer ud som en Bogn,“ sagde Measles; „det er en Bogn; er det ikke?“

„Nei!“ sagde jeg i Følelsen af den Glendighed, der fortalte mig, at det var ude med os. „Det er ingen Bogn, Sam, men — ved Gud, der er een til — to Feltstykker.“

„Nipundinger, saa sandt jeg lever,“ fortsatte Measles, „og det vil saa sige, at det er paa Tiden at vi læse vort sidste Fader vor.“

Jeg svarede ikke; det var som om Ordene sad mig i Halsen; thi hvad jeg stedse havde frygtet, var nu kommet, og det stod for mig at Enden var ganske nær.

Kort derpaa blev jeg afløst, og gik ned til Madam Bantem, for at faae mig en Kop Thee, men standsedes paa Veien af et Syn, der gav mig Anledning til ny Betyrning. Der stod Nabob, den store Elefant, og sugede Vand op af Cisternen med sin Snabel, hvorpaa den atter sprøitede det fra sig henover Nyggen for at svale sig. En saadan Ddflen med Vandet kunde blive os fordærvelig;

thi vel havde vi Vandbeholderne nede i Svælingen at tye til, men det vilde være utilstrækkeligt at stole paa, og vi vilde ikke kunne undvære Bandet i Cisternen.

Jeg gif derfor til Lieutenant Leigh, og gjorde ham opmærksom herpaa.

(Fortsættes.)

Borger-Bennen.

Ser og firefindstyvende Aargang

Nr. 10.

Løverdagen den 7de Marts 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trokt i N. G. Gathedes Dfficin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de Marts d. A. Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantsforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 10; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter m. m. overeensstemmende med Lovens § 34 c.

Til dette Møde, der afholdes i Efterflægt-

felskabet's Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes
herved D'ſſr. Repræſentanter.

Administrationen for det forenede Underſtøttelſeſelskab
den 24de Februar 1874.

O. F. Olsen. C. N. Lautrup. B. Petersen.

N. B. Petersen,
conf.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engeliſke ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

Han lod ſtrax Nabob føre bort fra Ciſternen, og da vi ikke havde noget videre Brug for Dyret, aabnede vi det en Gang gjennem vort Bryſtværn, afventede en bekvem Leilighed, aabnede pludſelig Borten og ud ſpadserede Nabob lige over til Oprørerne, der modtog ham jublende paa deres Maade, da han kom ind mellem dem.

Der blev ikke ſkudt mere den Nat, og turviis ſik nogle af os en kort Søvn deriblandt jeg, fuldkommen paaklædt med Riflen i min Arm, rede til at ſpringe op med et Diebliks Barſel. Jeg mindes at jeg tænkte paa hvormeget der dog nu

afhang af Skildvagternes Paapasfeligbed, og hvor fuldstændig vort Liv var i deres Hænder; — og saa var min næste Tanke, hvorledes det dog var muligt, at det allerede kunde være Morgen; det var jo Dag — syntes mig — kun et Dieblif siden jeg lukkede mine Dine.

Men Morgen var det, og med en sløv, stump Følelse af Glendighed stod jeg op, og forsøgte at opmande mig, eftersaae mit Gevær, fik min Hue paa, og saaledes — mismodig og mistrøstig som jeg var, men taknemmelig for den lille, forfriskende Hvile, jeg havde faaet — forberedte jeg mig til Fortsættelse af Kampen.

Et Par Timer forløb uden at vi sporede nogen Bevægelse af vore Fjender; Damerne lode sig aldrig see, men vi kunde høre Børnenes Latter og Tumlen omkring, og jeg misundte dem deres Bevidstløshed om Farens Nærværelse; men snart fik mine Tanker en anden Retning, thi Lieutenant Leigh beordrede mig op i Værelset ovenover Porten ud imod Torvet, og fulgte selv op med.

„Herfra vil De have et godt Udkig, Smith,“ sagde han, „og et sikkert Skud . . .“

Mere fik han ikke sagt, for hans Opmærksomhed blev, ligesom min, hændragen til hvad der foregik udenfor paa Torvet; en Afdeling af Oprørerne førte nemlig de to Kanoner hen imod Porten, og fluttede sig derpaa rundt omkring dem, saa at

vi ikke kunde see hvad de foretog sig, men vi kunde jo slutte os til at de vare isærd med at lade dem, og der vilde jo saa ikke være andet at gjøre end at lade dem fyre, medmindre vi ved et dristigt Udfald skulde kunne faae Kanonerne fornagledede.

I det samme saae Lieutenant Leigh og jeg gjensidigen paa hinanden, og jeg hævede min Haand saluterende til min Hæ: „ To Søm og et Slag paa hvert af dem vilde være tilstæffeligt.“

„Bistnok, Smith,“ sagde Lieutenanten mørk, „men hvem skulde banke disse to Søm i Fænghullet?“

Jeg taug omtrent en Minut, troer jeg nok, for jeg overveiede Spørgsmaalet om Liv og Død og om Lizzy Green; thi nu da Harry Lant var væk kunde der jo maaskee blive Udsigt for mig. Imidlertid: Pligt er Pligt, og naar en Mand ikke torde vove noget under saa fortvivlede Omstændigheder, hvad skulde man saa bruge Soldater til.

„Jeg vil banke dem i.“ sagde jeg rolig, „eller ligge paa mine Gjerninger.“

Han betragtede mig et Dieblisk, og nikkede.

„Jeg skal samle Mandskab, Hammer og Søm“ sagde han, „det er vor eneste Udvei, og med et rask Tilløb vil det kunne lykkes. Jeg fornagler den ene Kanon og De Smith den anden. Men hør Smith: hvis det skulde bryde for mig, saa hjælp mig; ligesom jeg skal hjælpe Dem, hvis

det skulde briste for Dem; og Gud være med os! Hold nu skarpt Udfig til jeg kommer tilbage."

Han forlod Bærelset, og lidt efter hørte jeg Bevægelse neden under. som om Folk samlede sig til Udfaldet, og imidlertid holdt jeg skarpt Die med Klyngen udenfor, som nu begyndte at raabe Hurra og juble, og der blev et Røre iblandt den, som viste, at Kanonerne bleve trukne nærmere mod Porten, indtil de standsede en halvandet-hundrede Fod fra den.

„Men hvor bliver han dog af?“ tænkte jeg i skjælvende Forventning; „om saa Diebliske maaskee vil Porten være skudt ned, og hele Sværmen klyrtet ind.“

Saa overveiede jeg hvorledes de af os, der maatte undslippe fra Sammenstødet, hvis dette gif os imod, borde være forberedte paa at tye til de tilstødende Bærelser, der vilde være vort eneste og sidste Tilflugtssted; — dog i samme An blev al Overveielse umulig, mit Sind forvirredes, min Strube ligesom tilsnøredes, og næsten var mit Gevær faldet fra mig; thi med et brølende Hyl aabnede Klyngen ved Kanonerne sig, og viste mig et Syn, der standsede Blodet i mine Arer: der stod de to Nipundiger, og ved hver af dem en Mand med en rygende Luntestok i Haanden, medens furret til Kanonerne, med Hovedet ligesom Mundingerne og deres hvide Ansigter vendte imod

os, laae eller hang: — Capitain Dyer og Harry Lant.

En Gnift, en Berørelse med Lunten ved Fænghullet og de to vakre Mænds Hoveder vilde være henveirede i Atomer, og da jeg hvert Dieblif ventede at dette vilde skee, rystede mine Knæer under mig; men i næste Dieblif laae jeg paa disse samme rystende Knæer med mit Gevær rede og et godt Sigte taget, saa at jeg kunde have fældet en af disse Luntmænd, inden han var istand til at fyre.

Jeg dvælede, inden jeg kunde blive enig med mig selv om hvem af disse To, jeg skulde forsøge at frelse, da min Tanke faldt paa Lizzy Green, og sagde mig at jeg holdt for meget af hende til at jeg kunde volde hende Smerte, og saaledes opgav jeg Capitain Dyer, og sigtede paa Kanonen ved siakkels Harry Lant.

„Skyd ikke!“ lød en Stemme bag mig; jeg vendte mig, og saae at den tilhørte Lieutenant Leigh. „Hjerteløse Skurke!“ mumlede han, „dog vi ere alle færdige; — skjøndt hvis vi nu fare ud, vil det være Signal til vore to Kammeraters Død. — Men hvad gaaer nu der for sig?“

Hermed sigtede han til en Høvding, som red frem imod os, og opfordrede os paa godt Engelsk til at overgive Stedet, hvortil man vilde tilstaae os en Times Frist; men hvis vi ikke inden da

vare udmarcherede uden Baaben, vilde de to Fanger blive nedskudte for Mundingen af Kanonerne.

Derpaa, som om han frygtede for at vi ikke havde hørt det, sporede han sin Hest henimod Porten, som han nærmede sig en tredive Fod, og gjentog med stærk Stemme hvad han allerede havde sagt, saa at alle og enhver i Nærheden kunne høre det; og medens jeg let kunde have sendt ham en Kugle i Livet, kunde jeg ikke undlade at beundre det Mod og den Dristighed, hvormed han red lige op saa at sige til Mundingen af vore Bøsser.

Men snart forsvandt al Beundring, da jeg kom til at tænke paa de udøvede Grusomheder, og paa hvad vi havde ligesom vore Dine ved hine to Kanonmundinger.

I nogle Minutter blev der ikke talt et Ord, og jeg ventede at Lieutenanten vilde sige noget, men da han forblev taus, sagde jeg: „Hvis Alt var færdigt, Sir, kunde jeg nedlægge den ene Kanoner, og jeg tør nok mene at Measles — Sam Bigley — vilde kunne nedlægge den anden, og saa kunde vistnok et rask Udfald afgjøre Sagen. Flokken har trukket sig en hundrede Fod tilbage, saa vi kun vilde have en halvhundrede Fod flere at løbe end de, medens Overraskelsen vilde være til Fordeel for os. En god, skarp Lommekniv kunde befrie Fangerne, og et Dæfningsparti for-

haabenlig standse Forsølgerne medens vi kom indenfor."

„Vi ville prøve det, Smith," sagde han, men blegnede pludselig, thi Miss Rose og Lizzy traadte ind i Bærelset.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Skræddermester Lars Grichsen.

Skræddermester Herman Reidt.

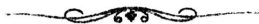
Bærtshuusholder Benzens Datter C. B. F.

Borger-Bennen.

Sex og firefundstyvende Aargang.

Nr. II.

Torsdagen den 14de Marts 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Befjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de Marts d. A. Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 10; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter m. m. overensstemmende med Lovens § 34 c.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægt-

ſelskabets Gaard, Øſtergade Nr. 54, indbydes
herved D'Hrr. Repræſentanter.

Administrationen for det forenede Underſtøttelſeſelskab
den 24de Februar 1874.

O. F. Olsen. C. N. Lautrup. B. Petersen.

R. B. Petersen,
conſt.

Begumbach

En Episode af det indiſke Oprør.

(Efter det Engeliſke ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

XIV.

Formodenlig maa den Dnde have friftet Lieutenant Leigh, thi ellers kunde han ikke have forholdt ſig ſom han gjorde. Der foregik en forbausende Forandring med ham, da han betragtede Miſs Roſe. Han kunde læſe alt hvad der for Dieblikket rørte ſig i hendes Hjerte, og for at underrette ham derom havde hun ikke behøvet at lægge ſin ene Haand paa hans Arm, og med den anden at pege ud gjennem Vinduet, medens hun med en Stemme, jeg ikke kunde gjenkjende ſom hendes, ſagde: „Lieutenant Leigh! De vil da ikke over-

lade de to tappre Mænd der til en skammelig Død?"

Han svarede ikke strax, men syntes at kæmpe med sig selv; derpaa sagde han med en ligesaa hæs Stemme som hun: „Send den Pige bort!“ og førend jeg kunde naae hen til Lizzy for at sige hende et Trøstens Ord — og det borde jeg have gjort — var Staffen ude af Døren med sin Sorg over Harry Lants Skjebne, medens jeg stod som Skildvagt paa min Post ifølge min Foresattes Ordre, og det var intet Spioneri fra min Side om jeg hørte og saae hvad der paafulgte.

Lieutenant Leigh bildte sig vistnok ind at han talte meget sagte, da han førte Miss Rose hen i et Hjørne, og talte til hende; men dette Dieblif var maaskee det mest spændende i hans Liv, og hans Stemme høvede sig trods hans Anstrængelse saa meget at jeg kunde høre Alt; medens hun, stakkels Pige, formodenlig aldeles forglemte min Nærværelse; og jeg som Skildvagt der — næsten en Maskine — hvad havde jeg at betyde.

„Vil De forlade ham?“ spurgte hun igjen, „vil De ikke forsøge at frelse ham?“

Atter svarede han ikke strax; sandsynlig udkastede han sin Plan, og jeg betoges næsten af Svimmelhed, da jeg gjennemskuede ham.

„De seer hvorledes han er stillet,“ sagde Lieutenant Leigh endelig, „hvad kan jeg gjøre?

Hvis jeg gjør et Udfald, vil det være Signal til at affyre Kanonerne; Kanonererne staae færdige, og hvorfor skulde jeg vove Folkenes Liv og mit eget, for at redde hans? Han er Soldat, og Død er Krigerens Lod."

„Er De en Mand eller en Kryster?“ sagde Mijs Rose forbittret.

„Ingen Kryster,“ svarede han opfarende, „men en stakkels jevn Mand, som De har koketteret med, vraget og forurettet; og nu kommer De og forlanger at jeg skal offre mit Liv for at redde Deres Elsker. De har berøvet mig mit Livs Lykke, og dog fordrer De endnu mere; er det Ret?“

„Lieutenant Leigh, det er Banvid, der taler ud af Dem; hvor kan De være saa uretsfærdig;“ raabte hun, og holdt ham fast om Armen, for han var ved at vende sig bort, medens jeg stod og ærgrede mig over at han saaledes kunde pine den stakkels Pige; vidste jeg jo dog at Forsøget var besluttet.

„Jeg er ikke uretsfærdig,“ sagde han; „men Bovestykket er for stort; og hvad vandt jeg, ifald det lykkes? Byt. Ifald han frelstes, vilde det være paa Beføstning af mit eget Liv.“

„Jeg vilde døe for at frelse ham,“ sagde hun med tung Stemme.

„Jeg ved det Elsie, men Du vilde ikke give

et kjærligt Ord for at redde mig. Du vilde sende mig til min Død uden Beklagelse, uden Bekymring, og dog veed Du, hvor høit jeg har elsket Dig."

„De — De elsket mig? og dog staae saaledes, og see mit Hjerte sønderrevet!“ raabte Miss Rose, og der var noget vildt i hendes Blik.

„Elsket Dig!“ vedblev han, „ja Du veed hvorledes jeg har elsket Dig!“

Her hvidskede han hende med dæmpet Stemme noget i Ordet, dog ikke sagtere, end at jeg blandt andet tydeligt hørte Ordene: „blive min Kone;“ hun trak sig tilbage ind imod Bæggen, og stirrede paa ham som var han en Gjenstand for den dybeste Foragt.

„Du kan vælge,“ sagde han bittert, da han saae hendes Bevægelse, og vendte sig bort fra hende.

Næste Dieblik laae hun paa Knæ for ham, og hævede sine foldede Hænder som i Bøn.

„Giv mig Dit Løfte“ sagde han, „saa skal jeg opfylde Dit Forlangende.“

„O nei! ikke saaledes! ikke saaledes!“ bøn: faldt hun med sønderknust Blik.

„Som Du vil,“ sagde han med Kulde.

„Nei! nei! De kan ikke forlange det. Hav dog Medlidenhed med mig. — O, hvad siger jeg dog!“

„Siger,“ raabte han, greb hendes Hænder,

og talte ophidset og hastigt, „Du siger uoget, der sender ham til sin Død. Hvad tilbyder jeg Dig? Kjærlighed, Hengivenhed, Alt hvad en Mand har at give. Han vilde, ifald han nu blev adspurgt, opgive alt dette for at frelse sit Liv; og dog nægter Du, der jo paastaar at elske ham saa høit, at gjøre hiin Indrømmelse til hans Frelse. Du kan ikke elske ham. Hvis han kunde høre os nu, vilde han bønfulde Dig om at føie mig. Jeg vover Alt. Sandsynligviis vilde jeg offre mit Liv for at frelse hans. Maaskee faldt vi begge. Men Du afflaar mit Forlangende, og jeg maa gaae. Her er mange Liv som staae under mit Ansvar, og de maa ikke behandles ligegyldigt for en Enkelts Skyld. Som jeg sagde før: Det er Krigerens Lod; og, stakkels Fyr, han har maaskee kun et Dvarteer at leve i; medmindre der kommer Hjælp.“

„Medmindre der kommer Hjælp,“ gjentog Miss Rose fortvivlet, og da Lieutenant Leigh, der imidlertid holdt Dine med mig, var kommen hen til Døren, kastede hun sig paa sine Knæ med Hænderne strakte ud mod det Sted, hvor Capitain Dyer laae fastsurret til Kanonen; derpaa reiste hun sig, stod kold, rolig, alvorlig, udstrakte sin Haand mod Lieutenant Leigh og sagde med neppe hørkelig Stemme: „De har mit Løfte.“

„Og Du sværger ved Guds Navn?“ udbrød han muntert, og omslyngede hende.

„Saasandt hjælpe mig Gud“ stammede hun med opadvendte Dine, gysede og skjælvede medens han knugede hende i sine Arme og kyskede hende lidenskabelig, og da han dernæst slap hende, sank hun som en livløs Masse til Jorden.

„Kom saa Smith,“ raabte han; og da jeg gik forbi Miss Rose, hørte jeg hende hulke saa heftigt, at jeg ingenfinde vil kunne forglemme det: „O Lawrence! Lawrence!“ Saa et dybt Suk, og jeg hørte ikke mere.

XV.

„Det er imod Reglerne. Som Commandant borde jeg forblive i Fortet,“ sagde Lieutenant Leigh; „men jeg har Ingen til hvem jeg kan overlade Ledningen af denne Expedition, altsaa maa jeg overtage den selv; og saa Kammerater, lad os gjøre os færdige. Er Alt i Orden? Godt! Paa Commandoordet: Fyr! skyde Menig Smith og Menig Bigley paa de to Luntebærere; hvis de skulde feile, commanderer jeg igjen, og saa forsøge de to Menige Bantem og Grainger deres Dygtighed; saa til Udfaldet mod de to Kanoner. Smith og jeg fornagler hver sin. Bantem og Grainger overføre Fangernes Reb. Husk at Ka-

nonerne maa fornagles, og de to Fanger bringes ind; udføres Overfaldet godt, vil det let lykkes, for det vil skee ved Overrumpling. Stille, for Pokker! Inger Hurraer;" og dette Sidste blev sagt i rette Tid, for Folkene vare i deres Hidsighed allerede ifærd med et Hurra

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Stomagemester Martin Jensen.

Husarvagtimester Lundagers Datter C. B.

Snedfermester Langes Datter N. C. C. F.

Borger-Bennen.

Ser og firehundredstyvende Aargange

Nr. 12.

Toverdagen den 21de Marts 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Printet i N. W. Galbergs Drukkeri.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

„Nu da! kan Porten slaaes op?“

„Ja, Sir!“

„Er Dækningstroppen færdig?“

„Ja, Sir!“

Min Haand rystede, medens han talte, men i næste Dieblit hvilede min Finger paa Stillepinden af mit Gevær. Foran mig laae det ophedede Torv, hvor Solen faldt brændende paa de to Kanoner saa der maa have været hedt bag de

stakkels Fangers Hoveder. Der stod de to Kanonerere med deres ryggede Lunter, og lænede sig mod Hjulene, thi Disciplinen var slap, og der, en 100 à 120 Fod bag dem, slentrede selve Oprørstroppen ørkesløst omkring, mange af dem ifærd med at ryge; for al Skydning var ophørt, og da Oprørerne formodentlig antog, at vi ikke torde vove det farlige Forsøg, at skyde paa Kanonererne, der stod tæt ved Siden af Fangerne, have de vel, som for at trodse os, betragtet al streng Orden med Ligegyldighed.

Alt dette opfattede jeg med et eneste Blik, og imedens det syntes mig som ventede jeg paa Ordren i en Evighed. Men endelig kom den.

„Fyr!“ lød det, og de to Rifler knaldede som en eneste. Kanoneren bag Capitain Dyer gjorde et Spring i Luften, hvorimod den anden, som jeg havde sigtet paa, sank pludselig ned ved Siden af det Hjul, han havde lænet sig til. Saa fløi Porten op, og med et „Hurra“! stormede vi Ti i en brusende Fart henimod Kanonerne.

Det var et drøit Kapløb, kan jeg forsikre; Geværet havde jeg kastet, og kun stukket Bajonetten i mit Livbelte. Jeg kom først og havde banket mit Søm i Fænghullet inden Lieutenant Leigh naaede sit, men i samme Dieblif var han der, og blev færdig; imidlertid vare Rebene over-

skaarne, og Fangerne løste fra Kanonerne. Men nu gjaldt det om at komme tilbage med dem.

Det første Indtryk jeg fik om Barskkeligheden herved var, at jeg saae Capitain Dyer og Harry Lant vagle og falde forover, men de bleve reiste op af de andre, og vi indsaae strax at de maatte bæres.

„Løft Harry op paa min Ryg,“ sagde Grainger, og løb med ham som en Sæk; det samme gjorde Bantem ved Capitain Dyer, og vi andre bestræbte os for at dække dem.

Men tro ikke at Dyrørerne vare ledige. Langt fra. Først bleve de vel fuldstændig betagne af Overraskelse, og gav os Tid til at komme næsten hen til Kanonerne, inden vor Hensigt blev dem klar; men det var blot et Dieblifs Frist, saa begyndte nogle af dem at hujе, og styrte hen imod os, andre at slyde, og paa den Tid Fangerne vare skaarne løs, var Banden over os, og vi i Haandgemæng med den.

Der er en saa forfærdelig Forvirring ved saadanne voldsomme Sammenstød, at jeg for min Part nu kun har en meget utydelig Forestilling om det, der skeete den Dag; men jeg erindrer dog, at jeg, ved at see Fangerne godt paa Beien, og høre et Jubelraab af vore Folk, sluttede mig til Kammeraterne for med Hammeren i den ene

Haand og Bajonetten i den anden at fægte mig tilbage i Forening med dem.

Bludselig foer et funklende Glimt gjennem Lusten, og jeg følte et dumpt Stød i Ansigtet i Forbindelse med et andet, underligt Slag over Armen, hvorved Bajonetten faldt fra mig, og Armen dinglede magtesløs ned langs Siden; jeg vaklede, faldt og man traadte to Gange paa mig lidt efter forsøgte jeg at reise mig, men en vildtstirrende Sepoi hævede Kolben af sit Gevær, for at sætte den i Forbindelse med min Pandeskjal, hvori han dog blev forhindret, idet jeg nemlig hørte en mig godt bekendt Stemme raabe: „Ikke dennegang Krabat! Det var Nr. 3, var det; dermed Lykke paa Reisen;“ hvorhos jeg saae Measles jage Bajonetten ind imellem Sepoiens Ribbeen, saa han faldt tværs over mine Fødder. „See saa, gamle Kammerat,“ sagde Measles, „kom nu,“ og idetsamme følte jeg en Arm anbringes under mig.

„Løb Measles, løb!“ raabte jeg saa godt jeg kunde, „med mig er det forbi.“

„Vist ikke!“ sagde han, „vær nu ingen Nar, og lad mig engang have min egen Billie.“

Hvorledes han bar sig ad dermed, veed jeg ikke, heller ikke hvorledes jeg, svag og mat, som jeg følte mig, kom paa mine Fødder; men Measles blev ved min Side som en trofast Kammerat, og

førte mig indensfor Porten, hvor jeg lyttede til vore Folk, der raabte Hurra, og fyrede paa Dyrererne, som hylende og forbittrede lom næsten tæt op til selve Porten.

„Er' alle komne ind!“ hørte jeg Lieutenant Leigh spørge.

„Alle!“ svarede en Stemme, „men Bantem er saaret.“

„Hold Mund, vil De!,“ raabte Joe Bantem; „jeg er ikke dræbt; ikke engang halvveis. Kunde De ønske at faae Livet skræmmet af deres Kone, hvis De havde en?“

„Hvorledes er det med Menig Harry Lant?“

„Sønderhugget,“ blev der sagte svaret.

„Det er mig kjært, at De ikke er saaret, Capitain Dyer,“ sagde Lieutenant Leigh nu.

„Gud velsigne Dem Leigh!“ sagde Capitain Dyer svagt; „det var en modig Handling. Jeg har kun faaet en lille Skramme eller to; blot jeg nu kan komme over Slapheden i mine Lemmer.“

Alt dette hørte jeg med en Slags sløv Bevidsthed, omtrent som en Drøm i den tidlige Morgen. Jeg lænede mig op imod Væggen med mit blødende Ansigt opad, og min venstre Arm knust af en Kugle, uden at nogen i det Dieblif kunde tage sig af mig, fordi alle vare ifærd med at bringe Capitain Dyer og Harry Lant ind,

medens Skydningen tog voldsomt til, idet Oprørerne vare rasende over deres Kanoners Fornagling.

Selv var jeg temmeligt fri for Smerte, og gjennemgik sløvt i Tankerne, hvor godt vi havde holdt os denne Morgen, og hvor stolt jeg var derover, og glad ved at vide Capitain Dyer og Harry Lant frelste; men derhos laae det, jeg havde hørt imorges, tungt paa mit Sind; og da jeg vidste at stakkels Miss Rose havde solgt sig selv for at frelse Capitain Dyer, og saa at sige var bleven bedraget til at gjøre det, følte jeg at jeg borde underrette ham derom, saasnart der maattede vise sig Leilighed dertil. Da jeg var kommen saavidt i mine dunkle Betragtninger, begyndte min Sløvhed at forlade mig, og Tanken om min Dvæstning at forjage alle andre af mit Sind. Jeg spurgte mig selv, om det ikke var meget slemt med mig, forsøgte at rette mig lidt, og begyndte i Skyggen at kravle hen mod den sydlige Kant af Bygningen, uden at nogen syntes at lægge Mærke til mig.

XVI.

Det var sørgelige Følelser, der kunde mig ved Tanken om min splintrede Arm og det døde Been der hang magtesløs, dinglende i Ormet, et Vidnesbyrd om den hjælpeløse Skabning, jeg nu var,

ikke alene udygtig til at røgte min Gjerning, men endog trængende til andres Medlidenhed og Barmhjertighed, en jammerlig Byrde for mine Medmenuejfer. Hvad havde jeg vel andet at gjøre nu, end søge at fravle hen for at finde et Sted, hvor jeg kunde ligge skjult og døe.

Og jeg fravlede paa mine Knæ og paa den ene ubeskadigede Haand, medens min anden, qvæstede Haands slæbende Fingre efterlode et stygt, rødt Spor paa det hvide Marmorgulv. Men pludselig standsede jeg, klemte mig svimlende ind imod Bæggen, og anstrengte mig for ikke at besvime, thi jeg opdagede at jeg ikke var ene. Istedetfor at finde en eensom Plet, som jeg søgte, og No til at døe, var jeg maaskee instinktmæssig, som jeg senere har tænkt mig, fravlet hen til det Aflukke, hvor Lizzy, som tidligere omtalt, pleiede at anstille sine eensomme Brtragtninger; — og her laae hun i en frampaglig Graad, der vexelviig blandedes med stønnende Udtalelser, og tydeligt nok sagde mig at Dagens Begivenheder havde bibragt hendes Hjerter et tungt Slag. Men hvo skildrer mig min glade Overraskelse, da jeg hørte mit eget Navn indbefattet i hendes Klage-toner, og det paa en Maade, der overbeviste mig om, at det var mig og min formodede Død, der var Aarsag til og Gjenstand for hendes Bedrøvelse.

Hvad var det dog for en bedrøvende Taage,

som ved denne Opfattelse sænkede sig over min Bevidsthed, saa at jeg, efterat jeg med Besværlighed havde rejst mig, kun formaaede at gispe det ene Ord: „Lizzy“! og saa stod hjælpeløs, halvt blændet, og stirrede paa hende, idet der dunkelt foresvævede mig noget om jeg dog ikke hidtil skulde have misforstaaet hende med Hensyn til Harry Sant, og at det var mig, hun nu havde grædt for, da hun troede mig død.

(Fortsættes.)

Borger-Bennen.

Ser og firehundredstyvende Aargange

Nr. 13.

Torsdagen den 28de Marts 1834.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Troft i N. G. Galbergs Officin.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

Men i næste Dieblif skræmmedes jeg tilbage for hendes Blik, og bedækkede mit blødende Ansigt med min Haand, for at hun ikke skulde see det; thi med sine flammende Dine fæstede paa mig stod hun i en Fart ved min Side, og overvældede mig med en Ordstrøm omtrent som saa: „De feige, gruelige, slette Karl, hvor tør De bære Dem saa lumsk ad, at staae der og lure paa mig. D at jeg skulde være en saadan Taabe, at ligge der,

og græde af Medlidenhed, og med en eenfoldig, fladderagtig, pjattende Tunge fortælle Usandheder — lutter Usandheder, og — Gaa! gaa Deres Bei Sir!”

Der var sagtens et Smil paa mit Ansigt, da jeg igjen vakkede hen imod hende, og hun gav mig et dygtigt Klap over min kvæstede Arm. Jeg veed at det smertede mig som om den var bleven greben med glohede Tænger; detsuagtet vedblev jeg at smile, indtil det strax derpaa fortnede for mine Dine, og jeg tumlede om paa Gulvet; men i Faldet hørte jeg et Angstraab i Forbindelse med to Ord, der fyldte mig med dump Genrykkelse, thi de beviste mig at hun holdt af mig.

Noget senere hørte jeg nogen sigc: „Herregud, hvorledes er det med ham?“ og jeg troer det var Miss Rose, der talte. Smidlertid varede det noget, inden jeg kom saameget til mig selv, at jeg kunde mærke at jeg laae med en sammenrullet Kappe under mit Hoved, og Lizzy isærd med Tid efter anden at bade mine Læber med Vand. Senere har jeg erfaret, at det var sin egen knappe Ranzon, hun anvendte dertil.

XVII.

Hvorledes Tiden saa gif veed jeg ikke; men den næste Fornemmelse jeg mærkede var, at jeg

laae og lyttede til Skydningen, og at jeg saa, støttet til Lizzy's Arm, blev hjulpen ind i Dvindernes Bærelse, hvor Børnene, hvormeget man end stræbte at forhindre det, ideligt vidste at slippe bort fra Moderen, for at være hos Harry Lant, der laae tæt ved mig, og glædede sig og smilede naarsomhelst de kom nær til ham. Ogsaa jeg smilede, og følte mig ligesaa glad, naar Lizzy, efter at have overladt mig til Madam Bantem, saalænge det var nødvendigt, gik hen til Harry for at bade hans Bænde, og væde han Læber.

„Stakkels Fyr,“ tænkte jeg, „det vil gjøre ham godt.“ Saa laae jeg og betragtede Lizzy, og derpaa maa jeg være falden i Søvn eller Dvale, hvoraf jeg blev vaagnet af en bekjendt Stemme; det var Miss Rose, som jeg saae ligge bleg og forskrækket paa Ræve ved Harrys Leie, og at Capitain Dyer var i Bærelset.

„Ikke et Ord som Velkomst?“ sagde han med et selsomt fordreiet Træk i Ansigtet, der forøgedes, da Miss Rose stod op, og gik tæt hen til ham.

„Jo!“ sagde hun, „tak Gud at De er kommen frelst tilbage. — Nei, nei! rør mig ikke, spøiede hun ængstelig til, og med en Stemme, som kom den fra en Drømmende, raabte hun til Lieutenant Leigh, der just traadte ind, og i hvis Hænder hun lagde sine: „Før mig bort herfra! før mig bort herfra!“

Jeg saae dette fordreiede Blik i Capitain Dyers Ansigt formørkes mere og mere som han stod og betragtede de To, der gik ud sammen; derpaa lod han sin Haand glide hen over Banden, som for at forviise sig om at alt dette ikke var en Drøm. Saa støttede han med et Suk sin ene Haand mod Væggen, følte sig frem langs denne, og gik ud af Døren, og medens noget syntes at forhindre mig fra at falde paa ham, for at fortælle hvad jeg vidste, og jeg overveiede hvad jeg borde gjøre eller ikke, faldt jeg, syg og mat som jeg var, atter hen i Dvale.

Denne gang blev jeg vækket af en lydelig Strigen og Trampen af Fødder, og skjøndt min Tankegang var nklar, forstod jeg dog hvad dette havde at betyde: Det Hul, hvorigjennem de Sorte (Chunder og Consorter) vare undslupne, var ikke blevet forsvarligt bevogtet, og havde nu aabnet endeel Oprørere Afgang til det Indre. Allarmen spredte sig hurtigt, dog ikke hurtigt nok til at frelse Alles Liv; thi med et forfærdende Hyl og fældet Bajonet styrtede et halvt Dusin Sepoier ind, og spidde strax to Koner, medens to andre Slynkler vendte sig mod Børnene, der stode forhaufede paa Gulvet ved Harry Lants Leie.

Men med et Hyl, saaledes som jeg ingensinde hørte nogen Qvinde udstøde det, styrtede Madam Bantem ind mellem Børnene og Sepoierne, greb

en Bajonet i hver Haand, og ledede dem samlede ind under sin ene Arm; derpaa gjorde hun et Spring fremad, slyngede sine to kraftige Arme omkring Sepoiernes Hals, og knugede dem sammen i et saa ubehageligt Favntag, som de vistnok ingenfinde før havde været Gjenstand for. I næste Dieblif rullede de i en Klump paa Gulvet, og de staffels Børn vare frelste ved en Qvindes modige Færd, for der lød nu et rungende Hurra, der efterfulgtes af Lieutenant Leigh, som førte Measles og en halv Snees af vore andre Mænd ind i Stuen, og nu —

Men jeg er ved at fortælle for mange Gyseligheder. Vore Folk drev dem Skridt for Skridt og paa Spidsen af Bajonetterne tilbage fra Bærelse til Bærelse. Det var en frygtelig Kamp paa Liv og Død, og da vore Folk havde spærret Fjenden Tilbageveien gjennem det udvidede Vindue i Muren, var der ikke een af de 10 à 12 indtrængte Oprørere, som kom levende tilbage, og kunde fortælle Kammeraterne noget om Overfaldets uheldige Skjebne.

De to dræbte Koners Mænd vare med i Floden; Grainger var den ene af dem; under Kampen rasede han frem som en Dæmon, og fældede fire Fjender; men ingen vil undre sig over at han, da Fægtningen var forbi, blodig og sort af Krudt som han var, søgte hen til sin dræbte Ugtefælle,

satte sig ved hendes Side, lagde hendes Hoved først i sit Skjød, saa til sit Bryst, rokkede frem og tilbage med hende, og græd som et Barn, indtil et Hornsignal kaldte Besætningen til Samling i Gaarden. Da løftede han hende op, bar hende som et Barn hen i et Hjørne, hvor han omhyggeligt lagde hende ned, knælede ved Siden af hende, fremsagde sit „Fader vor“, kyssede hende to eller tre Gange, og bedækkede derpaa hendes Ansigt med et gammelt Lommetørklæde. Efterat denne Kjærlighedsgjerning var ydet, stod han op, tog sin Flint, og begav sig paa Veien til Gaarden, omhyggeligt gaaende paa Tæerne som for ikke at vække hende, der ikke skulde vaagne mere i dette Liv.

Maaskee var det Svagthed, jeg veed det ikke, men jeg veed, at mine Dine just da vare meget vaade, at der laae en lille, blød Haand paa mit Bryst, at Lizzy hviede sig hen over mig, og at ogsaa hendes Taarer faldt meget stærkt paa min brændende, feberhede Pande.

Jeg følte at jeg skulde døe; ikke just strax maaskee; men dog inden ikke meget længe, for jeg vidste at min Arm var saa forknust, at den borde amputeres tæt nedenfor Albuen, hvis der ikke skulde gaae Koldbrand i den, hvilket Mangelen paa Lægehjælp jo gjorde sandsynligt. Alligevel følte jeg mig netop da meget lykkelig, og min

Tilstand voldte mig ikke megen Smerte, men jeg længtes efter at komme op, og tage fat paa noget. Til sidst hjalp Lizzy mig op, fik min Arm forbunden, og anbragt i et Armbaad, hvorpaa jeg mærkede, at jeg nu kunde gaae lidt omkring. Nede i Gaarden traf jeg paa Capitain Dyer, der nu havde bedret sig noget, kunde hinke omkring, og samtalede med Lieutenant Leigh. Begge syntes at have glemt alt personligt Mellemværende for den øieblikkelige Fare.

„Hvormange Saarede have vi?“ spurgte Capitain Dyer, idet jeg langsomt gik forbi.

„Næsten hver Mand mere eller mindre,“ sagde Lieutenant Leigh, „men denne Mand og Lant ere de værste.“

„Stedet borde forlades,“ sagde Capitain Dyer, „det er umuligt at holde det en Dag til.“

„Vi kunne maaske holde det en Dag endnu, men ikke længer,“ sagde Lieutenant Leigh, „hvorfor da ikke trække os tilbage under Dækning af Natten?“

„Det synes at være den eneste Udvei, vi kunne forsøge,“ tilspøiede Capitain Dyer; maaskee kunne vi naae en eller anden Dækning, inden vor Fraværelse bemærkes; men Porten og hiint Bagvindue ville naturligviis være bevogtede; hvorledes skulle vi komme bort med to saa stærkt saarede Mænd, Qvinderne og Børnene?“

„Det maa overveies,“ meente Lieutenant Leigh; saa blev Bagten sat for Ratten, saavidt det lod sig gjøre, og saa faldt Mørket ind.

Hvad der forundrede mig var, at Oprørerne lod os saaledes have No om Ratten, og ikke forsøgte et modigt Angreb under Mørket, der upaatvileligt maatte have bragt Stedet i deres Hænder.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Snedkermester J. B. F. Freitag.

Toldassistent Barsods Datter Ane Marie.

Metaltrykker L. Jacobsen.

Borger-Vennen.

Ses og firsindstyvende Aargang.

Nr. 14.

Toverdagen den 4de April 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

Men nei, den ene Nat gik uforstyrret efter den anden, og Angrebene om Dagen vare feitede og daarlige. Der var intet Sammenhold. Hver Mand fægtede paa sin Viis, og jeg troer nok at enhver af dem betragtede sig som en Slags Offieer, og lod haant om Disciplinen. I hvert Tilfælde laae vor Frelse deri, skjøndt jeg paa den Tid ikke kunde indsee andet, end at Enden maatte komme den næste Dag, og jeg mindes hvormeget

jeg ønskede, at jeg, naar det kom saa nær, maatte kunne have en Patron tilbage i min Taske.

Derpaa befkæstigede sig mine Tanker paa en taaget Maade med en Plan til vor Undvigelse ved Nattetider, og jeg forsøgte at danne mig en Forestilling i saa Henseende, i hvilket Diemed jeg tog i Betragtning, at Barakkerne paa den nordre Side af Hovedbygningen, og adskilt fra denne ved en ti Fod bred Allee, nu vare besatte af Oprørerne, og at det samme var Tilfældet med Barakkerne paa den sydlige Side, medens vi paa den østlige Side havde Torvet, og mod Vest et Bildnis med Hytter og Skure. Jeg følte at det fortiden netop maatte være min Pligt at faae udspiculeret en god Plan til Flugt, eftersom alle de andre havde Hænderne fulde med at sørge for vor Sikkerhed, hvorimod jeg hverken kunde fægte eller staae paa Post, og saaledes arbeidede jeg den Nat af alle Kræfter, og kom paa en Maade til et Resultat.

Men jeg har ikke fortalt, hvad jeg agtede at bruge den omtalte sidste Patron til. Min Hensigt var at presse den til mine Læber, førend jeg forsøgte med min ene Haand at lade min Riffel dermed, og da — naar det allerværste indtraf, naar jeg havde ventet til det alleryderste, for at see om der ikke skulde komme Hjælp, og naar det saaes at alt Haab var svigtet — da var det

min Hensigt at gjøre, hvad jeg sagde mig selv at være min Pligt som Mand og Soldat, saasandt jeg elskede Lizzy Green, — gjøre, hvad der under Oprøret er af flere end een Mand gjort mod den Dvirde, for hvem han havde udøst sit Hjerteblood; — og i denne Nats Dødsstilhed kyskede jeg Kuglen, og ladede Bøssen med smertelig Anstrængelse, baade legemlig og aandelig. Men jeg behøver jo ikke at fortælle hvortil den sidste Patron blev bestemt.

XVIII.

Forhaabenlig vil de ærede Læsere være paa det Rene med vort Palais eller Befæstnings Situation fortiden, og at Nordsiden var vort fasteste Punkt; hvortil Borten, som vi saa haardt havde kæmpet for, sluttede sig; — hvis ikke, vil Feilen være min, ikke Deres.

I hvert Tilfælde maa jeg nu skride videre. Som quæstet havde jeg Tiden til min Raadighed, og anvendte den til Undersøgelse af alle Bygnings Enkeltheder fra neden til oven, for at danne mig en Mening om ad hvilken Wei vi helst maatte forsøge vor Flugt. Men det vilde ikke lykkes mig. At komme ud gjennem Borten var umnligt. og det samme gjaldt om den udvidede Bindues-

aabning, saasom begge Steder bleve strængt bevogtede.

Hvad de andre Vinduer i Bygningen angaaer, saa vare de saa indknebnede, at ingen kunde passere gjennem dem, medmindre de bleve udvidede, og vel kunde vi ved et Neb fire os een for een ned fra Taget, men det var en farlig Bei med alle disse Dvinder og Børn, og jeg forkastede den.

Derpaa satte jeg mig ved et lille Vindue med Udsigt til den nordre Allee; men udmattet som jeg var, formoder jeg, at der er kommen en Slags Bedøvelse over mig, af hvilken jeg først vaagnede næste Morgen med en kold, stivnende Smerte, som dog snart forlod mig, da jeg aabnede Vinduen, og saae Lizzy knælende ved min Side at fordrive Fluerne, der summede omkring, som om de vidste at jeg snart skulde være en Tumleplads for dem, uden at der vilde være nogen Haand til at jage dem bort.

Atter begyndte jeg at pine mig med at udfinde hvorledes vi skulde bære os ad for at slippe væk, da en Plan pludselig gik op for mig. Jeg reiste mig med Besværlighed, trykkede Lizzy til mit Bryst, og gik for at søge Capitain Dyer.

Det rystede mig at see hans stakkels, bekymrede Ansigt og den Sønderknuselse hans Rummer voldte ham, for det var tydeligt nok, at see hvorledes Miss Roses Udfærd skar ham i Hjertet. Men

med alt det var han Officeer og Mand; han havde sin Pligt at gjøre, og han gjorde den; men indlysende var det efter Tabet af saamange Mænd, og med saamange andre halvt ukampdygtige, at hvis Oprørerne nu havde vovet et modigt Angreb, vilde de have indtaget Stedet; om end med betydeligt Tab.

Dog dette syntes ikke at være deres Forretningsgang; de ønskede nok at faae Stedet i deres Magt paa Grund af det store Forraad af Vaaben og Ammunition, som fandtes der; men de ønskede at kjøbe det billigt.

Jeg fandt Capitain Dyer beredvillig nok til at høre paa min Plan, skjøndt han rystede paa Hovedet, og kaldte den desperat, men efter en kort Overveielse sagde han: „Der er endnu nogle Timer til Natten, og der kan indtræffe Hjælp inden da; hvis ikke Smith, maa vi forsøge Planen; jeg har fuldt op at varetage, saa jeg overlader Forberedelserne til Dem. Lad hver især forsyne sig med Fødevarer og en Flaske Vand, — ikke andet; hvad vi nu trænge til er at frelse Livet.“

Jeg lovede at gjøre mit bedste, gik ned og talte muntert til Dvinderne om Sagen, men det angreb Oberstinden heftigt. Miss Rose hørte paa mig med en særegen, barsk Mine, og visstelig vilde der ikke være kommet noget ud af Planen,

hvis ikke Madam Bantem havde sat en Skulder til, snart hist, snart her.

Den næste, jeg gik til, var Measles, som under en Standsning i Skydningen sad tilsmurt af Blod og Krudt med forbundet Hoved og udpumpede sit Geværløb med Lappen, som han rev af sit Skjortecærme.

„Nu Izaak, Kammerat,“ sagde han, „endnu ikke død, seer Du nok, slippe vi godt herfra, faaer jeg nok min Jorfremmelse; imidlertid er det mig ikke klart, hvorledes vi skulle bjerge os. Hvad der meest ærgrer mig er, at disse sorte Djævle skulle faae Fingre i Kisten af alt det Krudt og andre Sager, vi have her. Bøffer tage mig, om vi faae det altsammen opbrugt. Jeg har fyret raff væf til min gamle Bøsse er bleven saa hed, at jeg ikke torde lade den; og jeg tør sværge paa at jeg har bortskudt dobbelt saa mange Patroner, som nogen anden Mand har. Men hør Izaak, gamle Kammerat, troer Du det er Synd, at puste disse Riggere bort?“

„Nei,“ svarede jeg, „ikke under nærværende Omstændigheder.“

„Det glæder mig,“ sagde han alvorlig. „Fortænk Dig: at have saadan en fyrre- eller halvtredsfindsthye sorte Slynkler paa sin Samviitighed til at staae frem imod sig i den anden Verden og sige: „„Det er ham, der skød mig!““

„Jeg troer ikke nogen Soldat, der handler efter Ordre, og gjør sin Pligt ved at forsvare Koner og Børn, behøver at ængstes for at lægge sig ned og døe,“ sagde jeg.

Jeg mindes ikke at have seet Measles rørt flere end denne ene Gang, da han lagde Lade-stoffen fra sig, tog mig i Haanden, og betragtede mig stift et Dieblif; derpaa trykkede han min Hand blidt, og nikkede adskillige Gange til mig.

„Hvorledes er det med Harry Lant?“ spurgte han tilfidsft.

„Meget flit,“ svarede jeg.

„Stakkels Fyr! Men siig ham, at jeg har betalt nogle af de Skurke for det. Husk at siige ham det; det vil gjøre ham godt, og berolige ham.“

Jeg nikkede, og fortalte ham saa om Planen.

„Jh nu,“ sagde han, „det kan lykkes, og det kan mislykkes; men ligemeget, det kunde jo forsøges.“

„Jeg vil trænge til Din Hjælp med at lave Broen,“ sagde jeg.

„Naturligviis Kammerat,“ var Svaret. „Men jeg holder ikke af at levne de Skurke al den Ammunition, der er tilbage,“ og saa tog han meget tankesuld fat paa at lade sin Bøsse, men strax derefter var han paa Benene, for Oprørerne be-

gyndte igjen at fyre, og vore Folk svarede hurtigt og raff, faasnart et fært Anfigt lod fig tilfyne.

Det var en varm Dag; hver Gjenftand, man nærmede fig, udftaalte en brændende Hede; Gifternen var nu gånffe ndtørret, og havde vi ikke havt Vandbeholdningen nede i Hvælvingen, havde det været ude med os.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelfe.

Til Optagelse fom Medlem i Selskabet er foreflaaet:

Læderhandler B. Glud.

Borger-Bennen.

Ser og firsindstyvende Aargang

Nr. 15.

Torsdagen den 11te April 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

Men Dvinderne gik om fra Mand til Mand med Vand og Beskøiter, saa at ingen forlod sin Post, og hvergang de sorte Slyngler forsøgte at sætte sig fast i Nærheden af Porten, blev Halv delen skudt ned, og Resten skyndte sig med at søge Ly.

Genimod denne tunge, seendrægtige Aften og efterat Bore havde slaaet dem vel en halv Snees Gange tilbage, mærkede jeg at der var noget

færligt igjære, og faasnart jeg havde opdaget, hvad dette noget var, indsaae jeg ogsaa at nu var alting forbi, thi alle vore Folk vare for medtagne og forkuede til at der kunde tænkes paa nye heltemodige Udfald.

Jeg har ikke fortalt andet om de to Kanoner end at vi fornaglede dem, og lod dem staae paa Torvet; nu maa jeg fortælle at de vare borte næste Morgen; siden da havde vi aldeles forglemt dem, indtil de den Aften, jeg nu er ved at tale om, bleve trukne frem igjen fra en Bygning i et fjernt Hjørne af Torvet, og det med en forfærdelig Raaben og Støien.

Det er overflødigt at omtale, hvad dette skulde betyde.

Det stod klart for os alle, at Slyngherne havde udboret Fængehullet, at Kanonerne til Ratten vilde blive opplantede imod Borten, og at den første Salve vilde tilintetgjøre vore Forsvarsmidler, og give os til Priis for en Storm.

„Vi maae prøve Deres Plan, Smith“, sagde Capitain Dyer med et roligt, alvorligt Blik; „det er nu paatide at forlade Pladsen.“

Saa knælede han ned, og rettede sin Riffert mod Kanonerne, og jeg indsaae han maae have tænkt paa, hvorledes han forleden stod bunden til en af dem, for det gav et Sæt i ham, da han heftig skjød Rifferten sammen.

Just da kom Miss Rose med Lizzy og Madam Bantem paa deres Rundtur med Biin og Band til Posterne, og jeg bemærkede en Slags stille Triumf i Lieutenant Leighs Ansigt, da Miss Rose paa et let Bink af ham undgik Capitain Dyer, og kom hen til ham, hvor hun stod og rakte ham Flaske og Glas stiv og drømmende som en Slaveinde, medens Capitain Dyer, uagtet alt hvad han kæmpede derimod, ikke kunde døie det, men gif sin Bei.

Jeg var netop ved at drikke noget Vand, som jeg fik af Lizzy, hvis blege, bekymrede lille Ansigt vendte sig saa elskeligt imod mit, at jeg følte mig halv skamfuld over, at jeg, en simpel Menig, skulde være saa lykkelig, — for jeg havde i det Dieblik glemt min knuste Arm, Dyrererne og Alt — medens min Capitain gif med et saaret Hjerter, og snart arbeidede den Forestilling sig op for min Bevidsthed, at Capitain Dyer befandt sig i den fortvilede Sindsstemning, hvori Mennesket gaaer hen og foretager sig fortvilede Handlinger, og jeg bebreidede mig atter, at jeg ikke havde fortalt ham hvad jeg havde hørt, men jeg gif bestandig i det Haab, at Sagerne bedst vilde ordne sig af sig selv, uden min ubespøiede Mellemkomst, og kom stedse til den Slutning, at det dog var Miss Roses Blikt, og ikke min, at give ham en Forflaring over hendes forandrede Adfærd

men da jeg saae ham gaac saa sønderknuft bort, fulgte jeg ham stille og med en forunderlig Følelse af Frygt.

Der var dog ingen Grund til Frygt; han var gaaet op paa Taget, hvor han øiensynlig var beskæftiget med at overveie Planen til vor Flugt, og gjennem sin Riffert at recognoscere Terrainet i Omegnen.

„Jeg tænker vi bør vælge den Wei, Smith,“ sagde han, „der er en lille Station i den Retning, hvor vi kunde faae os en halv Times Hvile, sende et Par af de raskeste Folk for at søge Hjælp, og imidlertid videre ad Wallahbad. I Forbigaaende sagt ville vi forsøge paa at faae en Ordonants assisted iasten, saasnart det bliver mørkt. Hvem vil De have til Hjælp?“

„Wigley kunde jeg ønske at faae.“

„Vil een være tilstrækkelig?“

„Fuldkommen Sir,“ svarede jeg, for jeg indsaae, at Measles og jeg, nok vilde kunne magte det.

En halv Time senere var Measles ivrigt sysselsat med at bringe Geværer med faste Bajonetterne fra Hvælvingen op paa det flade Tag, hvor han ordnede dem forsigtigt, og maatte vogte sig for at blive seet udenfra. Imidlertid gif jeg til Dvindernes Bærelse, for med Madam Bantems

Bistand at forberede dem paa hvad der var besluttet.

XIX.

Endeligt kom Natten med sit fuldstændige Mørke, kun et enkelt Glimt hist og her, hvor de fjendtlige Grupper havde leiret sig; der hørtes en Tummel ad den Kant, hvor Kanonerne stode, og een Gang, men kun een Gang, en skurende Støi af Hjul.

Vi bare Omsorg for at Porten og det spolerede Bindue vare godt bevogtede, for der kunde vi skjelne Skildvagternes hvide Burnusser; men snart skjultes ogsaa disse i Mørket, og vi skulde ikke have vidst at de vare der, uden formedelst et enkelt Glimt nu og da, hvoraf vi kunde see at de røg, og engang hørte jeg i Nattens Dødsstilhed ganske tydelig en snorkende Lyd.

Vi ventede en Time, og da begyndte sex af os oppe paa Taget at bringe min Plan til Udørelse.

Min Plan var at forsøge om vi ikke skulde kunne komme over den nordre Allé, der var omtrent ti Fod bred, til Taget af de Baracker, hvori Dyrørerne sov; derfra til det nærmeste Tag, der var nogle Fod lavere, og derfra igjen til nogle Skure, hvorfra det vilde være os let at

naae Jorden, og saa vilde Beien være os aaben til at undkomme, maastee nogle Timer inden vi savnedes.

Blanen var, jeg veed det, fortvivlet, men den var vor eneste Udvei, og vi vide jo at fortvivlede Foretagender kunne lykkes, medens de forsigtigst indledede kunne briste, og i hvert Tilfælde havde Capitain Dyer nu besluttet at forsøge den.

Vi begyndte Arbeidet med at forene et Antal Geværer parviis sammen saaledes at vi vendte Munding imod Munding, og stak det ene Gevær's Bajonet ind i det andets Løb, hvorved vi undgik at binde dem sammen, men forskaffede os en Slags Stænger eller Lægter paa 'en 10 Fods Længde.

Midt i Alleen stod et lavt, forkrøblet Træ, paa hvis Grene Measles, famlende sig for i Mørket, fik den ene Ende af en Gevær-Lægte til at hvile, lyttede efter om der var noget at høre nedensfor, og lagde, da intet opdagedes, flere saadanne Lægter til, samt ovenpaa dem en Madrats, hvorved han saaledes dannede en Slags Bro, og krøb nu dristigt paa denne over til Træet, hvor han anbragte nogle Gevær-Lægter paa tværs, og ordnede de andre saaledes at Kolben af det ene Gevær hvilede paa Palaiets Tag og af det andet paa Tværlægterne i Træet. Derpaa blev der atter lagt flere og flere Gevær-Lægter ved

Siden af dem, og ovenpaa dem igjen nogle Straa-
madratter, og skjøndt dette paa Grund af Mørket
og den nødvendige Forsigtighed medtog en æng-
stelig lang Tid, kunde vi dog nu glæde os med
at have faaet en ret god Bro istand over til
Træet.

Broens anden Halvdeel blev fuldført paa
selvsamme Maade, men meget lettere, og da saa
Madratter ligeledes vare anbragte her, havde vi,
en tredive Fod over Jorden, bygget en taalelig
god om end meget ujevn Bro, hvorover en Mand
let kunde krybe paa Hænder og Fødder. — Men
saa var der Dvinder og Børn og stakkels Harry
Lant. Capitain Dyer ansaae det for rettest at vi
ikke førte disse op før Alt var endelig ordnet,
for saaledes at betage dem Tid og Anledning til
Betragtninger og Uengstelse.

Endnu var der en kort ottefods Stige, som
skulde tjene os ved Nedstigningen fra det høiere
til det lavere Tag. Den blev bragt over af Capi-
tain Dyer og Measles, som ved Tilbagekomsten
berettede, at ingen Skildvagter eller anden Fare
havde været at opdage, og at Broen var ret
solid.

Dg nu besluttede vi os i Guds Navn til at
begynde Reisen.

Harry Lant skulde først føres over, saa Dvinder
og Børn, og vi andre følge efter.

Measles tilbød frivillig at tage Harry Lant paa Ryggen, og krybe over med ham. Jeg veed det var et strængt Arbeide for ham; men Harry gav ikke et Rny fra sig, og lod sine Arme villig bindes sammen med et Tørklæde, saa at Measles stak sit Hoved ind i Abningen, thi paa Harrys svage Kræfter torde man ikke stole.

(Fortsættes.)

Borger-Vennen.

Ses og firehundredstyvende Aargang

Nr. 16.

Løverdagen den 18te April 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgørelse.

At Selskabets Bogholderkontor fra April Flyttedag er i Store Kirkestræde Nr. 3 2den Sal, og aabent som sædvanlig hver Dag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag meddeles herved.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

„Nu stille! Lad alt gaae i Laushed!“ befalede Capitain Dyer; „og De Lieutenant Leigh, vil De faae Dvinderne og Børnene op; men hvert Barm

maa bæres af en Mand, som maa være beredt paa at knæble det lille Bæsen, hvis det giver en Lyd fra sig. Husk at alles Liv er afhængig af Tausshed! Og nu Bigley, fremad!”

„Vent, Capitain!” brummede Measles, „til jeg faaer spyttet i Hænderne.”

Skjøndt Gud skal vide hvorfor han vilde spytte i Hænderne, medmindre det var af Bane. Men spytte gjorde han, og i næste Dieblif laae han paa Hænder og Fødder med Harry Laut paa Ryggen, og kravlede meget forsigtigt hen over Madratten; dog hørtes Bajonetterne tydeligt at knirke og sfure sig inde i Seværløbene, men alt gik godt, og snart var Measles ovre ved Træet, hvor han imidlertid fik sin Byrde indviklet i en tør Green, der brast med et let Brag og en Sed af Measles; — for bande maatte han ved hver Leilighed, om det saa skulde koste hans Liv.

Der stode vi andre i en frygtelig Hjerteangst og i bange Forventning om at vi i næste Minut skulde høre et tungt, knusende Fald; dog i dets Sted hørte vi den tørre Green falde til Jorden og med det samme Stemmer i Enden af Aleen.

Havde Capitain Dyer torbet tale, vilde han have raabt Holdt, men han forblev taus, og Measles maa have hørt Stemmerne, for han rørte sig ikke, og vi andre laae aandeløse og speidende med Hovedet ude over Kanten af Taget, indtil vi

mærkede, at, hvad vi skjønnede at være tre af vore Fjender, kom listende henad Alleen, hvor den ene inublede og faldt over den tørre Green, der maae have ligget lige i deres Bei.

Den forfærdelige Tanshed vedvarede, og vi sølte alle at vor Plan var strandet, at Fjenden maatte have seet i Beiret og opdaget Broen, og at han følgelig vilde angribe os med fornyet Mæseri.

Snart mærkede vi dog at Alleen var tom, men vare tvivlraadige om vi nu borde gaae videre, indtil Capitain Dyer efter en kort Raadslagning besluttede at fortsætte Forsøget, just som Measles kom forpustet tilbage, og meddelte at Harry Lant nu laae ovre paa Taget bag Officerernes Barakker.

„Dg Du har ingen Idee om hvor tung den lille Fyr dog er,“ sagde Measles til mig. „Naa! Hvis Tour er det saa?“

Ingen svarede, men Lieutenant Leigh traadte frem med Miss Rose, belavet paa at føre hende over; men hun skjød ham tilside, betragtede Broen nøie, og forlangte at faae et af Børnene. For ikke at spille Tiden med unyttig Frem- og Tilbage-snak, blev den lille Dreng lagt næsten sovende i hendes Arme, hvorpaa hun modigt betraadte den rystende Bro, og vandrede dristig og heldig over den.

Saa blev Joe Bantem sendt afsted, skjøndt

han dvælede for at faae sin Kone med, indtil hun befalede ham at gaae med en Menigs Barn paa Ryggen, fulgt af endnu et Par.

Derefter kom Madam Bantem med Oberstinde Maine. Efterat den dristige Kvinde i nogle Dieblikke havde staaet betænksom, som om hun var i Tvivlraadighed om, hvorledes hun bedst skulde passere Broen, greb hun Oberstinden, som om hun havde været et Barn, og nærmede sig Broen, hvor nogle af Folkene støttede Geværkolbene, for det syntes ikke at Broen kunde bære denne forøgede Byrde.

Men skjøndt mit Hjerte syntes at sidde i min Hals, og Knirkningen lød forfærdende, kom de dog godt over, og forbausende var det at see det Indtryk, som dette heldige Udfald havde paa alle os andre. „Kan den bære den Byrde, saa kan den bære hvad det skal være,“ sagde en Stemme ved Siden af mig, og nu passerede vi over, for det meste travlende, den ene efter den anden, indtil Leuren kom til Vizzy og mig.

„Gaae Du nu,“ sagde jeg, men hun vilde ikke forlade mig, og saa krøb vi sammen, indtil en Green standsede os; saa fik jeg hende til at gaae foran, og strax efter stod vi Haand i Haand paa Taget af Officerernes Barakker.

De andre fulgte; Capitain Dyer tilsidst. Da han saae mig, spurgte han: „hvor er Wigley?“

(3: Measles). Jeg saa mig omkring, men det var for mørkt til at skjæne det ene Ansigt fra det andet. Jeg havde ikke seet ham i det sidste Qvarteer, ikke siden han havde spurgt mig om jeg ingen Svovlstikker havde, og jeg havde givet ham nogle af min Tobakspung.

Jeg spurgte først Gen, saa en Anden, men Ingen havde seet Measles; og i den Formodning at han var hos Harry Lant, fortsatte vi forsigtig Veien henad Taget ligeover vore Fjenders Hoveder, og Tid til anden hørte vi under vore Fødder en Summen af Stemmer, ligesom vi flere end een Gang grebes af vor egen ængstlige Snappen efter Beiret, naar Børnene vare ifærd med at hvidske eller tale.

Men endogjaa nu syntes det umuligt, at vi skulde kunne undkomme, og jeg tænkte paa at foreslaae Capitain Dyer at reiskere Støien med at bryde Broen af, for at holde Taget af den Bygning, vi nu vare paa, som et sidste Tilflugtssted; men jeg blev standsset heri ved at see Measles komme, og underrettede ham om, at Capitain Dyer vilde tale med ham.

Vi kom uforstyrrede ned ad den korte Stige tværs over en lavere Bygning for igjen at krybe ned ad Stigen til en anden, der heldigviis var tom, og hvorfra vi efter nogen Prøven og Klatretten naaede ned i en øde Gyde, hvor vi alle stod

i en sammentrængt Klynge, medens Capitain Dyer og Lieutenant Leigh ordnede Marchen.

Og dette var ingen let Sag; der blev dannet en Slags Bærestol af den korte Stige, og Harry Lant lagt paa den; Qvinder og Børn anbragte i Midten, Mændene fordeelte udenom, og Marchordren given i en lav Tone, hvorpaa vi begyndte at vandre fremad i Mørket paa Lykke og Fromme; men kun for strax derpaa at blive standsede ved Mælding fra Fortroppen, at den var stødt paa en Elefant og et Par Kameler.

„Er der Noget hos dem?“ spurgte Capitain Dyer.

„Kunde ikke see en Sjæl“ lod Svaret.

„Saa Giv Agt! og March igjen!“ sagde Capitain Dyer, og vi vare atter i Bevægelse, men ganske sagte. Lieutenant Leigh i den første Delings Bagtrop, saa at han var i Nærheden af Miss Rose; og sidst af alle Capitain Dyer, der aldeles ikke lod sig mærke med hvormeget han maa have lidt, men syntes at have viet Flugten, og alene Flugten, hver sin Tanke og Anstrængelse.

XX.

Som vi langsomt skred fremad kunde jeg tilhøre netop skimte den store, skrullende Figur af en Elefant, og forundredes over i Forbindelse dermed at høre en særegen grytende Lyd.

„Hvad er det?“ raabte Capitain Dyer, og gav Ordre til at gjøre Front for at dække Dvin-
derne og Børnene. Der blev dog ingen videre
Allarm, og da alt syntes fuldkomment stille, blev
Marchen iagen fortsat til vi vare komne klar af
Husene, og ud paa den sandede, støvede Slette,
hvor vi atter bleve allarmede, idet der fra Bag-
troppen mældtes at vi bleve forfulgte; og visse-
lig saae vi igjen, skrullende i Mørket, Figuren af en
stor Elefant.

Folkene maatte atter gjøre Front, og en Snees
Bøsser rettedes imod det store Dyr, men da det
kom nært nok, saaes det tydeligt, at det var alene,
og Measles raabte munter: „Jeg vil lade mig
hænge, om det ikke er gamle Nabob.“

Dg ham var det. Tilsyneladende veltilfreds
med igjen at være mellem sine gamle Venner, som
den hilste ved at guide saa denne, saa hiin med
sin Snabel, spadserede den gjennem vor Række
hen til Harry Lant, som kaldte sagte paa den,
og beordrede den at knæle, og snart var det store
Dyrs Ryg fuld af Dvinder og Børn, og vi alle
inderligt glade og taknemmelige for denne uventede
Hjælp; thi hvorledes skulde vi ellers kunne
komme over denne øde Slette.

Vi havde vel gaaet en otte Mile, da Meas-
les kom hen til mig ved Siden af Elefanten, hvor
jeg bestræbte mig for at udfinde Lizzy's Blads

deroppe. De havde det vistnok meget uhyggeligt, saaledes som de sad sammenpakkede i Heden, og havde Besværlighed med at passe Børnene, der befandt sig i trist Humør.

„De ville faae det hedt der' engang imorgen tidlig, Izaak,“ sagde han.

Borger-Nennen.

Ser og firehundredstyvende Aargangz

Nr. 17.

Løverdagen den 25de April 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgørelse.

At Selskabets Bogholderkontor fra April Flyttedag er i Store Kirkestræde Nr. 3 2den Sal, og aabent som sædvanlig hver Dag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag meddeles herved.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

„Hvor?“ spurgte jeg mat, for jeg var høiligen medtagen, og havde liden eller ingen Interesse for noget.

„I Begumbach“ svarede han, og da jeg spurgte ham hvad han mente dermed, svarede han mig med det Spørgsmaal: „Hvormeget Krudt troer Du, der var dernede i Hvelvingen?“

„Vel en femhundrede Pund.“

„Naa,“ sagde Measles, „de ville faae det hedt, nogle af dem.“

„Hvad mener Du? spurgte jeg med noget mere Interesse.

„Na, intet videre Kammerat; jeg har blot arrangeret lidt Avancement for nogle af dem, siden jeg ikke kan forskaffe mig noget selv. Jeg tændte et Styk, satte det i Forbindelse med nogle Høvlspaaner, og disse igjen med en Krudtledning hen til Krudtkammeret. Dmtrent Kl. 8 vil Lyset være udbændt, Høvlspaanerne blive antændte og Ledningen forplante Ilden til Krudtkammeret, der nok vil sørge for at Slyngherne, som paa den Tid maa være strømmede ind i vor Fæstning, faae en fortjent Himmelfart.“

„Det var altsaa dertil Du vilde bruge Svovlstykkerne før?“

„Ganske rigtig Kammerat. Og hvad synes Dig saa derom. He?“

„Jeg frygter for Du har gjort noget galt, Measles, og“ jeg fik ikke sagt mere; et flammende Glint, ledsaget af et dumpt Skrald, afbrød mig, og ved at vende os, saae vi i Afstand

et Slags Fyrværkeri, der rundt omkring os var Gjenstand for høje forskjellige Betragtninger og Formodninger; men kun Measles og jeg vare indviede i Hemmeligheden.

„Det var et sygt Vanheld,“ mumlede Measles til mig, da vi gik videre. „Jeg er den jammerligste Stakkel paa Guds grønne Jord. Den Mine skulde ikke have sprunget før om et Par Timer, og nu har den allerede fortalt dem, at vi ere væk. Det er Ulykken.“

Jeg svarede ikke noget, for jeg var mat og bekymret; og det er mig endnu den Dag i Dag ubegribeligt hvorledes jeg dog holdt det ud.

Endelig brød Morgenen frem, og derved kom vi til Kundskab om, at vi vare tre Miil tilhøire fra den Kilde; Capitain Dyer havde forventet at støde paa. Capitain Dyer og Lieutenant Leigh holdt en kort Raadslagning om hvorvidt vi skulde dreie af til Kilden, eller presse paa fremad. De valgte det sidste paa Grund af den Hjælp, gamle Rabob havde ydet os, og efter en stakket Hvile og en bedre Placering af dem, der red paa Elefanten, begav vi os i Retningen af Wallahbad, som jeg for min Deel ikke ventede at naae levende. Jeg vendte mig hyppig for at see om vi bleve forfulgte, men det var først, da vi nærmede os et Tempel ved Siden af Veien, at der udbredte sig en Mumlen om, at vi havde Fjenden i Hælene,

og skjøndt jeg ikke kunde undlade at kaste Bebreidelsen derfor paa Measles, maatte jeg dog erkjende, at de alligevel snart vilde have opdaget vor Flugt, og forfulgt os.

Solen kunde ikke være hedere eller Jorden mere forbrændt og støvel end de vare nu. Vi anstrængte os for at naae Templet, som vi maaskee kunde være istand til at holde, indtil der kom Undsætning, i hvilket Diemed der var affendt to Mænd, skjøndt en og hver af dem, der vare blevne udsendte, vare opsnappede og nedsablede underveis, inden de kunde naae vore Venner. Men det vidste vi ikke dengang, og i fuld Fortrøstning til, at der snart vilde komme Hjælp, arbeidede vi os frem til Templet, men bleve hviligen skuffede ved at finde det saa stort og aabent, at det for vor svækkede Tilstand kun var lidet bedre end den frie Mark. Der var dog en anden Bygning en 300 Fod længer borte, og derhen tyede vi nu med den yderste Anstrængelse af hvad vi vistnok maatte kalde vore sidste Kræfter, thi neppe en femten hundrede Fod længer borte saae vi os forfulgte af en hylende Masse Blodhunde.

Ankomne til Huset skjønnede vi, at det maa have tilhørt Skatteopkræveren der i Egnen. Men Alt var Ruin og Ddelæggelse. Glas, Borde, Stole etc. sønderflaaede; Betræk og Tæpper forbrændte eller iturevne, og et eller to Steder paa

det hvide Gulv Blodpletter, der tydelig nok gav os en forfærdelig Skildring af hvad her var skeet for kun faa Dage siden.

Elefanten standsede og knælte, og Qvinder og Børn bleve førte ind saa hurtig som mulig, men inden vi kunde blive aldeles færdige, styrtede en halv Snees af de forreste Oprørere saa voldsomt ind paa os — jeg siger os, men jeg var hjælpeløs, og kun Tilskuere indvendig fra — at to af vore Folk strax bleve nedhuggede, og de andre kastede tilbage. Saa paafulgte der et fortvivlet Haandgemæng, der endte med at Oprørerne rev Miss Rose og et af Børnene, som hun bar, med sig. De kom dog saa Allen bort med dem, før Capitain Dyer og Lieutenant Leigh saaes samtidigt at have bemærket Faren; thi med et Opraab til Mandskabet og i Forbindelse med dette, understøttet af endeel Saarede, styrtede de ind iblandt Oprørerne, og kæmpede med dem i vild Forvirring, blandet med Hyl og Hurraraab og en Sky af Støv. Jeg stod i en fortunlet og dvass Ophidselse, greb en Bøsse og famlede efter Døren, men følte en Arm holde mig tilbage, og der skeete, hvad der vilde skeet, hvis jeg var kommen udenfor, jeg svimlede, og sank bedøvet til Jorden.

XXI.

Et Par Timer derefter blev jeg nogenlunde bevidst, og fandt mig da liggende med Hovedet i Lizzys Skjød og Harry Lant ved Siden af mig. Det var meget dunkelt og Heden kvælende, saa jeg spurgte Lizzy, hvor vi vare, og hun underrettede mig da om, at vi besandt os i Husets Kjelder, en stor Hvelving, hvor Dvinder, Børn og de Saarede vare bragte ned for at vare i Sikkerhed, medens Støien og Skydningen ovenover sagde os hvad der gik for sig der.

Jeg var dernæst ved at ville spørge om Miss Rose, da jeg idetsamme opdagede hende i et Hjørne, hvor hun var beskæftiget med at hjælpe Søsteren og at berolige Børnene.

Efter som jeg blev mere vant til Mørket, opdagede jeg at der paa den ene Side var et lille Jerngitter, hvorigjennem vi erholdt al den Smule Luft og Lys, der blev os tildeelt; og paa den anden en Steentrappe, der førte op til en Dør, hvor Fægtningen var igang. Det var en solid Trædør. To Gange blev den aabnet, og en Saaret bragt ned til Mdm. Bantem, der rolig, som om vi vare i vore fredelige Baracker, forbandt Sabelhug og Bajonetstik, mens hun pratede muntert med den Saarede.

Fægtningen holdt sig fremdeles varm. De

Mænd, der bragte de Saarede ned, ilede med at komme op igjen, for der var ingen Tale om at trække sig tilbage; men snart kom de igjen med en ny Saaret, der afvexlende vaandede sig og brummede heftigt.

„Havde jeg blot havt — ad Helvede til med de Skurke — havde jeg blot havt en Patron endnu eller to“, sagde Measles, da de lagde ham ned ved Siden af mig, „men jeg har altid været den ulykkeligste Krabat under Solen. De have næsten gjort det af med mig, men intet Under, for der er vel halvtreds mod een deroppe, og jeg troer ikke at nogen af vore har eet eneste Skud tilbage“.

Atter blev Døren lukket efter de to Mænd, som havde bragt stakkels Measles forhugget ned til os; men snart aabnedes den igjen for en anden Saaret, og dette var Lieutenant Leigh; de lagde ham ned, og vare igjen paa Veien op ad Trapperne, da der med et hørtes et Gyl som om Helvedes samtlige Djævelstruber vare satte i Bevægelse, og da Døren aabnedes, saaes Captain Dyer og sex Mand at blive kastede tilbage, og jeg ventede at see dem kastede heelt ned i Hvelvingen; men nei; de stode fast i Døren. Capitain Dyer og sex Mand tilligemed de to, der havde bragt Lieut. Leigh ned, og nu stormede dem tilhjælp op ad Trappen, saa at der i den snevre Døraabning

var 8 spidse, engelske Bajonetter, og Capt. Dyers Sabel, der dannede et Staalhegn saa tæt, at Oprørerne ikke formaaede at gjennemtrænge det. Paa Grund af Localiteterne kunde de ikke komme til at fyre paa Vore, og hvert Forsøg paa at forcere Indgangen blev afflaet; men vi vidste alle at dette kun var et Tidsspørgsmaal, thi et saa uforkærdet Forsvar maatte jo snart opsluge Kraften.

Der syntes nu at blive en Pause med en Summen af Stemmer ovenover os, blandet med Suk eller en døende Rallen nu og da fra de Saarede omkring os, og endnu engang glemte jeg mine Smerter ved at høre stakkels Harry Lant, som i nogen Tid havde talet vildt, begynde at komme til sig selv.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Snedkermester P e n g e l s Datter Amalie
 Fotograf P. T. O l s e n
 Stomagermester N. C. D a h l

Borger-Vennen.

Sex og fireindstyvende Aargang

Nr. 18.

Toverdagen den 2den Mai 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

At Selskabets Bogholderkontor fra April Flyttedag er i Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, og aabent som sædvanlig hver Dag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, meddeles herved.

Bekjendtgjorelse.

Torsdagen den 19de Marts 1874 afholdtes en Repræsentantforsamling i Selskabet, ved hvilken 37 Repræsentanter vare tilstede, og blev Følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at det lovbestaaende Eftersyn af Selskabets Penge-Effekter m. M., i Anledning af sidste Administrationskifte hvor Justitsraad B. Petersen gjenvalgte som Administrator, har fundet Sted den 5te Februar d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter, Inspektør Herb, Professor Holbech og Kammerraad Heiberg, samt at de i Selskabets Hovedbøger opførte Aktiver, forefandtes som anført, og findes antegnede i Administrationens Forhandlingsprotokol.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1873 i:

- a. Et Indtegnelsesbevis af 22de Febr. 1827, Folio 2920 Vitr. C, fra Direktionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer til Betsb 100,000 Rd.
- b. Nationalbankens Recipisser for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer, af det dansk-engliske 4 pCt. Laan med tilhørende Rentecoupons:
9,000 Lsl., ansatte til Værdi . . . 67,500 Rd.
- c. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefri Laan, til Rest 16,070 Rd.
- d. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Commune-laan, 400 Rd.
- e. Bankanviisninger lydende paa udestaaende Summer, 4000 Rd.

I. Den kontante Kassebeholdning den 31te Decbr. 1873 udgjorde, 3789 Rd 70 f.

2. Fremlagdes den balanserede Status over Selskabets Formue, som den 31te December 1873 udgjorde 192,186 Rd. 74 f., samt Oversigten over Regnskabet for 1873 med Hensyn til dets Virksomhed. Efter denne have samtlige Indtægter udgjort 17,537 Rd. 52 f. og samtlige Udgifter 17,059 — 75 - hvorefter bliver et Overskud til Formuens Forøgelse af 477 Rd. 73 f.

3. Medlemsantallet var d. 31. Decbr. 1872 2998 Tilgangen i 1873 har været:

nye Medlemmer	77
udslettede, paany optagne	6
	<hr/>
	3081

Afgang i Aaret:

døde	33
udmeldte	50
udslettede.	16
Pensionister, døde	22
	<hr/>
	120
	<hr/>
	2961

deraf, Betalende	2782
Pensionister	174
Budde	5
	<hr/>
	2961

over det forenede Understøttelses-Selskab

	Rd.	ft	Rd.	ft
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1873			191,709	
hertil Overført af Selskabets Virksomhed i 1873, fremkommet ved fra Indtægterne i 1873.....	17,537	52		
at drage samtlige Udgifter for samme Aar.....	17,059	75		
			477	
total Formue den 31te December 1873			192,186	

Kjøbenhavn, den 31te December 1873.

Administrationen for i

B. Petetesen.

O. S. Olsen.

Status

Formue den 31te December 1873.

	Rd.	ff.	Rd.	ff.
Beholdninger den 31te December 1873				
a. Obligationer: Rd.				
i 4 pCt. Obligationer mod Stats- gjældsdiræktionens Indskriv- ningsbevis 2920 C.	100,000			
i dansk-engliske 4 pCt. Obliga- tioner £ 9,000 hvoraf £ 200 er indkjøbt i 1873 sat til Værdi à 750 Rd. £ pr. 100.	67,500			
3 Stk. Obligationer af Kjøben- havns Communeslaan	400			
	<hr/>			
	167,900	"		
b. Rentefri Udlaan:				
paa rentefri Laan resterende ult. December 1872	15,095			
hertil nye Udlaan 1873	8,000			
	<hr/>			
	23,095			
indgaaende Uddrag i 1873 ...	8,033			
Rest ult December 1873.			15,012	"
deraf Sibeschyts Legat	8,262			
	<hr/>			
c. Kassebeholdning:				
Kontant	7,789 Rd.	70 ff.		
Indtægtsrestancer:				
for Laan .. 1,058 Rd. „ ff.)	1485 Rd.	4 ff.		
„ Konting. 427 - 4 -)				
	<hr/>			
	9,274	74		
	<hr/>			
			192,186	74

forenede Understoffelseselskab.

G. N. Laurrup.

N. P. Petersen, conf.

Over

over det forenede Understøttelses- med Hensyn til

Indtægt.

	Rd.	fl.	Rd.	fl.
1. Halvaarlig Kontingent 4,498 Rd. 64 fl. K. S. Majestæt Kongens Gave 80 — " -				
4,578 Rd. 64 fl.				
herfra affkrevne uerhol- delige Kontingenter . . . 46 Rd. 80 fl.	4,531	80		
2. Ugentlige Kontingenter 4,650 Rd. 36 fl. for Lovbøger 39 - 80 -	4,690	20		
3. Renter 7,314 Rd. 58 fl. herfra Renter for Laan til Nationalbanken . . . 99 - 10 -	7,215	48		
4. S. A. Eibeschütz Legat for 1873: til rentefri Udlaan . . . 1,000 Rd. til Understøttelser 100 Rd.	1,100	"		
			17,537	52
			17,537	52

Kjøbenhavn, den 31te December 1873.

B. Petersen.

Administrationen for det
D. F. Olsen.

sigt

felskabs Regnskab for 1873 dets Virksomhed.

Udgift.	Rd.	ft.	Rd.	ft.
1. Pensioner	5,307	72		
2. Gratifikationer	7,180	"		
3. Lønninger 2,789 Rd. 16 ft. (hvoraf Eibeschütz Legat har bidraget 139 Rd. 88 ft)				
	2,789	16		
4. Administrationsudgifter	696	62		
5. Aagebladets Trykning	833	53		
6. tilfældig Udgift: Indkjøbt 2 Stkr. dansk- engelske 4 pCts. Oblig- ationer for 1,691 Rd. 64 ft. ansatte til Verdi ... 1,500 -- " -				
	191	64		
7. Afskrevne uerh. Laan	58	"	17,059	75
Overskud for 1873, som overføres til Formues Konto			477	73
			17,537	52

oreneede Understøttelseselskab.

C. N. Laurrup.

N. P. Petersen, const.

det forenede Understøttelses-Selskab

Indtægt.		Rd.	f
1.	Kassebeholdning fra forrige Aar	8,514	5
2.	Halvaarlige Kontingenter	4,597	2
3.	Ugentlige Kontingenter	4,690	2
4.	Eibeschütz Legat til Understøttelser	100	
5.	Laans Afdrag	8,174	
6.	Renter	7,314	5
7.	Eibeschütz Legat til rentefrie Laan	1,000	
8.	Optaget Laan i Nationalbanken	6,000	
		40,890	2

Ekstrakt

Kasse-Regnskab for 1873.

Udgift.	Rd.	fl.
Pensioner	5,307	72
Gratifikationer	7,180	"
Rentefri Laan	8,000	"
Ugebladets Trykning	833	53
Gager og Lønninger	2,789	16
Administrationsudgifter	696	62
Tilbagebetalt Laanet til Nationalbank. med Renter	6,099	10
Indkjøbt 200 £ 4% dansk engelsk Obligation . .	1,694	64
Kassebeholdning . . .	7,789	70
	40,390	59

4. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:

Pensioner . . . til 197 Personer med	5307 Rbd.	72 f.
Gratifikationer — 491 — —	7180 —	„ -
rentefri Laan . — 42 — —	8000 —	„ -

⊗ Alt til . . 730 Personer . 20,487 Rbd. 72 f.

5. Siden Generalforsamlingen i Marts Maaned forrige Aar ere 19 Pensionister døde med et Pensionsbeløb af 535 Rbd.

6. Overensstemmende med Generalforsamlingens Beslutning af 15de December 1870 kunne i 1874 anvendes til:

Pensioner	5636 Rbd.
Gratifikationer	7170 —
	<hr/>
Ialt	12,806 Rbd
og til rentefri Laan	8000 —

Administrationen foredrog derefter de i 1873 indkomne Ansøgninger, og af ovennævnte Beløb bevilgede Forsamlingen dernæst efter Indstilling:

a) Efterfølgende 28 Medlemmer til at erholde Pension à 25 Rbd. aarlig, fra 1ste Januar 1873 med ialt 700 Rbd., nemlig:

Løbe- Medl.	Nr.	fra	Alder.	Sidst.
	1.	1823.	Kontorchef Schyk's Enke .	71 Aar 20 Rbd.
	2.	1824.	Pastor Smiths Enke . . .	67 — 20 —
	3.	1831.	Deconom F. Fræk	68 — 20 —

Lebe: Mebl.	Mr. fra	Alder:	Sidst:
4.	1832. Kasserer H. Dalberg . .	71	Mar 20 Ad.
5.	1833. Hoboist Tappers Enke . .	72	— 20 —
6.	„ Kunstdreier P. Martini . .	70	— 20 —
7.	1834. Pastor Kjelbergs Enke . .	78	— 20 —
8.	1838. Urtefr. L. Nielsen	71	— 20 —
9.	1839. Bødfermester J. Petersen .	72	— 20 —
10.	1841. Extrafr. Blougs Datter .	69	— 15 —
11.	„ Malermester Benjens Enke	71	— 20 —
12.	1842. Stræddermst. Deichmanns Enke	74	— 20 —
13.	„ Glarmester J. Gabs Enke	73	— 20 —
14.	1843. Skomager Henrichsens Enke	77	— 20 —
15.	„ Tøifabrikør Walchs Enke .	67	— 20 —
16.	„ Batfabrikør Spelthys Enke	70	— 20 —
17.	„ Stræddermst. P. Hansen .	73	— 20 —
18.	„ Bogmand Nitzous Enke .	71	— 15 —
19.	„ Sekretair Strandgaardss Enke	62	— 20 —
20.	„ Urtefræmmer A. Buch . .	68	— 20 —
21.	1844. Skibstømd. Petersens Enke	77	— 20 —
22.	„ Høker A. Nielsens Enke .	78	— 20 —
23.	1845. Sadelm. Blachs Enke . .	76	— 20 —
24.	1846. Toldassst. Truellsens Datter	71	— 20 —
25.	„ Stræddermester Riffners Enke	74	— 20 —
26.	„ Sturmand Siskens Datter	77	— 20 —

Opbe- Nr.	Medl. fra	Alder.	Sibst.
27.	1847. Skomagermstr. S. L. Berg	76	Mar 20 Rd.
28.	1850. Toldassst. Halvorsens Enke	76	— 20 —

b) Til at erholde Brocks Legat valgtes Guldsmed Ebbesens Enke, Pensionist fra 1854, 85½ Aar med 44 Rd. aarlig fra 1ste April d. A. forhen 35 Rd. aarlig.

Ligeledes, Caroline Legatet, til Kammerraad Winthers Enke, Pensionist fra 1860 med 50 Rd. aarlig fra 1ste April d. A. forhen Brocks Legat 44 Rd. aarlig.

c) Et aarligt Tillæg i Pensionen fra 1ste April d. A ; bevilgedes følgende 5 ældre Pensionister med ialt 25 Rd.

Opbe- Nr.	Medl. fra	Alder	Sibst.
1.	1865. Skibsapt. Hansens Enke	73	Mar 25 Rd.
2.	1869. Sadelknegt Nielsens Datter	76	— 30 —
3.	„ Malermester H. C. Bergs Enke	81	— 25 —
4.	„ Skrædder Sommerfeldts Datter	76	— 30 —
5.	1872. Skrædder J. G. Müllers Enke	80	— 25 —

d) Af de om rentefri Laan indkomne 76 Ansøgninger tilstodes 48 Medlemmer i Genhold til Repræsentanternes Indstillinger, Laan til et Beløb af ialt 8000 Rd.

De forskjellige Klasserepræsentantskabers Erklæringer og Indstillinger over de i 1873 indkomne 597 Ansøgninger, bevilgede Forsamlingen nedenanførte 494 Medlemmer Gratifikationer til Beløb ialt, 7170 Rd. nemlig:

Medlem
fra

1816.	Blikkenslager Szybrowskys Enke . . .	20 Rd.
1818.	Bævermester Thorlunds Enke . . .	15 —
1820.	Klædehandler Melbys Enke . . .	20 —
1821.	Uhrmager Malmgreens Enke . . .	20 —
1823.	Glarmester Osgevads Enke . . .	20 —
1825.	Toldassistent Freys Enke . . .	15 —
1827.	Skomager Halbs Enke . . .	20 —
—	Toldbetjent Rundbye's Enke . . .	20 —
—	Kapitainlieutenant Nathacks Enke . . .	15 —
—	Krigsraad Sigetkys Enke . . .	15 —
—	Bogbinder Tops Enke . . .	15 —
1829.	Snedkermester Knudsens Enke . . .	20 —
—	Toldassistent Brandts Enke . . .	20 —
1830.	Fuldmægtig Mørcks Enke . . .	20 —
—	Justkermester Bechs Enke . . .	20 —
1831.	Politibetjent Breunings Enke . . .	15 —
—	Hattemager Madsens Enke . . .	20 —
—	Inspektør Hansens Enke . . .	20 —
1832.	Urtefræmmer Hellesens Enke . . .	20 —
—	— Boesens Enke . . .	20 —
—	Grosserer J. Møllers Enke . . .	20 —

Medlem
fra

1832.	Smedemester Junchers Enke	15 Rb.
—	Fabrikant Driefers Enke	20 —
—	Undermed Halls Enke	10 —
—	Assessor P. Müllers Enke	10 —
1833.	Kammerraad Hvids Enke	10 —
—	Stræddermester Møllers Enke.	20 —
—	Murermester Erichsens Enke.	20 —
—	Lærerinde C. M. Rasmussen	15 —
1834.	Sølvsop Høirups Enke	15 —
—	Stibskapitain Møllers Enke	20 —
—	Overkommandeersergeant Jfers Enke	15 —
—	Organist J. Kalhages Enke	15 —
1835.	Krigsraad Foss's Enke	20 —
—	Typograph Benzens Enke	10 —
—	Urtekrammer Rissons Enke	20 —
—	Inspektør Lunds Datter	20 —
—	Skolelærer Beckens Enke	20 —
—	forhenv. Chorsanger Pelt	20 —
—	Smedemester Behrens Enke	15 —
—	Stræddermester Reimann	20 —
—	Bærtshuussh. J. Jacobsens Enke.	20 —
1836.	Kanselliraad Sahls Datter.	20 —
—	Fyrbøder Nielsens Enke	10 —
—	Skomagermester C. F. Schmidt	20 —
—	forhenv. Boghandler Jensens Enke.	20 —
—	Instrumentmager Melbyes Enke	15 —

Medlem
fra

1837.	forhenv. Skolelærer C. Topp . . .	20 Rd.
—	Theaterkontrollør Bentzen . . .	15 —
—	Skomagermester C. Nielsens Enke . . .	20 —
—	Fuldmægtig Sebellows Enke . . .	20 —
—	Skipper Dohus Enke . . .	20 —
—	Stræddermester Rollings Enke . . .	20 —
—	Skomagermester Johansens Enke . . .	15 —
—	Stræddermester Mørcks Enke . . .	20 —
—	Smedemester Jøgersens Enke . . .	20 —
—	Urtekræmmer Offenhausens Enke . . .	15 —
—	Justitsraad A. F. Petersens Enke . . .	20 —
1838.	Murer Beholdts Enke . . .	15 —
—	Sagsførerfuldmægtig Lunds Enke . . .	20 —
—	Klædehandler Heckcher . . .	20 —
—	Naalemagermester Klercke's Enke . . .	20 —
—	Graver Andersens Enke . . .	15 —
—	Høker Niels Eriksens Enke . . .	15 —
1839.	Skipper Tuteins Enke . . .	20 —
—	Urtekræmmer Kierrungaards Datter . . .	20 —
—	Billedhugger Larsens Enke . . .	20 —
—	Stræddermester Staal . . .	20 —
—	Toldassistent Baggers Enke . . .	20 —
—	Toldkontrollør Egtveds Enke . . .	20 —
—	Møller Linds Enke . . .	20 —
—	Quarantaineofficiant Brieghels Enke . . .	20 —
—	Stræddermester Ferdners Enke . . .	20 —
—	Ujager Hintze's Enke . . .	20 —

Medlem
fra

1839.	Skipper Bände's Enke	20 Rd.
—	Frisør Murets Enke	10 —
—	Instrumentmager Bircks Enke	20 —
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke	20 —
—	Bogbinder Timmermann	15 —
—	Naalemager Heschers Enke	20 —
—	Gjæstgiver ^{ne} Meyers Enke	20 —
—	Stomagemester Jørgensens Enke	20 —
—	Snedkermester Neergaards Enke	15 —
—	Strædder Tønning's Enke	15 —
—	Toldassistent Kjærups Enke	10 —
—	Kammerlakai Schrøders Enke	15 —
—	Storsteensfeier Schmidts Enke	10 —
1841.	Portner Stahl's Enke	20 —
—	Parfymager Honoré	20 —
—	Handelsbogholder Müllers Datter	20 —
—	Guldsmedmester Henningsens Enke	15 —
—	Theaterbud P. M. Schjøn's Enke	15 —
—	Blikkenslager Lambrechts Enke	10 —
—	Stræddermester M. S. Bærens Enke	15 —
—	Antersmed Caspersens Datter	20 —
—	Bærtshuusholder P. Bjerups Enke	20 —
—	Commandeersergeant Dauthes Enke	15 —
—	Uhrmager Larsens Enke	15 —
—	Strædder Prebs Enke	15 —
—	Høster Christiansens Enke	20 —
—	Seminarist Bays Enke	10 —

Medlem
fra

1841.	Hjrefudst P. Petersen	15 Rd.
1842.	Hoboist Hesse's Enke	20 —
—	Copist Balsgaard's Enke	20 —
—	Profurator Baggesens Datter.	20 —
—	Palaisforvalter Olfens Enke	20 —
—	Urtekr. J. C. Jensens Enke	10 —
—	Skrædder Reimans Datter.	20 —
—	Conditor Goldings forladte Hustru.	20 —
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke.	15 —
—	Kunstdreier Kleine's Enke	20 —
—	Uhrmager N. Damborg's Enke	15 —
—	Sadelmager C. F. Jespersen	20 —
—	Skipper J. C. Glad	20 —
—	Skomager H. J. Bechs Enke.	10 —
—	Høker Birch's Enke	20 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke.	15 —
—	Tobakksfabrikør Hansens Enke.	15 —
—	Blikkenslager N. A. Timmermann	10 —
—	Overgraver Tølle	15 —
—	Drier Slettings Enke	10 —
—	Bundtmager Gifingers Enke	10 —
—	Høker C. Jensens Enke.	20 —
1843	Politibetjent Grove's Enke.	15 —
—	Barbeer Greens Enke	20 —
—	Bøssjemager Wengs Enke	20 —
—	Meelhandler Møllers Enke.	15 —
—	Skræddermester Lunds Enke	20 —

Medlem
fra

1843.	Auktionsholder Holms Enke . . .	20	Rbd
—	Blikkenslager Hammers Enke . . .	15	—
—	Malermester Meyer	20	—
—	Skibstømmermand Petersens Datter	20	—
—	Toldassistent Møllers Datter . . .	20	—
—	Stomagermester Nybergs Enke . . .	15	—
—	Hyrefudst Besteriskous Enke . . .	20	—
—	Skriftstøver Gerckes Enke	10	—
—	Restauratør C. W. Bonderup . . .	20	—
—	Guldsmed Dahlboms Enke	15	—
—	Høker J. Nielsens Enke	15	—
—	Bæver Mads Eriksens Enke	15	—
—	Brændeviinsbrænder Meyers Enke .	15	—
—	forhenv. Tobaksfabrikør Bresta . . .	20	—
—	Fiskebløder Nyholms Enke	15	—
—	Skæddersvend Ahns Enke	15	—
—	Raskjetmager J. F. Sander	15	—
—	Muurmester Møllers Enke	15	—
—	Bogbinder H. P. Paulsen	20	—
—	Slagter Petersens Enke	15	—
—	Malermester J. P. Jensens Enke . . .	20	—
—	Guldsmedmester Jens Jensen	20	—
—	Nagelsmed Hoppe	15	—
—	Stomager Agaards Enke	15	—
—	Destillatør C. F. Nielsens Enke . . .	15	—
—	Hørsvinger C. F. Gethers Enke . . .	15	—
—	Uhrmager P. Hou	10	—

Medlem
fra

1844.	Pensionist i Sædetaten Wiegerts Enke	20 Rb.
—	Malermester Baruels Enke . . .	15 —
—	Toldassistent Munderspæcks Enke . . .	20 —
—	Koffardikapitain Carlsens Datter . . .	15 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke . . .	15 —
—	Strædder Dambergs Enke . . .	15 —
—	Politibetjent Lassens Enke . . .	20 —
—	Olhandler Johansens Enke . . .	15 —
—	Smedemester Andersens Datter . . .	20 —
—	Stadsmægler d'Andrade's Datter . . .	20 —
—	Skomagersvend J. W. Petersen . . .	15 —
—	Arbejdsmand Lynge's Datter . . .	20 —
—	Politivagtmester Andersens Enke . . .	20 —
—	Barbeer Jensens Enke . . .	15 —
—	Skibskapitain Simonsens Datter . . .	15 —
—	Jernhandler Clausens Enke . . .	10 —
—	Skomagermester Beckmann's Enke . . .	15 —
—	Guldsmedmester Westrup . . .	20 —
—	Kleinmed Christoffersens Enke . . .	15 —
—	Meelhandler A. Sørensen . . .	15 —
—	Stræddermester Jens Andersen . . .	20 —
—	" Granzaus Enke . . .	20 —
—	Tobaksfabrikør H. Schjølts Enke . . .	10 —
—	Kammerraad Mørcks Datter . . .	15 —
—	Kandestøber Swanbergs Enke . . .	10 —
1845.	Hattemagersvend C. L. Bruun . . .	20 —
—	Dreiermester Hasserts Enke . . .	15 —

Medlem
fra

1845.	Bærtshuusholder Olfens Enke . . .	20 Rbd.
—	Jomfru H. Pfisher	15 —
—	— C. Pfisher	20 —
—	Skrædder Jacobsens Datter . . .	10 —
—	Fuldmægtig Schrøders Enke . . .	10 —
—	Bærtshuusholder Dinesens Enke. .	15 —
—	Bud Lindes Datter	20 —
—	Jomfru Gabe	20 —
—	Snedkermester Tolles Datter . . .	10 —
—	Major Rohweders Datter	20 —
—	Skomagermester Klemmert	10 —
—	Stolemager Meyers Enke	15 —
—	Toldassistent Thygesens Enke . . .	15 —
—	Politibetjent Edelseens Enke . . .	15 —
—	Kodemester Bugges Enke	20 —
—	Skomagersvend C. N. Hølsted . . .	15 —
—	Skræddermester Kochs Datter . . .	20 —
—	Skibskapitain Johnsens Enke. . . .	15 —
—	Fuldmægtig Rønnovs Enke	20 —
—	Porcellainshdlr. Christensens Enke .	20 —
—	Toldassistent Jbsens Enke.	20 —
—	Stolemager Krygel	10 —
—	Skomager Langstedts Enke	10 —
—	Gymnasitflærer Benzens Enke . . .	15 —
—	Dyrlæge Hølpers Enke	20 —
—	Toldbetjent Bertelsens Datter . . .	15 —
—	Kopist Drlamundts Datter	20 —

Medlem
fra

1845.	Skræddermester, N. D. Hjort . . .	15 Rd.
—	Bogtrykkerhvend Hansens Enke . . .	15 —
—	Skomagermester H. C. Nielsens Enke	20 —
—	Bærtshuusholder J. Hansens Enke	20 —
—	Portner Poulsens Datter	10 —
—	Styrmand Roefoeds Datter	10 —
—	Pensionist Hardenberg	10 —
1846.	Skomager Mandrup's Enke	20 —
—	Skrædder S. Grün	15 —
—	Hospitalsportner Jeppesens Enke . . .	15 —
—	Sigarfabrikør Holms Enke	10 —
—	Kontorist Rossings Enke	10 —
—	Billedhugger Ottos forladte Hustru .	20 —
—	Hvrefudst Fristrups Enke	15 —
—	Skomagermester J. Michaelsens Enke	20 —
—	Dreiermester Faust	15 —
—	Malermester Witts Enke	10 —
—	Kobbersmed Ringbergs Datter	15 —
—	Beikonduktør Præstruds Enke	10 —
—	Guldsmed Lundbergs Enke	15 —
—	Toldbetjent Lunds Datter	10 —
—	Musiklærer Møllers Enke	10 —
—	Skrædder Lange's Enke	15 —
—	Malermester Holms Enke	15 —
—	Skomager Riis	15 —
—	Skomagermester J. Hansen	15 —
—	Guldsmedmester Fugelhangs Enke . .	15 —

Medlem
fra

1846.	Politibetjent P. C. Buch	15 Rb.
—	Skibskapitain Møllers Datter	10 —
—	Toldassistent Bjerrings Enke	10 —
—	Manufakturhdl. C. U. Schmidts Enke	15 —
—	Politibetjent L. Jørgensen	10 —
—	Storsteensfeiersvend P. Poulsen	10 —
—	Politibetjent Fischers Enke	10 —
1847.	Ovsigtbetjent P. Larsen	10 —
—	Snedker Schwarz	10 —
—	Kammerraad Kaarsgaards Datter	15 —
—	Meubelhandler Kobans Enke	10 —
—	Kapitain Meinde's Datter M.	15 —
—	Bærtshunsholder Petersens Enke	15 —
—	forhenv Hoboist Thomsen	15 —
—	Overgymnastiklærer Reinwalds Enke	15 —
—	Kvartermand Enemarks Enke	15 —
—	Stomager Niehels Enke	15 —
—	Urtekræmmer Ellingsens Enke	15 —
—	Snedkersvend Ravns Enke	15 —
—	Skrædder F. C. Lunds Enke	10 —
—	Ophjnsmand Neilsens Enke	15 —
—	Kammagermester J. C. Haastrups Enke	15 —
—	Damestæderinde, S Lund	20 —
—	Blikkeuflager J. W. Lassens Enke	15 —
—	Arbejdsmand J. H. Holde's Enke	15 —
—	Urtekræmmer U. Holm	10 —
—	Skipper Sporleder	10 —

Medlem
fra

1848.	Hoboist J. W. Vater.	10 Rbd.
—	Naalemager C. Bjorns Enke.	15 —
—	Snedker Gastmeyers Datter	20 —
—	Snedker Høygaard.	10 —
—	Hoboist Gronemann.	10 —
—	Skredder Rasmussen	15 —
—	Bagermester Herolds Enke	15 —
—	Varemægler Lhanings Enke	10 —
—	Kunstdreier P. C. Bang	20 —
—	Kleinsmedsvend J. C. Gjensmann	15 —
—	Bærtshunsholder N. Markussen	20 —
—	Guldsmed Keenbergs Enke	10 —
—	Postbud F. Schrams Enke	15 —
—	Snedker Høygaards Datter	10 —
—	Skomager C. F. Jakobsen	10 —
1849.	Opsigtsbetjent Christensens Enke	15 —
—	Glarmester Gaves Datter	20 —
—	Ijenkræmmer Schoulunds Datter	15 —
—	Materialkudst Hansens Enke	10 —
—	Vævermester Krusemark	20 —
—	Skolærer Engells Enke ,	15 —
—	Urtekræmmer Heinrichsens Datter.	15 —
—	Handelfuldmægtig Ficks Datter	10 —
—	Klokker Borups Enke	15 —
—	Skomagermester Reimer	15 —
—	Handelsfaktor Bjerrings Datter	10 —
—	Forstinspektør Hampe's Datter	15 —
—	Stolemager Ruffs Datter	10 —

Medlem
fra

1849.	Theaterkontrollør C. N. Gram	20 Rb.
—	Kleinsmed Bergs Enke	1) —
—	Kof Alminds Enke	10 —
—	Skomager Behrends Enke	10 —
—	Kapelmusikus P. Madsens Enke	10 —
—	Bryggerkarl N. Jørgensens Enke	15 —
1850.	Dreiermester Redke	20 —
—	Fabrikør Brunskovs Enke	10 —
—	Vinhandler L. Hansen	10 —
—	Manufakturhdl. Krøyers Enke	10 —
—	Dugmager Verhagens Enke	20 —
—	Skræddermester Gürfs	20 —
—	Forvalter Nielsens Enke	10 —
—	Løpmager Steffsens Enke	15 —
—	Skomager Weidemanns Datter	10 —
—	Brændehandler Nielsens Enke	10 —
—	forhenv. Bøgter J. Laurzen	15 —
—	Katuntrykker Würck's Datter	15 —
—	Gjortlermester Mossins Enke	15 —
—	Glashandler Hansen Enke	20 —
—	Dugmagerhvend Gottch's Enke	10 —
—	Sergeant Støvrings Datter	20 —
—	Høker. J. Nielsens Enke	20 —
—	Bundtmager Nahrs Enke	10 —
—	Skomager Gormsens Enke	15 —
—	Meelhandler Olsens Enke	10 —
—	Skomager J. Lassens Enke	10 —

Medlem
fra

1850.	Guldmedmester H. Fischer	15 Rbd.
—	Stomagermester Henningsens Enke	15 —
—	Kunstdreier C Eskildsen	20 —
—	Slagtermester Hansens Enke	10 —
—	Kammerassessor Ragerups Enke	10 —
—	Bærtshuusholder J. Hansen	15 —
—	Guldmed Høpfner	20 —
—	Forvalter Thomsens Datter	10 —
—	Stomager J. Lunds Enke	10 —
—	Kleinmed Bechs Enke	10 —
—	Maler Davidsen	10 —
—	Stomager N. Christensens Enke	15 —
1851.	Oberstl. Wests Datter	10 —
—	Kapitain Hellbergs Datter	15 —
—	Theaterkontrollør Lenkewitz's Datter	15 —
—	Stomager Dinesens Enke	15 —
—	Lønnermand Møllers Enke	20 —
—	Dentist Møllers Enke	10 —
—	Fuldmægtig Hjorths Datter	15 —
—	Stræddermester Sprenjens Enke	10 —
—	Porcellainshandler Poulsens Datter	15 —
—	Glarimester Maders Enke	10 —
—	Smedemester D. Larsens Enke	10 —
—	Bærtshuusholder P. Hansens Enke	15 —
—	Stomager Tønnesen	15 —
—	Bager Kjertmann	15 —
—	Manufakturhandler Rosenstands Enke	15 —

Medlem
fra

1851.	Tømmersvend Jensens Enke . . .	10 Rd.
—	Havnefoged Rosters Enke . . .	10 —
—	Skrædder Ipsens Enke . . .	10 —
—	Snedker Krygers Datter . . .	10 —
—	Stomager Møllerstrøms Datter . .	10 —
—	Barykmager Sjøgaards Datter . .	10 —
1852.	Bærtshuusholder D. Fischers Enke .	10 —
—	— J. Jensens Enke . . .	10 —
—	Børstenbinder Sørensens Enke . .	10 —
—	Rebflagervend Jensens Enke . . .	20 —
—	Gymnastiklærer Gros's Enke . . .	15 —
—	Oberst Falkenbergs Datter . . .	20 —
—	Stomager Rasmussens Enke . . .	20 —
—	Kontrollør Nielsens Enke . . .	15 —
—	Bærtshuusholder Rønholdts Enke .	15 —
—	Bud C. Ewalds Enke . . .	15 —
—	Handskemagervend C. Steffensen .	10 —
—	Stomagermester Zwichi . . .	15 —
—	Urtekræmmer Schlichtkrulls Datter .	15 —
—	Tobaksfabrikør Kosoed . . .	20 —
—	Maler Hesselagers Enke . . .	10 —
—	Stomager Sild . . .	10 —
—	Skrædder Andersens Enke . . .	10 —
—	Bærtshuusholder J. Christensen . .	15 —
—	Portner C. Hansen . . .	10 —
—	Stomagermester J. Andersen . . .	10 —
1853.	Bedemand Roths Datter . . .	20 —

Medlem
fra

1853.	Stræddermester H. B. Hansen	10 Rbd.
—	Tapetmager N. Lindorff	10 —
—	Stomagermester P. Christiansen	15 —
—	penf. Toldassistent J. L. Olsen	15 —
—	Urtekræmmer Schyums Datter	15 —
—	Bagermester Petersens Datter	10 —
—	Strædder Mæhl's Datter	10 —
—	Farver Jensens Enke	10 —
—	Toldassistent E. H. Gille	15 —
—	Stomager Rohan	10 —
—	Manufakturhandler Hasses Datter	15 —
—	Toldassistent Steines's Enke	10 —
—	Barbeer J. Ahlstrand	10 —
—	Stomager Schmidts Datter	10 —
1854.	Slagtermester Tholstrups Enke	10 —
—	Fyrbøder Nielsens Datter	15 —
—	Toldassistent Creutzburgs Datter	20 —
—	Stomagermester E. E. Jensen	15 —
—	Sadelmager Poulsens Datter	15 —
—	Faktor Rosenbergs Datter	15 —
—	Kapitain Nissens Datter J.	15 —
—	— — — — M. W.	15 —
—	Glashandler Melkers Datter	15 —
—	Klædefabrikør Schmidts Datter	15 —
—	Snedker S. N. H. Bang	15 —
—	Damestrædderinde Petersen	10 —
1855.	Ritmester Rahtstedts Datter	20 —

Medlem
fra

1855.	Betjent Rostgaards Enke	15 Rd.
—	Bærtshuusholder Meyers Enke	15 —
—	Skomager Lundqvists Enke	10 —
—	Løvmagermester J. P. Nølls Enke	20 —
—	Døerfergent Bergamedys Datter	15 —
—	Skomager Christensens Datter	10 —
—	Bud Lars Hansens Enke	15 —
—	Bøver Colling	20 —
—	Høker S. Petersens Enke	10 —
1856.	Skibskapitain Faaborgs Enke	10 —
—	Retsvidne G. W. Grundtvig	15 —
—	Kommandør Lyngs Datter W. N.	10 —
—	Overskirg Galstrups Datter	10 —
—	Fuldmægtig Gluds Datter	10 —
—	Urtekrammer Bechs Enke	10 —
—	Kurvemager Strandbergs Enke	10 —
—	Skibskapitain Breders Datter	10 —
—	Bager Møllers Datter C. S.	10 —
—	Bud Jacob d'Giers Enke	15 —
—	Skolelærer Kjeldahls Enke	15 —
—	Kjøbmand L. H. Bechs Datter	10 —
—	Traktør J. F. Horkas Enke	10 —
—	Fabrikør Jørgensens Datter	10 —
—	Gæstgiver Sallings Datter	10 —
—	Lønmærsvend M. Hansen	10 —
1857.	Bogholder Teblaffs Datter	10 —
—	Sadelmager Fajes Enke	10 —

Medlem
fra

1857.	Kunstdreier Wankiens Enke . . .	10 Rb.
—	Skræddermester S. Nielsen . . .	15 —
—	Opvarter Jens Nielsens Enke . . .	10 —
—	Dreier Møllers Enke	10 —
—	Toldbetjent Ipsens Datter . . .	10 —
—	Federalmager Jørgensens Datter . .	10 —
—	Kolonbestyrer Rosings Enke . . .	10 —
1858.	Styrmand H. P. Rasmussen . . .	10 —
—	Snedker Hesters Enke	10 —
—	Høker Hans Olsens Enke	10 —
—	Skomager Pihlgreens Datter . . .	10 —
1859.	Skriftstøber Jacobsens Enke . . .	10 —
—	Maler Lassens Enke.	10 —
—	Kanselliraad Neves Datter P. H. . .	15 —
—	— — — — M. S. C.	15 —
—	Pensionist N. Hansens Enke. . . .	10 —
—	Skomager Christensen	15 —
—	Sekretær Lauritzens Datter	10 —
—	Graver J. C. Bisbys Enke	10 —
—	Guldsmed Engels Enke.	10 —
—	Skrædder Svanebjærs Datter C. F. C. .	10 —
—	— — — — S. L. C.	10 —
1860.	Skibskapitain Olsens Enke	10 —
—	Urtekræmmer Hallejens Datter . . .	10 —
—	Skomager J. Jørgensens Enke . . .	10 —
—	Styrmand Riis's Enke.	10 —
—	Baadsmænd Anderjens Enke. . . .	10 —

Medlem
fra

1860.	Bortner Hansens Enke	15 Rb.
—	Postfører Bagges Enke	15 —
—	Krigsraad Gierdrums Enke	15 —
—	Skræddermester Johansens Enke	10 —
1861.	Baabenmester Lebrechts Enke	10
	Robbertrykker N. L. Brinds Enke	10
	Steenhugger Schneiters Datter	10
	Skræddermester C. G. Clausens Enke	10
	Hattemager Schmidts Enke	10
	Højer Storms Enke	10
	Exerceermester Debusmanns Datter	10
	Skrædder N. C. Clausen	10
1862.	Fyrinspektør Lunds Enke	10
	Slagter Scharfigs Datter	10
	Inspektør Lilies Datter	15
	Bærtshuusholder D Nielsens Enke	10
	Toldassistent Barfoeds Enke	10
	Klokker Børk's Enke	10
	Skibskapitain Riifings Datter	15
	Skræddermester Kryger	10
	Toldbetjent N Nielsens Datter	10
1863.	Urtekræmmer Ovades Datter ,	10
	Uhrmager Nielsens Datter	10
	Landinspektør Søborgs Enke	10
	Bærtshuusholder S. Petersens Enke	10
	Sergeant Namodts Datter	10
1864.	Landmand Wilsons Enke	10

Medlem
fra

1864. Læge Byrtings Datter	10 Rd.
Major Fastings Datter	10
1865. Pastor Brygmans Datter L.	10
" " " E.	10
Mekanikus N. Hansens Enke	10
1866. Lærer Oluffens Datter	10
Rgl. Kof Møllers Enke	10
Urtefræmmer Johansens Hustru	10
Arkitekt Hoffmanns Datter	10
Agatliber Bechs Datter	10
1867. Dekonom Eigveds Datter	10
1868. Pastor Huulegaards Datter	10
Regnskabsfører Andersens Enke	10
Politibetjent Bertelsens Enke	10

7. Forsamlingen vedtog, at de uerholdelige Kontingenter for 6 Medlemmer maatte udgaae af Regnskabet med ialt 17 Rd. 84 β , og Vedkommende udslettedes af Selskabet.

8. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted, og Udfaldet blev følgende:

Første Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Justitsraad D. Ernse, R. af D. og D. M.	Hr. Kancelliraad, Raadmand J. F. Hansteen, R. af D
— Justitsraad N. L. Ras- musen, R. af D.	— Kancelliraad, D. P' Schlichtkrull.

Hr. Conditør C. Grandjean. Hr. Fabrikant D. Thøgersen.
 — Lysst. P. Knudsen (død) — Forhenv. Detailhandler C.
 Schmidt.

Sjette Classifikation.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Malermester W. Hammer.	Hr. Uhrmager J. A. Øberg J. M.
— Handfæfabr. N. J. Larsen	— Stolemager P. Rønne.
— Smedemester J. Schæbel.	— Lømrermester Lieutn. C. Rothe.
— Stomagemester G. A. Omberg.	— Skræddermester B. Reiding

9. Derefter optoges 25 nye Medlemmer hvis Navne forud havde været indrykkede i Ugebladet.

10. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning en Fortegnelse over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse, og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

Mar 1805. Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testament af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802 . . 5,062 Rd. 22 ß.
 — 1807. Student Gresss Legat . 1,100 — " —
 — 1827. Enkesfru Charlotte Amal. Bönches Legat. . . . 2,000 — " —
 — 1829. Caroline-Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Rgl. Høihed

- Arveprindsesse Carolines Formæling, den 1ste August 1829 . . . 2,500 — " -
- 1830. Enkefrue, Statsraadinde Kosoeds Legat 500 — " -
- 1853. Silke-, Ulden- og Lærredshandler J. H. Lunds Legat, efter Testament af 16de April 1853 . . 1,386 — 51 -
- Og udenfor Fondsbeholdningen:**
- 1856. Justitsraad Gibeschütz's Legater, efter Testament af 20de Juni 1853:
- a. til Understøttelser 100 Rbd. aarlig.
- b. tiirentefri Laan 1,000 —
- 1863. Grosserer W. P. Heymanns Legat, Renten af 200 Rbd. aarlig.
-

Pensionister.

Pensio-
nift fra

1834. Reservebud Aggersborgs Enke.
 1838. Lærer Oluffens Enke.
 1846. Bogholder Amdrup's Enke
 1851. Overlærer Rielsens Enke
 — Skrædder Borchs Enke
 1852. Krigsraad Borres Enke
 1853. Major Borthies Enke
 1855. Skolelærer Ahens Enke
 — Institutbestyrer Mønsted's Enke
 1856. Toldbetjent Sommers Datter.
 1859. Koffardikapitain Floers Enke
 — Profurator Høyers Enke.
 1860. Malermester Runges Enke.
 — Ijenkræmmer Svanes Enke.
 — Foged Arnkiels Datter
 — Formand Carlens Enke.
 — Urtekræmmer Petersens Enke.
 — Portner Borres Enke.
 — Urtekræmmer Guldagers Enke.
 — Fuldmægtig Juhlers Enke.
 — Stomagemester P. Holm.
 — Instrumentmager Andersens Enke.
 1862. Mechanikus Jongs Datter.
 — Lærredshandler Hartzs Enke.
 — Porcellainshandler Schaltzes Enke.

Pensio-
nift fra

1861. Toldforvalter Wilstrups Enke.
 — Skrædder G. H. Bode.
 — Hofmedaillør Conradsens Enke.
1863. Juvelerer Oldenburgs Enke.
 — Postkontrollør Strüctmanns Enke.
 — Bogholder Rannestads Enke.
1864. Skovfoged Fischers Enke.
 — Toldbetjent Anthons Enke.
 — Bankist Helstedes Enke.
 — Skibskapitain Baagøe.
 — Kopist Bruuns Enke,
 — Skomagermester Hesberg.
1865. Sekretær Ditesens Enke.
 — Guldmægtig Bradts Enke.
 — Rancelliraad Lynges Enke.
 — Koffardikapitain Hansens Enke.
 — Skomagermester Malmqvists Enke.
 — Gartner Gudmanns Enke.
 — Smedker J. Steinbeck.
1866. Kvartermand Jversens Enke.
 — Kgl. Rudsff, Lunds Enke.
 — Pastor Justs Datter.
 — Skrædder Mariagers Enke.
 — Skomagermester Tandrup.
 — Bogholder C. Wings Enke.
1867. Rjokkenmester Krygers Enke.
 — Meelhandler Herbsts Enke.

Pensio-
nift fra

1867. Ritmester Foghs Enke.
 — Møllermester Andersen.
 — Krigsassessor Rasmussen.
 — Garver Topps Datter.
 — Hørkræmmer Brorsons Enke.
 — Kunstdreier Søborgs Enke.
 — Frugthandler Frørups Enke.
 — Skræddermester H. Andersen.
 — Farver Smidts Enke.
 — Adjunkt Jacobsens Enke.
1868. Kapitain C. Groves Enke.
 — Skomagermester N. P. Helsted.
 — Fuldmægtig Drebolts Enke.
 — Instrumtmager S. N. Gade.
 — Kopist C. Mohrs Enke.
 — Kammerraad Thorbjørnsens Enke.
 — Urtekræmmer C. W. Jbsens Enke.
 — Barbeer C. N. Gjede.
 — Snekker Tøpfers Enke.
 — Bødkermester H. P. Søborg.
 — Sekretair P. Schjødts Enke.
 — Ovsigtsbetjent P. Holms Enke.
 — Portraitmaler C. F. Christensen.
 — Skomagermester B. J. Bonnesens Enke.
 — Guldsmed Næboes Datter A. C.
1869. Snekermester C. L. Kohleders Enke.
 — Laksfabrikør C. Byrting.

Penſio:
niſt fra

1869. Snedkermester L. F. L. Rnie.
 — Finantsbud A. J. Jensens Enke.
 — Manufakturhandler N. B. Henningsen.
 — Skræddermester J. Kroll.
 — Malermester H. C. Bergs Enke.
 — Kapitan Mølholms Enke.
 — Overkrigskommissær H. N. Brocks Enke.
 — Skibskapitan Rjølners Datter.
 — Skræddermester J. Schultz.
 — Slagtermester C. Hendriksen.
 — Toldbetjent Rammans Enke.
 — Sadelknegt Nielsens Datter.
 — Skrædder Sommerfeldts Datter.
1870. Skræddermester J. Scheels Enke.
 — Blittenslager J. Jrgens Enke.
 — Farver N. Bangs Enke.
 — Bogbinder H. D. Kreiser.
 — Porcellainshandler Heckschers Enke.
 — Musiklærer P. Møllers Enke.
 — Fuldmægtig Gundels Enke.
 — Postbud Ritmeyers Enke.
 — Musiklærer J. Braunsteins Enke.
 — Kontrollør Brodersens Datter.
 — Fabrikant Lindqvists Enke.
 — Toldassistent J. Bayers Enke.
 — Kunstdreier Ehlers Enke.
 — Musiklærer Dützhhs Enke.
1871. Foderalmager Sators Enke.
 — Sværdseger Meyers Datter.
 — Justitsraad Beldrings Datter.
 — Sukkermester Borgens Enke.
 — Politibetjent Amundsens Enke.
 — Musiklærer Dahls Enke.
 — Spisevært Stielers Enke.
 — Skomagermester Roed.
 — Smedemester L. Mikkelsen.
 — Skomagermester Frydendahl.

Benke-
nift fra

1871. Skibskapitain Humbles Datter.
 — Toldassistent Larsens Enke.
 — Skibskapitain Ludvigsens Enke.
 — Uhrhandler Webers Datter.
 — Snedker Fuglebergs Enke.
 — Jsenkræmmer Kleins Datter.
1872. Kammerassessor Schmidts Enke.
 — Lieutenant Carlsens Enke.
 — Tømremester Benkes Enke.
 — Vinhandler D. J. Mørck.
 — Bogbinder Bergmanns Datter.
 — Klædehandler Dinesen.
 — Lakai Franks Enke.
 — Skræddermester Bjørnlunds Enke.
 — Institutbestyrer Wederkink.
 — Politibetjent Wilstrups Enke.
 — Bødkermester N. P. Nielsen.
 — Skomager Andresens Enke.
 — Skræddermester Müllers Enke.
 — Skræddermester Drelbergs Enke.
 — Konditor Hitzes Enke.
 — Lieutenant Lunds Enke.
 — Kapelbud Mogensens Enke.
 — Bærtshuusholder Andersens Enke.
 — Høker Albrechtsens Enke.
 — Skibsbygger Petersens Enke.
 — Muursvend Reimers Enke.
1873. Skolelærer Schrøders Enke.
 — Toldassistent Hassels Enke.
 — Deconom Plütmanns Enke.
 — Sadelmagermester Dinesen.
 — Guldsmed Pihls Enke.
 — Fuldmægtig Mulvads Enke.
 — Skomagermester S. Petersens Enke.
 — Bud R. Nielsens Enke.
 — Toldbetjent Wichmanns Enke.
 — Skomagermester Collerups Enke.

118
Pensio-
nister fra

1873. Gæstgiver N. N. Skougaard.
— Guldsmedmester C. Buchter.
— Meelhandler A. Boldts Enke.
— Olhandler Jochumsens Datter.
— Bagermester C. Juby.
— Fuldmægtig N. Møllers Enke.
— Klædefabrikør Ottos Datter.
— Kleinsmed F. Sivertsens Enke.
— Lærerinde A. M. Bälchou.
— Urtekæmmer Schlichtkrulls Datter.
— Amtschirurg Mühes Enke.

Endvidere de 28 nye, i Aaret 1874 optagne Pensionister, see Pag 142, 43 og 44.

Pensionister, der have Brochs Legat.

1848. Havnefoged Møllers Enke.
1854. Forvalter Albrechtsens Enke.
— Guldsmed Ebbesens Enke.
1863. Konsumtionsfriver Saabyes Enke.

Pensionister, der have Caroline-Legatet.

1853. Porcellainshandler Heilbuth.
1860. Kammerraad Winthers Enke.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
i April 1874.

D. F. Olsen. C. N. Lauthrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Borger-Bennen.

Ser og firesindstyvende Aargang:

Nr. 19.

Toverdagen den 9de Mai 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

At Selskabets Bogholderkontor fra April Flyttedag er i Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, og aabent som sædvanlig hver Dag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, meddeles herved.

Begumbach

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

„Hvor er Jsaak Smith?“ spurgte han, alt er saa mørkt her, og jeg ønsker at sige Farvel til ham.“

J næste Dieblif knælte jeg ved hans Side og tog ham i Haanden.

„Gud velsigne Dig!“ sagde han, „og Gud velsigne hende! Jeg gaaer nu bort, gamle Kammerat; kys hende fra mig, og siig hende, at hvis hun ikke havde været bestemt for Dig, kunde jeg have elsket hende inderligt.“

Jeg fik ikke sagt eller gjort noget, for i næste Dieblif knælede Lizzy ved ham paa den anden Side, og holdt hans Haand.

„Gud velsigne Jer begge!“ hvidskede han. „J ville slippe lykkeligt ud af denne Fare, og — glem mig ikke!“

Vi lovede ham dette saa godt vi formaaede, for vi vare begge rystede af Sorg; og saa sagde han skyndsomt: „Giv stakkels Sam Measles min Tobaksdaase, den af Messing, og tryk hans Haand fra mig; og saa, lad mig tale med Mr. Bantem“.

Hun kom strax, tog ham forsigtig i sine Arme, kaldte ham sin tappre, modige Dreng og uendelige andre saadanne hjærliche Navne. „Jeg har aldrig selv havt Børn,“ sukkede hun, „men om jeg skulde have havt noget, vilde jeg have ønsket at det havde lignet Dig, Harry, min tappre, høisindede Soldaterdreng; og Du har altid været mig en Søn.“

„Har jeg?“ sagde Harry blødt; „det glæder

mig, for jeg har aldrig vidst hvad det vil sige at have en Moder."

Han syntes derpaa at falde i Søvn. Imidlertid vare de to Børn, som ingen havde bemærket, komne hen til hans Leie, og det første, jeg hørte fra dem, var lille Olive, der raabte: „Ally Lant Ally Lant! luk Dinene op, og kom og leg med Elfant!"

Jeg studsede, og ved at vende Dinene derhen, saae jeg den ene af disse smaa uskyldige med Ansigt og Hænder tilsmudsede af Snavs og Blod forsøge paa at aabne Harrys Dine med sine smaa Fingre.

„Hvorfor kommer Ally Lant ikke, og leger med os?" sagde den anden, og just da aabnede han Dinene, betragtede Børnene med et Smil, greb deres Hænder ligesom for i sit sidste Diebktik at staae i nær Berørelse med Uskyldigheden, og sov hen med de Ord paa Læberne: „Thi Himmeriges Rige er deres", som jeg dog ikke var nær nok til at høre, men som den omhyggelige Mad. Bantem, ved hvis gamle, trofaste Bryst han udaandede, siden fortalte mig.

Døden var stærkt beskæftiget omkring os, tre andre Saarede sov hen ved vor Side; og jeg saae at Lieut. Leigh, al omhyggelig anvendt Pleie uagtet, vilde blive den næste. Han havde faaet sit Banesaar, — og han vidste det. Nu

laae han ganske stille; Miss Rose knælede ved hans Leie, og han holdt hendes Hænder fast indesluttede i sine.

Capt. Dyer og hans otte Mand værgede fremdeles tappert Døren; men nu pintes alle smertelig af Mangel paa Vand, hvoraf der kun havde en Ubetydelighed i en eller to Flasker.

Hvad mig selv angaaer, kunde jeg kun ligge hjælpeløs hen, og paa en Slags bevidstløs, drømmende Maade høre og see hvad der foregik. Villien til at yde Hjælp var god nok, men det skortede mig — under den piinlige, udmattende Tilstand, hvori jeg nu i flere Dage havde gaaet som i en Døs med Skrammen over Ansigtet og den knuste Arm -- aldeles paa Kræfter saavel sjælelige som legemlige.

Jeg mindes at jeg grublede over hvad Oprørerne nu maatte have igjære, og kunde ikke forstaae hvorfor de vare saa stille; men saa hvirveledes mine Tanker hen til Lieut. Leigh, og den Morgen, da Capitain Dyer stod bunden ved Mundingen af Nipundigeren.

Mon Lieutenant Leighs Tanker i det Dieblif gif i samme Retning? Jeg troer det; for pludseligt reiste han sig, stirrede vildt omkring, slængte Miss Roses Hænder fra sig, og raabte: „Nu Folk, et tappert og hurtigt Udfald! Vi maa have

dem ind! Fornagl Kanonerne! Stær Snorene over! Elsie eller Død! Er i færdige! March!"

Det sidste Ord ringede gennem Hvælvingen, og Capitain Dyer kom springende ned ad Trappen, med sit forhuggede Sværd hængende ved Remmen om hans Haandled. Men han kom for sildig til at tage sin Kammerats Haand, og sige ham Farvel, hvis dette havde været hans Hensigt, thi Lieutenant Leigh var sunken tilbage, og den bevidstløse Skabning, der laae ved hans Side, syntes ligesaa livløs som han. Capitain Dyer løftede hende forsigtig op, og bar hende hen til den halvforstenede Oberstinde Maine.

XXH.

Jeg var, og er endnu, i en betydelig Uklarhed med hvorledes Tiden egentlig gik; Dieblikke syntes ofte at være Timer eller Dage og omvendt, hvilket naturligvis var en Følge af min feberagtige, fantaserende Tilstand. Men jeg kan godt erindre, hvad der var Aarsag til Stilheden ovenfor. Capitain Dyer, som var den første, der opdagede det, greb en Riffel, hvidskede et Par Ordre, styrtede med to Mand ud i Gangen, og traf Døren til, der aabnede sig ud ad; men derved gled han med Foden, og faldt gjennemboret af et Bajonetsstik i Skulderen; medens vore Folk deroppe udstødte et forbittret

Skrig — det var denne gang intet Hurra — sprang ud, og fik ham trukken ind, hvorpaa Døren blev tæt tillukket og stænget.

Bisfelig angreb denne Scene mig mere end nogensomhelst anden Deel af den hele Kamp, men hvad nyttede min Rase, skjøndt jeg laae der med de hede Taarer ned ad Kinderne, da ogsaa denne tappre Mand blev bragt ned og lagt hen ved Gitteret, hvor Madam Bantem strax begyndte at behandle ham med en Dygtighed og Omhu som om hun havde været opdraget i et Hospital.

Bagten havde nu forladt Døren, thi der var kommet en anden, som ingen saa let skulde driste sig til at gjennembryde, og som tydeligt nok røbede os Fjendens Henfigt. Først hørte vi en vild Hulen og Skrigen udenfor; saa opdagede vi en lille, blaae Røghvirvel, som fra Sprækken under Døren snoede sig langs op ad denne, og samlede sig under Loftet som et svævende Skylag; med andre Ord: Oprørerne havde ført deres Døde og Saarede bort, og vare nu i Begreb med at brænde os op hvor vi laae.

Jeg kan mindes alt dette, for der overkom mig en vanvittig Følelse af Rædsel ved at tænke paa at disse saa tilbageblevne Skabninger efter et saa heltmodigt Forsvar skulde gives til Pris for en saa barbarisk Død, men hvad der derhos

forbausede mig var den rolige, tause Maade, hvorpaa alle gif den rædselsfulde Skjebne imøde.

Rigtignok var der engang iblandt Mændene Tale om at opfordre Dvinderne til samlede at forsøge et rask Udfald, men Tanken blev strax igjen opgiven, fordi det var indlysende, at om de endog kunde bryde gennem Flammerne, vilde de udenfor støde paa en endnu grusommere Fjende, der ubarmhertelig vilde støde dem tilbage.

Dg saaledes sad nu alle stille, resigneret hen, lyttede til Tummelen udenfor, og stirrede paa de smaa Røghvirvler, som trængte gennem Dørspærkerne. Dg mærkeligt var det at betragte disse dødsdømte Skabningers Udfærd; hvorledes Joe Bantem gned sit Ansigt med sit Lommetørklæde, glattede sit Haar og Knebelbart, og, som om han skulde til Parade, rettede sit Gehæng osv., inden han gif hen og satte sig ved Siden af sin Kone.

Measles laae stille og nynnede paa en gammel Sang, men kun for strax derpaa at bryde ud i et Anfald af forbittret Knurren.

En anden gif hen i et Hjørne, knælte og forblev der, og alle gave hverandre gjensidige Haandslag; og da de saae Capitain Dyer sidde opreist, gif de hen og hilste ham og bade ham om Tilladelse til at vejle Haandslag med ham, ved hvilken Leilighed de nær havde revet ham omfuld, da han kaldte dem sine tappre Kamme-

rater, og bad om Tilgivelse, hvis han nogenfinde havde været for streng mod nogen.

„Gud velsigne dem Sir, nei aldrig!“ sagde Joe Bantem, der var sprungen op, og havde taget ham i Haanden, „De har altid været en god Officeer, der var elsket af Deres Compagni. Hold Modet oppe Kammerater! det vil snart være overstaet. Vi have for ofte seet Døden i Dinene til at vi skulde blegne for den. Hurra for Capitain Dyer! og gid han hist oppe faae sit eget Regiment, og vi blive nogle af hans Mænd!“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Barbeer B. Sørensen.

Skomager Lermann Chr. Dsgaard.

Borger-Vennen.

Sex og fireindstyvende Aargang:

Nr. 20.

Løverdagen den 16de Mai 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Begumbach

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Fortsat.)

Som Joe Bantem havde sagt dette, gav han en Stump af en Riel til bedste, og saa vilde han have tumlet om, hvis hans Kone ikke havde grebet ham. Bistnok var hans Tale endeel utjenstmæssig, men, ikke at tale om hans Saar og den Sindsstemning, de kunde volde, maa det erindres, at der over Folkene rugede en vild Dophidelse, som var fremkaldt af den blodige Fægtning, og saa at sige gjorde dem halv drukne.

Vi maatte alle forlængst være kvalte, hvis

det omtalte Gitter ikke havde været der, og skaffet os lidt frisk Luft. Sandsynligviis har det udbendig været dækket af nogle Slyngeplanter, og saaledes skjult for Oprørerne, thi ellers vilde de snart have sørget for at stoppe det til.

Under vor haabløse Stilling, da de, der havde hverandre kjærest, flyttede sig nærmest sammen, Ægtefælle til Ægtefælle, tog ingen Forargelse af at Lizzy Green satte sig hen hos mig, slyngede sine Arme om min Hals og kyskede mig atter og atter. Tilfældigviis laae Capitain Dyer tæt ved mig, og ved Siden af ham knælede Miss Rose, der hulkende bad ham om Tilgivelse, medens han saae koldt og fremmed paa hende, indtil hun længe og alvorlig hvidstfede noget til ham. Jeg indsaae at hun var ved at fortælle ham alt angaaende Tildragelsen hiin Morgen, og blev bestyrket i min Tro, da jeg saae at han med et Glædesfrig bøjede sig hen imod hende, og at hun omslyngede ham og trykkede hans blødende Skikkelse op til sit Bryst.

Hver især syntes nu priisgiven sin egen stille Fortvivlelse; alle med Undtagelse af de 2 Børn, af hvilke den ene laae sovende i Oberstindens Skjød, det andet sad og legede med Guldkvaesten i Capitain Dyers Sabel.

Vi kunde høre de sorte Skurke hyle og løbe rundt og atter rundt om den brændende Bygning,

beredte uden Tvivl til at tilbagestøde enhver, der maatte forsøge paa at undslippe. Jeg hørte mere og mere hen, indtil jeg blev vækket ved at Lizzy hvidskede: „den er meget nær nu.“

„Hvem?“ spurgte jeg.

„Døden,“ svarede hun med sin Mund tæt til mine Øren. „Hvis det er saa, saa lad os bede Gud, at vi aldrig maa stilles i det Land, hvor alt er Fred.“

Jeg forsøgte at svare, men kunde ikke, for den hede, qvælende, brændende Røg fyldte nu min Strube. Hylene udenfor syntes at tiltage, men blandede med en forvirret Tummel af Cavallerie-, Infanteri- og Artilleriangreb og Salver, flere vilde Hyl og engelske Hurraer, som tydeligt lagde for Dagen, at nu var Hjælpen kommen. Jeg udstødte et svagt Hurra, der ledsagedes af flere andre ligesaa matte, og saa blev der en ængstelig Tausshed, for vi begyndte at frygte for at Hjælpen dog var kommen for seent til at vi itide kunde slippe ud af den brændende Bygning; men et Par af vore Mænd kravlede op til Gitteret, hvor den indstrømmende friske Luft satte dem istand til at udstøde et livligere Hurra, der ogsaa strax besvaredes udvendig.

Derpaa kom der et høit Frydesfrig og en livlig Summen af glade Stemmer blandet med Lyden af en Pioneers kraftige Sug imod Gitteret.

vinduet, og saa bleve vi elendige Stakler slæbte ud næsten sandsesløse, og kun omtrent et Kvarteer før den brændende Bygning med et Brag og en Hvirvel af Flammer, Røg og Gnister styrtede sammen og fyldte Kjælderen.

XXIII.

Hvor tydeligt jeg dog husker min Opvaagnen, da jeg laae der paa Græsset med vor gamle Læge, Hr. Hughes, knælende ved Siden af mig, thi det var vort eget Regiment, som i Forbindelse med en Deling Landsenerer og et Feltbatteri dannede Recognoseercolonnen. Der laae ogsaa Oberst Maine knælende ved sin Kone, der nu, stakkels Væsen, næsten var kommen til sig selv, og omfavnede snart hende, snart Børnene; medens det var et besværligt Arbeide at afholde Regimentet fra at fortsætte Forsølgelsen, der nu var overdragen til Landsenererne og Artilleriet, saa rasende og ophidsede vare de over at finde kun otte Saarede levnede af det Compagni, de havde forladt i Begumbach.

Men paa forskjellige Maader maatte Dyrørerne alvorlig undgælde for de Lidelser, de havde paaført os. Jeg tør paastaae at for hvert Liv de tog, faldt der et halvt Dusin af deres egne; Explosionen, der havde fundet Sted netop som de

vare i Begreb med at foretage en Overtrompling fra den sydlige Side, dræbte, antager jeg, godt en halvtredsfindstyve, medens den Maade, hvorpaa de bleve modtagne af Recognoseercolonnen, var frygtelig.

Anledningen til dens Tilstedeværelse her var isvrigt, at Oberst Maine, der gif i stor Angst over ikke at have erholdt Efterretninger fra sit Compagni, endelig havde erhvervet Tilladelse til at gaae denne Omvei med Colonnen for at forstærke Befætningen i Begnmbach, og saa ad anden Route igjen at støde til Corpsen.

De gif i forceret Marsch, da de fik Die paa Oprørernes Huseren rundt omkring den brændende Bygning, godt et Par hundrede Stykker, som da de ikke vidste af den piinlige Fare, hvori vi vare stædte indenfor, huggede ind paa, og drev foran sig som Avner.

Men man maa ikke antage at vore Besværligheder nu havde Ende. Det er forlængst vitterligt hvor megen Anstrængelse det kostede at beholde Fodfæste i Indien; hvorledes vore Tropper paa mange Steder bleve overrumplede og overseirede, Familier efter Familier ødelagde og ombragte paa den grueligste Maade. Ogsaa varede det mangan en lang Uge, inden vi kunde ansees for at være i Sikkerhed og Ro, skjøndt jeg dog ikke kan sige at have været besværet af

andet end af min Arm, eller rettere Stump af Arm, om hvilken vor Læge, Hr. Hughes, sagde naar jeg brummede over den, at han ikke havde kjendt et saadant Tilfælde før, og at jeg maatte være taknemmelig for at være kommen derfra med Livet.

Det var dog haardt at ligge alene der i det midlertidige Hospital, og savne de kjærlige Hænder, som forhen pleiede mig.

Imidlertid har jeg ingen Ret til at sige „ganske alene“, for der laa stakkels Measles paa den ene Side og Joe Bantem paa den anden foruden Madam Bantem, der gjorde alt hvad der stod i hendes Magt for at pleie os tre og fem andre af vore stakkels Folk.

Flere end een Gang hørte jeg Doktor Hughes tale om Folkenes Saar, og sige, at det var forunderligt, at de kunde leve; men til at leve syntes de alle bestemte med Undtagelse af Measles, der var frygtelig medtagen; en Dag, da han kun kunde tale i en svag Hvidsten, men forresten var ved sin fulde Samling, sagde han til mig: „Jeg veed meget godt, at nogle af Jer Fyre troer, at jeg er paa Veien til at tage min Afsked, men det er Snak, for jeg har nu et Avancement i Udsigt,“ og dermed gif han hen for at sove, — og sove gjorde han i fulde fire og tyve Timer, vaagnede

gnaven, og kaldte sig den ulykkeligste Stabning paa Guds grønne Jord.

Tiden skred frem, og een for een kom vi helbredede ud af Hospitalet; jeg var den sidste, og det var mange Maaneder derefter, da jeg paa Tilfigelse indfandt mig i Capitain — da Major — Dyers Bolig i London; for i disse mange Maaneder var Oprøret blevet undertrykket og vort Regiment beordret hjem.

Jeg var meget svag og bleg, ikke rigtig vant til mit tomme Verme, og Fremtiden stod mørk for mig; men den Dag, da jeg besøgte Major Dyers, syntes mig et Vendepunct; thi for en stakkels Menig og Invalid er det meget opmuntrende at see sin forhenværende Chef springe op af sin Stol, og med begge sine Hænder udstrakte at gribe hans, og — ligesom hans vakkre, elskelige Biv — byde ham hjerteligt velkommen.

Det syntes som om de ikke kunde behandle mig venligt nok; men Synet af deres Lykke gjorde mig tung om Hjertet, og jeg følte mig ikke oplivet da Fru Dyer — Gud velsigne hende — tog min Haand, og førte mig ind i det næste Værelse, hvor der var, sagde hun, en tidligere Bekjendt, der ønskede at see mig.

Jeg følte den bløde, kjærlige Haand, der omfattede min, og jeg hørte Døren lukkes efter Fru Dyer, da hun gik ud igjen, men derpaa stod

Jeg villieløs, saae intet, — hørte intet, — følte intet uden et Par knugende Arme om min Hals og et taarevædet Ansigt presset op imod mit.

Dg følte jeg mig derved lykkelig?

Nei! Dg jeg kan sige det med Sandhed. Thi da Laagen svandt fra mine Dine, og jeg skuede ned paa det for mig skjønneste, trofasteste Ansigt, som Solen nogensinde har befinnet, da var der en stor Sorg i mit Hjerte, for det stod klart for mig, at det vilde være Synd og Skam, om jeg, en stakkels invalid Menig, vilde knytte den smukke, elskelige Piges Skjebne til Een, der var lemlæstet for Livstid.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Forgylde J. Petersen.

Rettelser.

Paa den Fortegnelse over bevilgede Gratificationer som findes indført i Bladet Nr. 18, er Oberst Falkenbergs Datter ved en Trykfeil anført med 20 Rd., medens der paa Generalforsamlingen kun blev tilstaaet hende 10 Rd. Hvilket her ved rettes.

Borger-Vennen.

Ser og firehndstyvende Aargang:

Nr. 21.

Toverdagen den 23de Mai 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Begumbach.

En Episode af det indiske Oprør.

(Efter det Engelske ved Alex. Jacobi.)

(Sluttet.)

Dg tilsidst, med de hede Taarer rindende ned ad mine Kinder, sagde jeg hende at det maatte være forbi; at jeg ellers vilde begaae en Forbrydelse imod hende, og at hun ikke maatte tænke mere paa mig, uden som en kjær Ven. Men der er en Masse Daarskaber i denne Verden; det var som sad Hjertet mig oppe i Halsen, og jeg rystede atter og atter, da hun knugede mig fastere og fastere i sine Arme, kaldte mig sin Helt, sin tappre Ven, der atter og atter havde frelst hendes Liv, og

opfordrede mig til at trykke hende til mit Hjerte, og beholde hende der, for at hun kunde arbeide paa at blive mig en værdig og kjærlig Vegtelsse, en, som aldrig i sin Levetid vilde sige mig et bittert Ord.

Jeg sagde nylig, at der er en Masse Daarskaber i denne Verden; kan da nogen forundre sig over, at jeg lod mig besnære af min egen Svaghed. Da hun var mig saa nær, at jeg følte hendes Aande paa mine Kinder, mit Haar og mine Dine, idet hun, forglemmende alt for sin Kjærlighed, kyssede mig atter og atter, hvor kunde jeg da gjøre andet med hiin enkelte Arm end trykke hende til mit Bryst, og gaae den Vej, som mit svage Hjerte ønskede.

Jeg veed det var galt; men hvo kan altid bekæmpe sin egen Svaghed. Og for at sige Sandheden, jeg havde kæmpet længe, saa længe, at jeg nok kunde ønske No; og jeg maa tilføie, at ingen bør dømme strengt om Lizzy, og paastaae, at det havde været bedre for hende, om hun havde gjort sig lidt mere kostbar. Hver Regel har sin Undtagelse, og denne er en af dem.

Major Dyer er mig en sand Ven, og ham fylder jeg min nuhavende Stilling, vistnok ingen meget fremragende; men der er Een vis Een hjemme, om hvem jeg veed, at hun synes ligesaa godt om mig nu, som om jeg var General; og hvad mit

tomme Orme angaaer saa er hun (og hele Landet, fører hun til) stolt deraf.

Da et Regiment i Reglen færdes vidt omkring, har en afflediget Soldat sjelden hyppig Leilighed til at see gamle Messekammerater, men en Aften havde vi den Fornøielse at have Sergent og Madam Bantem og Sergent Measles til Thee og Aftensmad hos os her i London. Madam Bantem erklærede at Measles var ligesaa stolt af sin Forfremmelse som en Hund med to Haler, men Measles paastod at han vilde have været Capitain, hvis han ikke var saadan uhykkelig Skabning. Og hvilken herlig Aften havde vi ikke, uden nogen- somhelst Forstyrrelse, kun at Measles ikke kunde undlade at spytte paa min Kones Brysfeleer Tæppe, og ligeledes havde vi forrige Aar en smuk Aften, da vort gamle Regiment garnisonerede i Edingborg, og min Kone og jeg benyttede en Fridag til at drage derop for at hilse paa Oberst og Oberstinde Maine og begge Børnene, der nu vare voren e. Oberst Dyer var forsat til et andet Regiment, og der sagdes, at han paa Grund af sit Saar skulde sættes paa halv Sold.

Bed saadanne Leiligheder gennemgik vi paa ny vore gamle Batailler, og forglemte ikke vore Hedengangne. Efter Bordet reiste Madam Bantem sig med sit Glas Grog i Haanden — et Glas, hvori jeg saae et Par Taarer falde, — og talte

om de Døde: de tappre Mænd, som faldt til Forsvar for de Forsvarsløse og Uskyldige, haabede at Jorden laae let paa Lieutenant Leighs Grav, og ihukom den tappre Harry Lants Minde.

Vi drak den Skaal i Taushed, og flere end eet Die vare vaade, da de gamle Scener traadte frem for vor Erindring, — Scener, som jeg haaber, det ikke oftere vil falde i nogens Lod at blive Vidne til; thi hvis nogensinde en inderlig Bøn er sendt op til alle gode Tings Giver fra en gammel Soldat, der har meget at svare for, saa er den indbefattet i de Ord, hvormed alle ere fortrolige især ved Julehøitiden:

„Fred paa Jorden!“

Amen!

Gostfesten i Gumperup.

(En Skizze af N. M.)

(Indsendt.)

For Festen.

Vi befinde os i en af Sjæns smukkeste Provindsbyer; vort Hverv er betydningsfuldt; -- forrige Aar, da vi første Gang vare her som Gjæster, gjorde man sit for at more os, nu er Touren kommen til os at gjøre Gjengjæld.

Man arrangerede dengang for første Gang en storartet Glædes- og Folkefest til Minde om en rig Høst; — en halv Snees tusind Mennesker havde man trommet sammen, Arrangementet var meget tarveligt, og et overstrømmende Lune bragte os til at udtale: „Det kunde vi da have gjort meget bedre.“ Denne Udtalelse var næsten gaaet os af Glemme, da man Aaret efter skikkede venligt Bud til vor hornette Ambition, og nu ere vi her.

En Sum paa 1,500 Rd. er det os overladt frit at disponere over og bringe saa meget som muligt ud deraf. Det var vor Ordre, ellers kunne vi frit skalte og valte efter Behag; — vort Forehavende er klart; — Tivolis Herligheder skulle for en Aften henflyttes til Byens smukke Parkanlæg. De alt andet end forvænte Fyenboere, som laa 3 Mil fra nærmeste Jernveistation, afflaaren fra Inderverdenens store Frekvents, og Besøg af bedre omreisende Gjøglere, som kun havde et Orkester paa 3 Mand og Byens Barber til Dirigent, skulle diverteres med god Musik, Dands, Pantomime, storartet Fyrværkerie, Bauxhall, etc.

Kortelig ville vi berøre vore trættende Forretninger med interessante Forarbejder i Rjøbenhavn: Tivolimanden med sine flere Tusinde orientalske Lamper; — Fyrværkeriet, Decorationstegningerne og en Decorationsgart-

ner vare Bagateller at opdrive; — Musikken fik vi fra Odense, men en haard Nød at knække stod tilbage. Som ung Fabrikant med kunstneriske Forfundskaber, med et freidit Blik paa Livet, med Lyst til at more sig, og maaske ogsaa lidt Forsængelighed ere vi godt skikkede til at udføre vort Hverv; — men Gjøglet og dets Mysterier ere vi aldeles ukjendte med; vi begynde, ofte kjæmpende med vor Stolthed, vor Impressarioreise i Livoli, gjennemsøge ethvert Forlystelsessted paa Besterbroe og i Fredriksberg Allé; men stadigt uden Held; — Gjøglet er os for lavt repræsenteret. Kunstnerne — for at bruge et Kunstudtryk — „arbejde ikke godt nok.“ — Tilfældet fører os endelig — som en lysende Stjerne paa vor overtrukne Horisont — Manden for det Hele imøde. — En lyshåret Tydsker med store Bakkensbarter, — sort fiddet Kjole, — og ditto Benklæder, — der optræder som Komiker i en af Sangerkneiperne paa Fredriksberg, bliver den Blanke til hvilken vi i vor overhængende Nød flamre os; — vort Dnske gaaer i Retning af en eller to Dandserinder, en Acrobat og et Par Grotteskdansere. Manden gaaer villigt ind paa vort Forlangende, giver os sit Adresskort og: „Kommen sie wie wiedes zurück; wir können so kan froudieren.“

Schinkes Dramatiske Bureau glimrer os med orgyldte Bogstaver imøde fra en Gadedør i en

af Antonieſtrædes faldefærdige Kønner; vi paſſere en ſnever Trappe, ringe paa, og Hr. Schincke gjør os ſelv den Væie at føre os ind. Veien gaar igjennem et Kjøkken, to à tre Værelſer, hvis Vægge prydes med lange Rækker af Skjorter, Crinoliner, Silkeſjoler, Fodtøi, Haarſletninger og mere, af hvad der hører til Damernes Toilethemmeligheder; — vi naae Audientſgemakket, Hr. Agenten i ſin ſorte Dragt, og alt andet end hvide Lintøi. — Omgivelſerne og den indſluttede Luſt gjør i den tidlige Formiddagsſtund et blandet Indtryk. Med de mandlige Kunſtnere er ſnart en Overeenskomſt truffen; — Dandſerinden ſtaaer tilbage; — en tækkelig ung, ſvenſk Pige præſenteres os; — hun har i et Par Aar været ved det Kongelige Theater ſom Figurantinde; — vi mindes ikke at have haft den Kunſtnydelſe at ſee hendes Præſentationer og forlange Facta; — hun maae indtage Stillinger, ſtaaе paa Tærne og gjennemgaae hele Skolen; — vi erklære os tilfredſe; — „Contracterne“ underskrives; — Forſkuddene og Reſepengene erlægges; — Dragterne vælges efter Photographier; — for os ere diſſe ikke en Biting; — for Hr. Schincke at dømme efter hans idelige: „ſehr ſchöne Toiletten“ — en Hovedting; Vi tage Afſked med Agenten med den Forſikkring, at han er en beſtemt Mand, med uindſtrænket dictatoriſk Myndighed paa Sjøglets Omraade i Danmark og Naborigerne.

Har en Client engang brudt en indgaaet Contract, er hans Engagement fremtidigt en Umulighed. Manden holdt prompte, hvad han havde lovet.

Men tilbage til Byen Gumperup; — en Comiteé paa 30 af Byens og Omegnens formaaende Mænd er dannet i det nævnte Diemed. Med stor Benlighed bleve vi modtagne; med Iver toge vi fat paa Arbeidet.

(Fortsettes.)

Borger-Bennen.

Ser og firefindstyvende Aargang

Nr. 22.

Toverdagen den 30te Mai 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Gostfesten i Gumperup.

(En Skizze af N. M.)

(Indsendt.)

(Fortfat.)

Jeg vil springe over Forberedelserne, glemme den vanskelige Bestilling at lære stivfingrede Bønderpøner at binde Guirlander, og Bønderkarle paa egen Haand at virke som Decorateurer; men med Glæde dvæle ved den Forekommenhed, vi allevegne mødte. Omegnens store Blomsterhaver bleve aldeles uden Opfordring plyndrede; — det ene Læs kom efter det Andet. — Om det saa var Hotelværten ydede han sin Skjærv; — vi kjendte ham forøvrigt fra tidligere Tid; — ikke kunde vi sætte vore

Been over hans Tærffel, førend han strax mødte med en Flaske af sin bedste Wiin; — da dette gif saa ofte paa, have vi en skummel Anelse om, at enten have vi havt carte blanche paa vor For- tæring, — og i dette Tilfælde ere diverse Flasker komne paa Regning; — eller ogsaa har den ukjendte Livlighed i Byen og med den den rigelige Fortjeneste, affødt denne for en Hotelvært sjeldne Gavnildhed. Da det er af blot og bar Lyst og ikke for Betaling, vi have overtaget vort Hverv; men paa den anden Side ogsaa have stillet bestemte Betingelser for Overtagelsen af dette, saasom ingen- somhelst fremmed Indblanding, kan Comittees Functioner ikke have været mange. — Dens For- retningsgang var omirent saalunde: om Aftenen samles man til stort Møde; — der drøstes hvad der i Dagens Løb er udrettet, — samtales om Comitteesløifers Farve og Størrelse, — vælges Medlemmer til den næste Dag at spise Frokost og Middag med os, — samt drikke paa et heldigt Udfald. Det var den daglige Forretningsorden; oh Bee! vore stakkels Maver. —

Som det gaaer ved slige Leiligheder, saa maa man, naar man er en klog General tage alle Diebliffets verlende Omstiftelser til Indtægt; — ikke nok med at Parken var affpærret, at hele Byens Haandsværks-corps benyttedes, og udsprede de fabelagtigste Nygter om al den Herlighed, der

Extrakt

af

1ste Kvartals Regnskab 1874

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

		Rd.
1. Kassebeholdning fra 4de Kvartal f. A.		7789
2. Halvaarligt Kontingent:		
Restance fra forrige Kvartal	427 Rd. 4 f.	
anviist for dette Kvartal	29 Rd. " f.	
	447 Rd. 4 f.	
deraf er indkommet	390 Rd. 16 f.	390
igjen	56 Rd. 84 ff.	
udflettet som uerholdelig	17 Rd. 84 f.	
Restance ultm. Marts	39 Rd. " f.	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 86de Udgang Nr. 1—13		1144
4. 1/2 Mars Rente til 1ste Marts d. A. af engelske Obl. .		1629
5. Afdrag paa Laan:		
Restance fra forrige Kvartal.	1058 Rd. " f.	
anviist for dette Kvartal.	1854 Rd. " f.	
	2912 Rd. " f.	
deraf er indkommet.	1878 Rd. " ff.	1888
Restancer ultm. Marts	1024 Rd. " f.	
6. Laan af Nationalbanken		7000
	Rd.	19,84.

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1874.

Overensstemm

S. F. Olsen.

G.

Udgiwt.

	Rd.	ß.
loner :		
fordrede fra forrige Kvartal	1422 Rd. 72 ß.	
liste for dette Kvartal	21 Rd. " ß.	
erfud af det Brockste Legats Renter	1446 Rd. 72 ß.	1446 72
betalt i Kvartalet	1446 Rd. 72 ß.	
fordrede ultm. Marts	" Rd. " ß.	
titifikationer	7170 Rd. " ß.	
fordrede fra forrige Kvartal	" Rd. " ß.	
af udbetalt	7170 Rd. " ß.	7150 "
ord rede ultm. Marts	20 Rd. " ß.	
ninger		752 48
dre Administrationsomkostninger		590 22
bladets Trykning		191 59
er anvist til Udbetaling	8000 Rd. " ß.	
raf udbetalt	7550 Rd. " ß.	7550 "
ffordrede ultm. Marts	450 Rd. " ß.	
aldo, Kassebeholdning ultm. Marts	2160	19
	Rd.	19,841 26

J. L. Neumann.

Kassekontrollen.

up.

B. Petersen.

N. B. Petersen,

var at faae at see; — vi maatte tage Byen og Omegnen med Trumf, — og faae fra Redacturen en ledende Artikkel i Bladet. Denne alvorlige Mand, som redigerede med Papiersagen udaf kjøbenhavnske Blade, afslagde vi en Dag, med et af Comiteens Frokostmedlemmer, et Besøg. I smilende Farver udmalte vi ham, hvad han da ogsaa selv kunde komme og see: Uresportene, Høstdcorationerne etc; men Hovedemnet var dog Præstationerne paa det nyopsførte Theater. Med Imødekommenhed — dog med stor Forsigtighed, gif han ind paa vore Forslag; — Tid havde han lidt af; — Programmerne til Festen og de mange Avertissementer optog hans Tid; — neppe komne udenfor udtalte vi vor Forundring over Mandens forunderlige Physiognomi og hans fladtrykte Næse; — først senere gif det op for os, at han ingen Been havde i den. Næste Dag kom Avisen ud med en rosende Artikkel; — som en Prøve kan anføres: „Den overordentlig smukke Miss N. — (for alle vore Kunstnere havde dette prunkende Navn) — fra Theateret i N. — hvor hun har gjort stormende Lykke, optræder i forskjellige Dands; — — den overordentlig smukke og feterede Miss var udenfor Lamperæffens magiske Skjær, mellem os sagt, grim som Arvesynden.

Festen.

Den store Dag, Søndagen oprandt.

Marle om Morgenen kom Byen paa Benene, de engagerede Kunstnere arriverede paa aaben Diligence; — Posthornene havde de laant, og blæsende af deres Lungers fulde Kraft, holdt de under Nat-Guer og Kappers Tilsyneladelse for aabne Vinduer deres opsigtvækkende Indtog. —

(Fortsattes.)

Borger-Bennen.

Ser og firefindstyvende Aargang

Nr. 23.

Løverdagen den 6te Juni 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Hoffesten i Gumperup.

(En Skizze af N. N.)

(Indsendt.)

(Fortsat.)

Veiret var smilende; — med Jver lagde vi den sidste Haand paa Bærket; — Flag og Vimpler bleve heisede; — kuns de uundgaaelige Theaterprøver stode tilbage; — Musikken kom i to, hver med 4 Heste forspændte Omnibusser, men med dem fulgte — Ak, oh, Bee og Bedrøvelse!! — først et Windpust — saa en Orkan — Regn i strømmeviis — Torden og Lynild kort sagt — et reent gudsforgaaet Veir. En fire Timers Prøvelsestid udstode vi; — der laa alle vore Forhaabninger og svøm-

mede! — Indvendig sønderknuſte, men ſom Mænd holdt vi Hovedet oppe paa os ſelv og Comiteen; — ſaa vendte heldigviis Fru Fortuna et mere ſmilende Anſigt til os. Solen kom frem, Regnens Spor udſlettedes hurtigt; — vort Mod vendte tilbage. — Vi gjøre en Inſpectionſreife; — mange Steder ſeer det ſørgeligt ud; — men endnu er en Time tilbage; — i en Time kan der med en god Willie udrettes meget. Theateret hvis Loft var af Lærred, ſvømmede, her maatte pøſes og vadſkes; — Lamperne vare fulde af Vand; — godt var det, at vi opdagede det, ellers var det viſt bleven en deilig Belysning; — Cresportene og Høſtdecorationerne havde ingen Skade taget; — Flagene tørres hurtigt og vaie igjen; — Buſter og Floraer ſtaaer nyhvidtede; — Blomſterne duſte, Symbolerne paa den rige Høſt — de kjæmpeſtore Neg, Rodfrugter, Kaalhoveder etc. — præſentere ſig friſkere ovenpaa den grundige Vadſt; — kunſt hvor der er anvendt Fløjel, Guldpapiir og Vandfarver, ſeer det ſørgeligt ud, men med Rettelſen af de meſt ſynlige Feil ſaaer det at gaae. Men vort deilige ſtore Dandſegulv! — hvordan er det dog at det ſeer ud? — Brædderne ſom ikke ere ſlaaede faſt, ere af den megen Bæde kvældede ud, — Spændingen var bleven for ſtærk — og ſom en vild Bølgegang hævede det ſig iveiret; men ogſaa dette blev rettet.

Al. er 4, dundrende falde de ſvære Kanon-

skud; — lange, lange Bogværker have længe fjørt ind i Byen; — eu glad og forventningsfuld Masse bevæger sig ud til Parkanlægget; — de arrangerede Drengeløb, Hesteløb, etc. gaae tilfredsstillende; — Musikken fra Odense er glimrende; — Tivolimanden er en gammel Praktiker, som med No udfører sit Hverv, men hvordan skal det dog gaae? — Ikke en eneste Theaterprøve, ikke en Fyrværkeriepæl reist?! — Men kommer Tid, kommer Raad.

Første Theatersforestilling er forbi, vore Gjøglerere sandede Virtuoser paa Kunstens Omraade; — Musikken spiller som Forspil den Bals; — Dandsereinden skal dandse: — hun dandser indenfor Tæppet, og saaledes faae vi dog en Prøve.

Vi gjøre en lille Kunde; — Stemningen er oprømt; — Dandsen gaaer ubunden; — Bauxhallet kaster sit magiske Skjær paa de bølgende Masser; — Tivolimanden gjør os rigtig Ure; men hvad er det! — Nei, det er dog for galt! — Den neste Ting, Comitéen paa egen Haand skulle gjøre — oplysningen af den halve Del af Skoven med afgaller — staaer mørk. Hvor træffe vi dog det gode oplysende Comitéemedlem, der har udført sit Hverv saa mindre tilfredsstillende? !

Ja, hvor var han? Ak! Den stakkels Mand! — som senere fik at høre, tænkte rigtignok ikke

paa Belysning, men kun paa at finde — ja hvad troer De, gjæt! —

Byens eneste Madam, (Madam Grips) som ogsaa var til Fest. Hans Hustru skænkede ham uden Mutter Grips's Hjælp en lille Høstfestdine; Alting havde vi snildelig beregnet; men slikt Uheld, (med Hensyn til Belysningen) vil man forhaabentlig ikke bebreide os.

Anden Theaterforestilling forestaaer: Dandsen gaaer godt. — Hvor dog Sminke og Lampeglæds kunne gjøre Underværker; — vor lille Dandserinde er allerkjæreste; — klædt i en polsk Militairdragt, tager hun Publicum med Storm, og dog, havde Du staaet imellem det store Publicum, og hørt Bønderpigernes: *Uj, dog!* — *Jy dog!* og Karlens undertrykte Griin, — og Udtalelsen fra en fripostig Karl, som sagde: „*Bas paa nu vender hun sig!*“ — saa vilde Du overbevises om, at Kunstnere her kun kunne præsentere sig for jævne Folk i lange Klæde.r

Seer Jer i Speil! I demoraliserede Kjøbenhavnere! —

Slutningen — vor skønne Tableauer — ere tilbage; — vi havde ventet os saameget af dem — men det indtrufne Regnveir havde da ogsaa bragt Forvirring i Alt. — Dragterne ere tilsted men hvor faae vi de passende Fremstillere; gode Raad ere i den korte Frist gyldne; —

Overtalelse og fristende Løfter formaae vi en stor stærk Bondemand — rigtig en agte Typus paa Landets Bondestand — til at assistere; men de Andre, ja de ere ikke til at opdrive i saadan en Hast, og derfor — Festen gives jo i et veldædigt Niemed — lader os selv krybe i Trøien.

Det var en deilig Aften, Theateret laa nede ved Søen. Streifede TilskuereNS Die udenfor Scenen, saae det lige luft ind i det os berøvede Slesvig; — Maanen stod lige op derovre, kastede sin magiske Glans over det herlige Landskab; — Søen var stille; — Festsblus, til Gode for os, luede og kastede lange, lange Skygger paa de hvide takkede Kirkegavle; — herligt veemodsfuldt laae det Hele udbredt for os. — Al ja, Tiberne verle! —

Musikken spiller det første Vers af: „Den gang jeg drog afsted“ Tæppet ruller op og viser: Den tappre Landsoldat tagende Afsked med sin Pige, Fader og Moder. — Ved hvert Vers skifter Tableauet, indtil det ender med Landsoldaten, i Stillingen med Bøgekvisten, som Bissens bekjendte Statue. — Stor var Jubelen; — Vers for Vers bleve affjungne af alle de mange Tusinde Tilskuere. — Forholdene — det mægtige Kor, Sang, Maanebelysning, den patriotiske Stemning — Alt gjorde Festen til en virkelig velslykt Forestilling; — Alt tilsammen gjorde en mægtig

Birkning, som fandt en værdig Slutning ved det umiddelbart, derefter afbrændte store Fyrværkerie.

Efter Festen.

Spødt hvilende paa vore Laurbær i den behagelige Slummer ovenpaa de mange Anstrængelser, blive vi pludselig vækkede ved en Allarmtrommes hvirvlende Toner. Død og hellige Pine! er der Aldøs! — og ein, — zwei, — drei, — heraus. — Ach nei, — det er blot Indkaldelsen af Byens Borgerkorps til Marschøvelse. — Gudbevares! Saamegen Ure have vi dog aldrig drømt om, at Byens Borgerkorps paa en Maade skal paradere for os, og at vi ere Gæstgjæster ved det derefter følgende Sold, hvor det vist vil gaae vakkert til, — det er Noget, vi ikke have ventet.

Vi fodre til Middag hos Corpjets Chef, Kjøbmand Jensen, en grundskikkelig Mand, kuns lidt heftig, naar han er Soldat og dertil Befalingsmand. Manden har hverken Raft eller No paa sig; — knapt kan han spise for Bevægelse, men det er da heller ikke saa underligt; — Leiligheden til at glimre; — Forsængeligheden har forrykket Hovedet paa saa mange store Mænd, hvormeget mere saa ikke paa en skikkelig Borgerkapitain, som om Aftenen skal holde lange Taler, og som idag for første Gang skal præsentere sin nye Uniform;

— den klæder ham forresten brilliant; — med Velbehag seer han ned af de snævre Unævnelige; — Epaulletterne ere speilblanke; — naa der bliver rigtig nok noget for Byens Folk at tale om.

„Corpsset er opmarscheret Hr. Capitain,“ melder den stive, rød næsede Stabssergeant! „Vel Hr. Sergeant! kommer strax;“ — men Capitainen kom ikke strax. Et af disse mange smaa Uheld, som kan nedstøde en Mand fra Lyksalighedens høieste Tinde; — disse Smaaærgrelser, som kunne forbitte en Mand hele Livet, — det indtraf nu.

Hvor uheldigt! vi havde igaar laant Capitainens Gehæng til vore Tableauer, og nu — nu, da han tager det paa — kvig! — der springer Spændet, Stillingen er egentlig, som „den brandguleste Malice forbunden med det forreste Uheld“. Udenfor staaer Corpsset og venter; — ethvert Skridt; — Alt, hvad der skeer indenfor, kan tydelig bemærkes af dette. — Det var et Raadesstød; — en besindig Mand kan let gaae fra Concepterne — men en heftig? — — Hu, ha! — Op og ned af Gulvet farer Manden, forbandende sin uheldige Skjæbne; — den undertrykte Harm er endnu ikke kommen til Udbrud; — hans Dmgivelser forsvinde; — vi — vi alene ere tilbage og fordriste os til at tilraade, om et lille Stykke Seglgarn behændig anbragt, ikke vilde kunde gjøre Nytte og ikke sees. — Hvad Segl-

garn! Sa'e De Seglgarn!" „Jeg skulde i min nye Uniform vise mig for hele Byens Corps med Seglgarn! Sa'e De virkelig Seglgarn? — Jo længere han talte, jo vredere han blev. — Med tragiske Fakter, med kridhvvide Læber, declamerede han lig Jochum i „Kjærlighed uden Strømper“.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Sadelma germester Johan Andersen.

Borger-Bennen.

Sex og fireindstyvende Aargang

Nr. 24.

Lørdagen den 13de Juni 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Gøstfesten i Gumperup.

(En Skizze af N. M.)

(Indsendt.)

(Sluttet.)

„Forbandet være det Gjøglerpat“ etc. Nu fit vor Dre fit Naadestød; — dog Herregub! — det Hele var saa pikant, — saa grundtomist, at vi ikke kunne Andet end tilgive. Alting faaer en Ende; — Breben med Gehæng og Sabel bliver baaren midt over Torvet til Guldsmeden til stor Moro for det udenfor ventende Corps; — et Par Minutter efter er det færdigt, Corpsset marscherer af med Chesen i Spidsen; — men den kneisende Mine, — det freidige Blik hvor var det? — Svaret laa

faa nær: Hele Byen vidste det allerede; — det stak i Sabelgehængen.

Exersitsen ville vi, som ikke Militairkyndige, springe over; — men kort og godt berette, at vi deserterede og kom først tilbage midt under den mindre alvorlige Deel af Festen. I en stor Hal sad de mødige Kjemper bænkedede; — med et hundrede Hurra og Janfarer bleve vi modtagne; — hvo kjendte ikke os? — Ja, var det ifjor, da var det en anden Sag; naar vi gik paa Gaden, aabnede man Vinduerne og spurgte tværs over Gaden: „Hvem er det?“ — Men nu — hvo kjender ikke vor, store Fornøielsesraad; alle ere jo her Venner og Bekjendte. — Disciplinen er banlyst; — Tale gaaer Slag i Slag; — flere af Byens Kjøbmænd og Comitéemedlemmer, som ikke ere i Corpsen, have givet Møde, — Bollerne dampe; — Cigarerne udsende lange Røgskyer; — ved Bordenden skimte vi vor kjære Chef; — Kinderne blusse; — Dincue flammende; — nu er han en heel anden Karl; — Glæden lyser ud af hans Blikke; — dog Honneuren skal man holde paa; — hvor seer han dog egentlig godt ud nu; — de hvide Alluns — for de komme ikke af — have rigtignok tabt noget af det hvide Skjær. — Hvad er dog dette! — Nei det er mageløst! — Værtindens Kappesløise i Gehængen; — Spændet var

altsaa bristet igjen; — med stor Bravour udbringer han vor Skaal: „Vi Corpsets osv. osv.“

Almarschens Time slaaer, Reveillen gaaer; — Commandoen lyder: Compagniet sluttet! — og saa: Marsch! — en — to, — en, —. „Dengang jeg drog afsted“ — Bomeling, Bomelung. — Beien er lang og smal; — hvorfor skulde vi ikke ligesaavel gaae i Geled, istedetfor at gaae i Grøsten sagde et Par lystige Studenter. Nogle Kjøbmænd og vi faae hinanden under Armen; — en Halvcirkel danne vi om Hornblæserne; — men Stabssergeanten — den gamle stive Knurrepotte, hvor er han? — Rigtignok har han sig en „Gier“, men Disciplinen maae ikke nedbrydes, især af en Stabssergeant; — hans Plads er første Mand bag Musikken, og den maa han hævde til stor Moro for os, der gaae bagefter ham, stiv som en Pind med Sabelen en garde som til Parade. Han gjør snart et Skridt til Høire, snart et til Venstre; — grundtomist er det at see; — vi træde ham i Hælene, hvad der end ydermere gjør Marschen uregelmæssig. Blot der dog var en Leilighed til at spille ham et rigtigt Puds; — den kom, og med den, en ny Uergrelse for Chefen

Musikken og vi Fuentaster, samt vor Stabssergeant vare i den mørke Aften komne lidt langt frem for Corpset. Nu ligger Byen med sine Gaslygter for os; — Een faaer en Idee — commanderer

med dyb Stemme: „Høre Sving!“ Musik, Sergeant og vi svinge ind i den første Tværgade; — Corpset, hvoraf de Forreste rimeligviis nok have opdaget vor Manoeuvre, men som vare ligesaa oplagte til Løjer, som vi, marscherede ligeud. Hornene gjalde paany, Stabssergeanten gaaer endnu stivere end forhen; — vi Andre synge af vore Lingers fulde Kraft, for at forestille det store Corps; — lidt efter lidt tager Sangen af, efterhaanden som vi lufte af, og hvem fik saa Skylden? — Da de affendte Ordonantser endelig traf Musikken og Sergeanten marscherede fast i en Gyde, ham — og ikke os Slyngler og Forsørere, der sadde og drak Punsch i Hotellet.

Narle den næste Morgen toge vi bort — ordentlig flygtende fra alle de mange Lømmere — efterladende til Commiteen en Skrivelse med vor Tak, og ikke ahnende hvilken Forstyrrelse vor Bortreise foraarsagede. Et stort Festmaaltid var bestilt til om Aftenen paa Hotellet; — en Sølvpokal skulde høitideligt overrækkes os; — den store Overraskelse var holdt hemmelig for os; — hvilken nye Overraskelse da Commiteen om Eftermiddagen kom med en zirlig Indbydelse — og Fuglene vare fløine.

Note til Capitain Jensens Bedrifter.

I sin Tid var han med Liv og Sjæl Jæger, indtil følgende lille Episode indtraf: En af Naboernes Læger, en Doctor Jensen, havde fanget en Skade. Efterat have undergaaet den nødvendige Tungeoperation, blev Skaden henstillet i Lægens Modtagelsesværelse og skulde nu lære at tale. Som det gaaer med Børn gif det ogsaa med denne Skade; — hvad den skulde lære, lærte den aldrig; men ellers en heel Deel Andet. Imellem dette Andet var Patienternes almindelige: „Aah, Jensen! jeg er saa daarlig!“ — Noget af det, der fæstede sig fastest i dens Hukommelse. Ved enhver Leilighed brugte den det, indtil den en skøn Dag, da Buret ved Uagtsomhed stod aabent, var fløien. Kjøbmand Jensen, den ivrige Jæger, som ikke vidste noget om bemeldte Skade, er saa uheldig en Dag at vingestyde det arme Dyr. Skaden falder ned, og glad iler Hr. Jensen til; — der laa det stakkels Dyr og sprællede med Bingerne og saae saa sørgmodig ud, saa Manden blev beklemmt om Hjertet; han vil lige til at fange den, da Skaden udbryder sit: „Aa -- aa -- aah! Jensen, jeg er saa daarlig“. Det var formeget for den gjæve Borger; — med Rædslen malet i sine Blikke iler han

bort for aldrig mere at tage Bøssen paa Nakken; han kastede sig saa med Held over Militairstanden og avancerede, som sagt, til Corpsets Chef.

Fosterbroderen.

(Efter det Engelske ved S. S.)

„De kan da paa ingen Maade tage Fejl af hendes Ansigt, Mr. Brady, kan De? Hun er en Darcy, Darcy! Darcy ligesaa Hagen til Haaret. Og saa Djnene! ere de ikke en tro Afspæiling af den aabne Herlighed, der vilde knuse et Dusin Meenedere overfor nogen Domstol i hele Landet? Puh! Enhver Jury vilde for det Blitz Skyld attestere, at der ingen Undersøgelse gjordes Behov.“

Dette juridiske Beviis blev fremført af ingen ringere Person end Miles Claverty, Fosterbroder og Overlediggænger i Huset Darcy, om hvilket Huus man formodede, at det var ældre end Bjergerne; idetmindste blev der fortalt, at da den første Darcy lagde Grundstenen til sin fremtidige Bolig, var Udsigten saa flad som en Pandekage og at Højene vare voxede op siden den Tid. Om dette nu er en geologisk Kjendsgjerning eller ikke, er en Gjenstand, hvorom det aldrig er værd at dis-

putere; men enhver, der hørte til Familien, troede derpaa som paa Evangeliet.

Miles sad paa en omvendt Båndspand med Ryggen behagelig lænet mod Staldvæggen, medens han morede sig med at trække i Dreene paa en gammel Hund, der halvt sovende laa mellem hans Knæe. — Mr. Brady, hans Ven, var en af disse fattige Landsbyindivider, der drive en Forretning, som ingen veed noget bestemt Navn til; naar han havde Arbejde, var han en Mellemting mellem en Skoflikker og Sadelmager. Han var begavet med et højeligt Sind, der tillod ham at modtage og adlyde enhver Ordre.

Han havde nogle Stykker Seletøj hængende over den ene Arm, medens den anden understøttede hans rystende Hoved og dannede de to Sider af en Triangel med Albuen fast trykket mod den Væg, der havde den Ære at understøtte Fostbroderens Ryg. Den tredie i dette Selskab var en Flaske, der laa paa Siden i tom Tilstand og viste, at de to Disputanter havde forfægtet deres Paaastande med megen Aand.

Argumenterne havde følgende Grunde: for det første havde Hugh Darcy, den næstældste Søn bragt en nydelig lille Pige hjem; hun var født i et Ægtekab, der blev holdt hemmeligt i gamle Darcys Levetid. Da Moderen var død, tog han den lille guldblokkede Pige til sig og gav hendes

smaae Fødder Plads ved Darchernes Arnested, og han var stolt af hende; og Ekkoet i de gamle Corridorer var henrykt over hendes glade, barnlige Snakken og gjentog ligesom en søm Moder alle hendes Talemaader den ene Gang efter den anden. For det andet: Hugh Darcy havde altid været en vild Knægt, og man fandt det besynderligt, at han ikke før længe siden havde bragt sin lille Yndling hjem, da hans Fader allerede var død for fire Aar siden. I Virkeligheden sagde Sladder-søstrene, at den Tvivlens og Formodningens Aand, der havde rejst sig ved hans uforsigtige Opførsel ikke kunde neddæmpes, førend han klistrede sin Vielsesattest op paa Kirkedøren. —

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Handelsbetjent W. Holtemann.

Borger-Vennen.

Ses og firefindstyvende Aargang:

Nr. 25.

Løverdagen den 20de Juni 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Calbergs Officin.

Fosterbroderen.

(Efter det Engelse ved S. S.)

(Fortsat.)

Der var endnu En, der maatte blive forundret over den Nyankomne, og det var hans ældre Broder Clement, som havde overladt Godssets Bestyrelse til Hugh, medens han selv saae sig nødsaget til at reise til Madeira med sin Kone og Søn. Hendes Helbred havde i lang Tid voldt ham stor Sorg, og nu havde han efter en lægekyndig Vens Raad forladt sit Hjem og kolde mørke Høie i det sangvinske Haab, at det dog endnu

var tidsnok at redde hende fra den Skjæbne, som hendes svage Tilstand altfor sørgelig forudsagde.

Hugh nærede dog ingen Frygt for sin Broders Dø, thi han havde Papirerne, som de Nysgjerrige sukkede efter, hvilke fuldstændig bevidnede hans ydmyge Hustrues ærlige Nygte og erklærede hans elskede Barn for en ægte Darcy. I andre Retninger af sin Opsørsel følte Hugh sig derimod slet ikke sikker, thi han havde med den for hans Landsmænd egne Letsjindighed forødt mange flere Penge, end hans Broder havde tilstaaet ham og desuden indviklet sig i mange Forlegenheder, der skulde ordnes naar denne Broder kom hjem. Saaledes foruroligedes den over al Maade høimodige Hugh af en meget stor Bunke Bekymringer, der voksede Dag for Dag ligesom Asparges og med en lignende Hurtighed, saa at de, hvis de ikke bleve affkaarne, før de bleve til Frø i en Procurators Haand, vilde tage Overhaand og aldrig blive udryddede. Og saaledes stod Sagerne i Huset Darcy paa denne smukke Maimorgen.

Meget upolitisk havde Mr. Brady samme Morgen bragt Miles Claverty et Uddrag af den Gladder, der som forhen antydet vedrørte lille Morah Darcys Legitimation, hvilken Snak naturligvis opvakte Fosterbroderens Harm, hvorfor han ogsaa opvartede ham med fornævnte Bredesudbrud. Mr. Brady følte øieblikkelig, at han

havde begaaet en Bommert og søgte ai trække sig tilbage fra det ubehagelige Spørgsmaal.

„Lad Daarerne hjæffe“ — sagde han. „Hvad kunne de vel egentlig vide til Sagen, siden Læsning og Skrivning ikke hører til deres Fag? Troer De desuden, at jeg, der dog paa en Maade hører til Darcy, lade dem bruge deres Mund imod os uden at kyle dem et Argument i Synet, som bringer dem til at holde deres affhyelige Flab? Lad kun mig om det; Carny Brady lader sig ikke drukne i Argumenter af den Slags Folk“.

„J er en Gase, Mr. Brady, uden halv saa god Smag som Fuglen, naar den er kogt“, sagde Miles“. „Heller ikke svømmer J saa godt som den, saa man maa virkelig beklage Jer; men jeg vil dog give Jer et Raad, som skal redde Jer fra at drukne i Dammen; det lyder saaledes: bliv ikke som en Allike til at gjentage andre Folks Løgne, ellers maa J, ligesom den ulykkelige Fugl, haae Eders Tunge spaltet for at hjælpe paa Jer Uddannelse. Nu, Godmorgen! og hold Jer kjønt midt i Veien uden at skeie ud til nogen af Siderne og falde i Grøsten og forglem ikke at tildække Spænderne paa Ydresiden, da Herren ikke ønsker andet skinnende paa sin Udflugt end Hestens Skind; det er den Smag, han har arvet, og den kan man ikke tage Feil af. Den Velbaarue behøver aldrig at lære slikt. Det ligger

i Blodet ligesom Nældefeber, som den gamle Doctor siger. Gaa nu bort med hele Lemmer og huff at sy tætte Sting“.

Efter at have afviist Sladderren Mr. Brady paa en saa uhøflig Maade, drev Miles af med en lad Herremandsmine, hvilket ikke blev dabled af nogen, da han var Herrens Fosterbroder; var der desuden nogen Mand, der havde Ret til at drive som han, der i sin tidligste Alder havde deelt Moder med Mr. Hugh? En blind Mand kunde godt have seet hans Dagsgjerning, da han intet foretog sig, undtagen engang imellem at gaae en lille Tonr ud med Hundene i Marken eller at gjøre et Løb ned i Frugthaven, naar der var moden Frugt. I den Retning var han i Sandhed en personificeret Vi. „Mister Miles!“ skreg en tynd, skjælvende Stemme, der tilhørte en sand Fuglekræmsel af en Dreng uden Strømper eller Sko, som, idet Miles var isærd med at forlade Gaarden, kom løbende med en Læbertaske i Haanden.

„Naa, Dan, hvem skraaler Du efter i den lynende Fart?“ sagde Miles, idet han hurtig kom tilbage. „Er Lord-Lieutnanten kommen for at spise Frokost her, siden Du seer Dig nødsaget til at puste som en Blæsebælg?“

„Nej,“ grinte Drengen, da han gav ham Tassen. „Der er blot store Nyheder af forskjellige

Slags i den, det er jeg vis paa; thi jeg saae, at Postmesteren puttede et eller to Breve med sort Lak deri; derfor løb jeg den hele Vej som en Bibe uden at røre ved Jorden, hvilket næsten kaldes at flyve, troer jeg."

Med et adspredt Blik tog Miles Tasken fra Drengen og gik igjen ind i Huset, og Drengen lod sine Fingre glide gennem sit tykke filtrede Haar, medens hans Øje fulgte ham med et skarpt, listigt Blik.

"Eders Sundhed, Mr. Miles Claverty," sagde han, "J er forfærdelig sparsom med Komplimenter idag. J er en stolt Fugl, er J, — men det er Fjerenc og ikke Kroen, der gjør Fuglen, saavidt jeg veed. Ah," vedblev han mumlende ved sig selv, idet han udtrak et Par Tørne, som han i Hastværket havde traadt i sine Fødder, "J har ogsaa Grund til at pusse til os andre, fordi Jer Moder solgte Halvdelen af Jer Mælk og J nu lever af Kenterne."

Dan endte sine Bemærkninger med en Fløjten, der viste, at den Fornærmelse, Fosterbroderen havde tilføjet ham, ikke havde nedbrudt hans gode Humeur, heller ikke havde den indvirket skadelig paa hans Appetit, hvilket tydelig saaes af den forbausende Hurtighed, hvormed han saae Minutter efter, vel forskandsset i en Krog af Rjøkkenet, tømte et stort Fad med Raal og Kartofler.

Hugh Darcy sad i Bibliotheket med den aabne Posttaske foran sig og en Deel Breve spredte paa Bordet. Ingen af dem vare aabnede uden det, han holdt i Haanden, paa hvilket hans Dine vare stivt heftede, skjøndt deres fraværende Udtryk forraadte, at Tankerne vare langt borte. Miles Claverty stod og lænede sig til Bordet overfor ham; hans Dine blinkede stjaalent frem under de mørke Bryn, medens han ængstelig søgte at udtyde sin Fosterbroders bevægede Ansigtstræk. Hans alvorlige deeltagende Mine var øjensynlig paataget, thi i en Bøjning af Læberne var altfor tydelig en glad Følelse fremherskende og den forraadte Beskueren, at der fløj Tanker gjennem hans Sjæl, som han ikke turde yttre. —

„Er De vis paa, kjære Herre! at Beretningen er sand?“ spurgte han. „Var mon den Herre vis i sin Sag, inden han skrev Brevet og satte os alle i den Sorg og Uro?“

Hugh foer op ved Lyden af hans Stemme, og Blodet fløj op i hans forhen blege Ansigt, som om han var bleven greben i en uværdig Gjerning. Hvad tænkte han paa?

„Sandt, Miles,“ sagde han, idet han søgte at skjule sin Forvirring, „sandt hver Tøddel af Brevet. Du kan være forvisset om, at fra en saadan Kilde er Efterretningen utvivlsom. Stakkels Clement! og stakkels venlige Søster! at I skulde

dø saa langt borte fra dem, der elskede Jer og ikke have irsk Grønsvær til at dække Eders Grave." Han skjulte sit Ansigt i sine Hænder og gråd. —

"Og skal Drengen nu være Herre?" spurgte Miles, efter at nogen Tid var hengleden i Tausshed.

"Ja vist skal han saa, Miles, og jeg bliver naturligviis hans Børge og faaer Bestyrelsen af Godserne. Men jeg har ikke endnu haft Mod til at læse mere end den første Side af dette sørgelige Brev. Lad mig see, det melder endvidere, at min Brodersøn vil komme tilbage hertil om saa Uger ledsaget af en paalidelig Person, som vil overlevere mig ham og Papirerne med Underretning til mig om, — naturligviis, jeg er jo hans nærmeste Slægtning — at jeg ved hans Ankomst har at skrive til Sagfører Doolin i Dublin, som er — hvad? — som er udnævnt til at være hans Formynder og Inspecteur over Godserne til han bliver myndig — det vil vare mange Aar — og altsaa Børge sammen med Fader Tong, som i lang Tid har været hans Ven og Raadgiver. — Jeg kan ikke læse mere, thi ethvert Ord skjærer mig i Hjertet og overbeviser mig om, at min Broder ikke havde nogen Tillid til mig, som elskede ham saa trofast; ved Offentliggjørelsen af dette Testamente har han for bestandig skændet mit Navn med den haarde Mistanke, at jeg har givet ham Grund til at tvivle om min Væ i

Henseende til den Magt, jeg som Børge vilde faae over hans Søn og hans Godser. O Clement, Clement, Du har straffet Din Broders Letfindighed og med et Dødsflag knust hans fremtidige Lykke. Denne Mistro, som Alverden vil faae at vide, vil bringe mig dem paa Halsen, der kun ville være altfor beredvillige til at lægge Beslag paa den lille Rente, jeg har af min Mødrenearv, og de ville kaste mig i Fængsel, naar de finde, at den blot er som en Draabe i Havet, sammenlignet med Størrelsen af min Gjæld."

(Fortsættes.)

Bejendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Skræddermester J. M. S. Odder.

Møllersvend H. B. Nyegaard.

Borger-Vennen.

Ser og firsindstyvende Aargang:

Nr. 26.

Torsdagen den 27de Juni 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fosterbroderen.

(Efter det Engelske ved S. S.)

(Fortsat.)

„Vær vis paa,” sagde Miles, „at den unge Herre har Darcernes Blod i sig, og han vil aldrig lade Lovens snavsede Haand besudle den Dinkels Klædning, som han elskede saa højt.“

„Miles,” svarede hans Herre, „Du kan ikke forstaae dette. Regnskabet over Pengene faaer han ikke det mindste at bestille med. Formynderne ville ikke høre Tale om noget, der stride mod den Instrux de have faaet; og hvis de endog skulde

vise sig villige dertil, vilde Loven ikke tillade det. Desuden kan ingen vide, hvilken Forandring, der kan være foregaaet i min Brodersøns Følelser mod mig efter fire Aars Forløb, og at stole paa, at mine Kreditorer vilde være tilbøjelige til at lytte til et saadant Løfte om Betaling, vilde være at støtte sig til et Siv, da jeg godt veed, at det blot er Udsigten til min Broders snarlige Hjemkomst og hans velbetjendte Godhed for mig, der har holdt dem tilbage i de sidste Maaneder; enhver af dem brænder efter at være den Første, der kan komme og gribe det, som de godt vide, blot er en Levning af min Formue. Saaledes seer Du, Miles, at Fængslet bliver Enden paa det næste Løb."

"Ikke saalænge der er Fængkrudt paa min Bøsse og jeg kan bøje min Pegefinger," sagde Miles mut. "Saalænge jeg kan staae paa mine Been, skal ingen Retsbetjent vove at komme Eder saa nær, at han kan naae Eder med sin Haand."

"Miles, min stakkels Ven, Mord vilde sandelig ikke forbedre min Stilling. Heller ikke vilde Forsøget, der ligefrem vilde være Galsskab, bringe Dig i nogen heldig Situation; Du vilde ikke finde det let at undgaae den vidunderlige Masse af Retsbetjente, uden Du vilde væbne hele Landet til Strid; derfor seer Du, Miles, at vi maa forberede os paa det Værste og være Mand. Hvad

mig selv angaaer, saa hjemsføges jeg nu, fordi jeg altfor længe har handlet som en Daare, og hvis det ikke var for min lille Kjæledægges Skyld, vilde jeg sige ligesom Verden, at der skeer mig min Ret, og dermed Basta. Men at jeg, hendes Fader, skal blive en Skygge paa hendes lyse Barndomsvej og bringe Tidsler, hvor jeg kunde have plantet Blomster, det er min største Sorg og Skam."

"O, ti Herre! Fornærm ikke Eder selv paa den Maade!" sagde Miles bedrøvet. "Jeg kan ikke staae og høre slikt, endog fra Eders egen Mund, uden at føle, at det egentlig var min Pligt at staae Jer til Jorden, fordi I taler ondt om Darcyperne. Og hvad er saa det, I har gjort, naar alt kommer til alt? — Blot opretholdt det gamle Huus Darcys Værd og Værdighed som en Gentleman, hvilket I er, og ikke nedladt Jer til at tænke paa de pjaltede Regninger, som ingen Gentleman skulde eller burde gjøre. O overgiv Eder ikke til de blaae Djævole! Irlænderne ere bekjendte for at have klaret vanskeligere Løb end det, disse Uroligheder synes at ville tage. O at Marte Clement nogensinde kunde glemme sig selv saaledes, at han kunde kaste Snavs paa sin egen Familie ved en Procurators Pen, just som vi vare rede til at bede hans Sjæl ud af Skærildnen inden en Uges Forløb! Han efterlader os i en Forlegenhed, som det er for seent at bede for. Eders

Naade maa nu endelig holde disse onde Tidender saa hemmelige, som Præsten holder Skriftemaalet, for at disse Tyvekægte af Kreditorer ikke skulde faae et Bogstav at see, førend vi have forhindret dem i at skade os."

„Det vil blive et meget vanskeligt Foretagende, Miles, siden Du anseer enhver Jurist for en Slags Lækat, der kan smutte ind gennem et lille Hul," sagde Hugh smilende. —

„Gid alt ondt maa komme over de Afflum," sagde Miles. „Men kunne vi, som fra vor Barndom kjende ethvert Smuthul i Parken, ikke lege Tagfat med dem mellem de gamle Træer og narre dem frem og tilbage, indtil de blive trætte? Og ere vi to ikke de bedste Sømænd paa hele Kysten? Guff at vi have en nydelig lille Baad liggende parat, svajende ligesom en Hofdame og beredt til at bære os bort, naar de banke paa Yderdøren, hvis de da nogensinde komme saa langt — med hele Lemmer. Ifandhed, vi behøve blot at pakke lidt Klæder, Proviant og Penge sammen og derved paa en fin Maade lade dem vide, at der vil løbe meget Vand i Stranden, inden de skulde faae Øje paa os igjen. Det er de, for det Tilfælde, at det Værste skulde hændes, hvilket jeg dog tvivler om kan komme over en Darcy; thi J maa huske paa, at Bejen til Darcyhall er

temmelig farlig for den, som kommer i et ube-
hageligt Grinde."

„Lad det nu være uof for denne Gang Miles," sagde Hugh; „nu maa jeg, hvor nødig jeg end vil, gennemsee alle disse Breve, af hvilke flere have et truende Udseende, der slet ikke behager mig; jeg forsikrer Dig, at jeg har en Forudfølelse af, at der er mere af Loven end af Kjærligheden i dem. Deres Indhold driver mig maastee til at tage en hurtig Beslutning; — men Du kan være ganske rolig, jeg skal intet foretage mig uden at Du bliver indviet deri."

Miles gif og overlod sin Herre i al Mag at gjennemlæse den store Brevbunke. Han stentrede om i Parken med en forunderlig Mine, som om han slet ikke lagde Mærke til de Ting, der omgav ham; trods den opmuntrende Tone, hvori han nylig havde søgt at trøste sin Herre, havde han dog en stærk Mistillid til, at det vilde lykkes ham at slippe ud af Lovens stærke Haand. Ingen vidste bedre end han, hvor dybt hans Herre var forgjældet, og hvorledes hans eneste Haab om Redning i lang Tid havde været Broderens Hjemkomst, Mægling og Hjælp. Nu var alt Haab ude ved denne Broders pludselige Død, og den nventede Ordning af hans Sager, der røbede et Kjendskab til hans Uforsigtighed og Forlegenhed, som han havde erhvervet paa en eller anden forunderlig

Maade, men som ikke tillod ham at betegne sin Broder som den Mand, der kunde lede hans Søn eller bestyre hans store Ejendom, siden han havde viist sig saa uduelig til at styre sine egne Sager.

Miles's oprindelige Idee at benytte sig af Næveretten, som han syntes var beslægtet med Landets gamle Vedtægter, var snarere Udtrykket for den naturlige Følelse, der altid ligger ved Haanden for hans Landsmænd. Men da han vidste, at den var flaaet Fejl flere Gange, hvor de Personer, som skulde fængsles, havde fortjent Straffen, fik han alvorlige Skrupler om dens Udførelse og Berettigelse i Henseende til hans kjære forvildede Fosterbroder. —

Grundende saaledes vandrede han fremad, indtil han kom til et affides Sted, hvor han satte sig ved Foden af et Træ, som om han følte, at man i en hvilende Stilling var bedre skikket til Tænkning, og ligesom mange af hans Stand tænkte han højt, og hans Tanker tog en farlig Bending.

„Ak,“ sagde han, „havde dette Dødsbudskab blot havt et Navn til paa sin Liste, — saa kunde min ædle Herre have baaret Sorg for dem alle paa een Gang og saa — ja saa skulde vi have givet Arvingen et Hurra. Hvor Folkenes Stemmer og Bittigheder skulde have gjenlydt i den gamle Hall, naar alle disse Regninger vare betalte. Hvilken Fryd, om Godserne vare gledne over i

hans Haand! Jeg vædder, at Uheld og Betyr-
ringer vilde have lært ham at bestyre dem; jeg
tør nok svare for, at de ikke havde faaet Svindsot
igjen. O Master Hugh, I er mit Livs Sol!
Dg de mørke Skyer trække op omkring Jer og
bringe mig Kulde og Mørke. Dg hvorfra komme
disse Skyer? Af hans Broders sorte Uretfærdighed.
Clement, Clement — at tvivle om Hugh, — hvor
kunde I det? I har nu dræbt den Kjærlighed,
som mit Hjerte nærrede for Jer, og jeg kan ikke
fremføre en eneste Bøn for Eders Sjæls Frelse,
ikke mere, end om I havde været en af de Hed-
ninger, blandt hvilke I døde.

Dg saa dette Siv af en Dreng, som bringer
saa megen Sorg over en Mands Hjerte! — Hvor
mon dog Retfærdigheden er bleven af i denne
Tid! Hvo kan vide, hvormeget hans Dmplantning
i fremmed Jord kan have svækket hans ærlige,
ægte, irske Sindelag? Han kan godt have lært at
betragte os blot som en Pengepung, som han kan
tømme efter Behag og haane, naar han lystet.
Istedetfor at hans Hjertes varme Følelser skulde
have tilhørt hans Fødested og havt Lod og Deel
i det, ere de blevne oplugede, og de ville aldrig
blomste igjen i hans eget Land; og Græsset vil
groe over den Dørtærskel, der hidtil holdtes reent
af de mange velkomne Gjæsters Fodtrin, der aldrig
vendte Hælene til Huset uden at have en Vel-

signelse eller en Bøn for Darcjerne paa deres Læber.

Åh! hvad skal jeg gjøre! Bed St. Levin, det skal ikke blive her, vi ville vente, for at sættes i Buur og peges Fingre ad, medens man kan komme til at slaaes, og vi endnu ere de samme stærke Dreng, der altid uden Knurren tog vor Deel af Livets Næveslag."

(Fortfættes.)

Borger-Vennen.

Ses og firehundredstyvende Aargang:

Nr. 27.

Lørdagen den 4de Juli 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fosterbroderen.

(Efter det Engelse ved S. S.)

(Fortsat.)

„Og hvis det lykkes Bulbiderne, der ikke kjende en Gentleman fra en Slyngel, at kaste os til Jorden, ville vi falde paa Wrens Mark, saaledes som det passer sig for en Darcy og hans Fosterbroder at døe. Men vil det blive let at døe saaledes, hvor ingen Fane med det hellige Kløverblad vil vaje over vore Grave? Hugh Darcy, Hugh Darcy! Skyerne mørknes og Stormen kommer, men frygt

ikke; hvor Hvirvelbinden bruser frem og Lynet knitrer, vil Miles staae foran."

Hans Bryn vare mørkt og smertefuldt sammentrukne, og den dunkle Ild i hans Øjne viste, hvorledes det Onde arbejdede i hans vilde ubannede Sjæl og lærte ham at betragte Uretten som Ret med en syndig Haardnakethed, som Intet, uden hans Hengivenhed og romantiske Kjærlighed til hans Fosterbroder kunde undskylde.

Hensunken i sine mørke Drømmerier var Miles ufølsom for alle andre Ting, og han bemærkede derfor ikke Hugh Darcys smukke Barn, som, saasnart hun opdagede ham, listede sig hen over det bløde Grønsvær tæt bag ved hans Ryg og pludselig med barnlig Henrykkelse tømte en Haandsfuld vilde Blomster ud over hans Hoved og Skuldre. Miles sprang op, forfærdet over denne uventede Forstyrrelse i hans farlige Tanker; men hendes glade Latter fortalte ham snart, hvem det var, der saa uceremonielt havde foruroliget ham.

"Lille Fee," sagde han, da han gjenvandt Stemmens Brug; "J vækkede mig op af Drømme ved Eders Haandsfuld Solskin og Blomster; nu vil jeg derfor gaae med Jer, thi de onde Tanker holde sig langt fra mig, naar J er ved min Side. J er en god Engel, det er vist og sandt."

"Men vi maa vente efter Kathleen," sagde Norah, da hun tog hans Haand; "hun gaaer

gjennem Brombærhækken, der synes saa godt om hende, at den griber i hendes Kjole og standser hende paa Vejen, — ligesom jeg tidt har seet Dig gjøre, Miles," vedblev hun med en skadefro lille Latter.

„Ja vel ville vi vente, hvem skulde forbyde os det?“ sagde Miles, hvis Udseende røbede, at han følte sig truffen af det skarpsindige Barns Beskyldning, og det gjorde de ogsaa, og da den rødmussede Kathleen havde sluttet sig til dem, lød Skoven af deres muntre Latter; og den kæmpestore Miles, der blev en sand Dreng for at more dem, udførte en heel Deel Gjøglerkunster og Luftspring.

Hans Ansigt straaede af godt Lune, ingen Rynke eller Fure betegnede, hvorledes de mørke og farlige Lidenskaber, der nu vare bortvejrede, nylig havde skæmmet det. Og saaledes vandrede de Haand i Haand gjennem Solskinnet, tre glade Bæsnere; kun En af dem følte ligesom en Skygge følge sig. —

2det Kapitel.

Nu overlod Miles ikke længer Postens Afhentelse til den flyvende Dan; dens Ankomst var af altfor stor Bigtighed. Dagens første Straaler

fandt ham galopperende til Posthuset saa stærkt som Hesten kunde strække ud, og han vendte tilbage i lignende Fart med Tasken, der nu var saa fuld af Skjæbne.

Medens Brevene nu bleve aabnede med en nervøs Skjælven og hurtig gjennemlæste, stod Miles aandeløs af Uro og stirrede begjærligt paa sin Herres Ansigt, som om han ventede at see de skjæbnesvangre Ord gjenskinne der, som skulde være Tegnet til deres Flugt saavel som til Familien Darcys første Banære.

Hugh, hvis ligeledes oprørte Ansigtstræf viste hans Følelsers Styrke, rev Brevene op, saasnart han fik dem i Haanden.

Tilfaldt udraabte han, idet han aabnede et stort sammenlagt Brev: „Ah, Miles, her er Dødsdommen! Dette er et lysteligt Brev fra den værdige Lovens Mand Doolin, som udbeder sig min Til-ladelse til at aflægge et Besøg hos mig, saa snart som det maatte behage min Herlighed at modtage ham, for at vi kunne træffe Aftale om den fremtidige Udbetaling af Renter og andre Gjenstande, som det vilde glæde ham særdeles at tale med mig om i hans ny Egenkab som Formynder. O, Mr. Doolin,“ tilføjede han med et svagt Forsøg paa at smile, „jeg frygter for, at mine Regninger ville overgaae Deres Beregninger.“

„Hvad skulle vi gjøre, Master Hugh?“ spurgte

Miles med tvungen Kolighed. „Det kan vel ikke hjælpe at dræbe dem, naar de komme, saa jeg maa hellere sige til Kathleen, at hun skal samle Miss Darcys Klæder og holde sig færdig til at deeltage i vor lille Lystrejse. O, kjære Herre! I hvad I end beslutter Jer til — lad det ikke blive paa den gamle Gaards Gnemærker, at I vil mødes med disse Kjeltringe og Blodsugere; thi jeg frygter, at Sammenstødet med dem vil frembringe et Lyn, der vilde blive farligt for de gamle Træer, der strække deres Arme ned til os, og for det kjære gamle Huus, der seer efter os med sine glindsende Dine. Ak — mine Fødder vilde groe fast til det bløde Grønsvær, som jeg kravlede om paa, førend jeg kunde gaae. Lad os gaae bort, mens Regnen er god og lad dem selv afsjøre deres forbandede Regninger uden at fortrædige en Gentlemans Hjerre med deres dumme to og to er fire Snak, — som blot passer sig for deres lave, simple Bander.“

„Nej Miles, endnu ikke,“ svarede Hugh. „Jeg maa see denne Mand, Doolin, som ikke er den værste af sit Slags, og underrette ham om Udstrækningen af min Gjæld. Flugt ville give Verden Grund til at troe, at jeg er værre end en Røver, medens jeg i Virkeligheden kun har bedraget mig selv.“

„Ak Herre, Herre!“ sulkede Miles, „I har en alt-

for tillidsfuld Sjæl, ellers vilde J ikke føle Jer fristet til at bringe Jer selv i en Arms Længdes Afstand med en Jurist, som vil binde Eders Hænder og Fødder med smaae Stykker Pergament, hvilket de paaftaae binder fastere end Laase af Slaaer af Jern. O, de stinkende Krager, der aldrig sætte sig til at æde i en Krop, der kan løfte en Finger for at jage dem bort! Sandelig, de have de vilde Dyrs Natur, og hvor kan J stole paa dem, naar J veed det?"

„Li nu stille, Miles,“ sagde Hugh, der var ivrig beskæftiget med at læse det sidste Brev, som Tassen indeholdt. „Her er noget mere fornøjeligt, end den forfærdelige Mr. Doolin. Det er et Brev fra min Broders Agent med Esterretning, at min Brodersøn er bleven indskibet hos en Ven af ham, der ejer en lille Skonnert herfra Kysten og har lovet at rende sit Bogspryd ind ad vore Spisestuevinduer, for at den unge Arving uden Møje kan tage sin Eiendom i Besiddelse, samt at han maa indtræffe hertil inden otte og fyrgethyve Timer efter Modtagelsen af dette Brev. Saa, min gode Miles, sæt nu alle de gamle Flag til, uddeel Wiscky og lad Klokkerne ringe, saa at han kan blive modtage med Ære af sine Fæstere. Vi alle, jeg selv iberegnet, maa være inderlig glade, for ihvad der end skeer, naar min Skjæbne bliver afgjort, har jeg dog ikke foretaget mig noget,

der kan forbyde mig at have den Glæde at omfavne min Broders Søn og see Arvingen til Darcy frit i Djnene, om ogsaa den næste Dag skal see mig sidde bag Gitteret i et Landsbysængsel, hvilken er den eneste Maade, hvorpaa jeg kan betale mine Overlelser og Daarsskaber. Og jeg føler mig forvisset om, at der vil være Overflødighed af irske Hjerter, der ville føle Medynk med min lille Blomst, Norah og skjærme hende for Ulykken og Stormen, som hendes Faders Usorgtighed har bragt i hendes Nærhed; og jeg vil haabe at der kommer en Dag, da jeg kan gjengjælde den tifold. Saa, Miles, send Bekymringerne Pokker i Bold og bring alting iorden inden vi, som veldresserede Hunde gaee ud af det Huus, hvori vi ikke længe kunne blive."

"O kjære Herre!" udraabte Miles, "hvorfor vil J gaee saaledes omkring med Smil paa Læberne og Sorg i Hjertet? Det er ikke naturligt og lyder for mig som Hvirvelvinden, der kommer en solvarm Dag og bebuder Storm. Jeg raader Eder, lad os rejse. Kathleen og jeg — J selv og vor unge Herskerinde; huff paa, at vi have stærke Arme og villige Hjerter, og hvem vil see surt til at vi kæmpe for vor Deel af Verden og dens Løfter?"

"At Miles, Miles!" sagde hans Herre, "Du taler som et Barn, Du har blot hørt tale om

Verden; Du har seet paa den fra Solsiden og kun opdaget grønne Træer, Sølvstrømme og gyldne Høje i det Fjerne; men gaaer Du et eneste Skridt over Gjerdet, synker Du ned i et uigjennemtrængeligt Mørke, og naar Du anstrenger Dig for at naae Billedet, der er malet med Afstandens og Indbildningens deilige Farver, vil Du finde at det er en mat Regnbue, Miles, jeg vil gaae min Skjæbne imøde, saa den ikke skal blive kaldet Skam istedetfor Letsind. Spænd nu Dit Harnisk paa for at modtage dygtige Slag paa min Regning; og vær ikke vild i Din Harme, men modtag Bebreidelserne taalmodig som en Filosof, saa ville de ikke saare Dig."

(Fortsettes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Bærfører W. G. W. Steffensen.

Borger-Bennen.

Ser og firesindstyvende Aargang.

Nr. 28.

Løverdagen den 11te Juli 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Fosterbroderen.

(Efter det Engelse ved S. S.)

(Fortsat.)

„At,“ mumlede Miles, da han forlod sin Herre, „Sorgerne forstørres ved Herrens Latter. Det lyder som om Djævelen — Himlen bevare os! — lo bag hans Ryg og ikke han selv; og alt dette for en Pjalt Dreng, som ingen kjender i det Land, som tilhører ham. Tys!“ sagde han, „hvor det var et vældigt Vindstød! Na, hvor de gamle Bejrhaner løbe rundt for at see, hvorfra den Vind kom, der gav dem alle et saadant

Puf i Naffen. Det er paalands Vind" vedblev han seende ud ad Vinduet i Korridoren, „og Skyerne jage efter hinanden som om de holdt Bædeleb. Hvilken prægtig Flamme det Lyn havde, og ingen Torden høres. Tro mig, det vil blive en Storm, der vil pidske Søerne i Bugten som Sæbeskum og vadske de gamle Klipper, der ere blevne saa støvede i den tørre Marstid. Saa, der kom Tordenen rullende i den dybe Stilhed! Hvor den giver Gjenlyd mellem Klipperne. O, Mr. Storm, hvis I blot vilde vedligeholde Eders gode Humeur til det bliver mørkt, vil jeg tage min Hat af for Jer, hvorledes I saa end bærer Jer ad; og dersom et vist lille Skib med en vis uvelkommen Passageer kunde forfejle sin Vej og faare sig lidt mellem Klipperne, vilde det visseelig ikke være nogens Skyld og Juristerne vilde slippe for en heel Deel Ulejlighed med Beregninger og Ordning af Affairer. O, hvis jeg nogensinde skulde opsende en Bøn om et Skibbrud her i Bugten, saa er det nu i dette hellige Øjeblik, da det vilde gjøre Herren en saa stor Tjeneste og — men Fader Moran sagde engang, at naar de syndige Tanker kom ind i vore Hoveder, var det Djævelen, der hvidskede i vore Drer. — Sandtnok — men jeg troer, at Tankerne vare mine egne — tiltrods for nogen. De vare saa behagelige og tilfredsstillende, thi den dejlige Gjendom er dog

langt bedre tjent med at faae en dygtig fuldvoren Mand til Herre end en Dreng, som først skulde opdrages. Jeg haaber da ogsaa, at han ved Helgenernes Hjælp skal strande i denne velsignede Nat, og jeg vil fremjige Bønner hele Vejen til og fra Stranden, og betale Fader Morgan fuldtop for at bede ham ud af Skærsilden saasnart som muligt; eller hvis der gives en Helgen, der sælger Bind eller Torden og Lynild, saa skulde han faae et Alter i det gamle Kapel, dersom han vilde gaae til Arbejde i den kommende Nat."

I Skumringen, som Uvejret snart forandrede til Mørke, kunde man see en Mand undersøge Horisonten med en Riffert.

Der havde han siddet i flere Timer paa den høje Klippepynt, som var en farlig Plads paa Grund af de stærke Vindstød, men han syntes ikke at ændse det. Hans Tanker vare langt borte i den mørke Horisont og i Havets fraadende Bølger. Det var Miles, Fosterbroderen, som sad der med Djævelen i sit Hjerte, tilhvidskende ham Haab, som hans gode Mand vilde have forkastet, hvis ikke den overstrømmende Kjærlighed til hans Herre havde opslugt al hans naturlige Godmodighed. For Miles var hele den øvrige Verden Intet, var den blev lagt i Bægtstaaalen mod hans Herres

Rygte, Uere og Lykke; hans inderlige Hengivenhed for ham havde forvandlet ham til et vildt Dyr og han var rede til at styrte og ødelægge enhver, der vilde modstaae ham og havde til Hensigt at svække hans Anseelse. Der sad han — en farlig Mand, med sit vilde udannede Sind aldeles optaget af en stor Indskydelse og derved blind for ethvert Hensyn til sig selv. Han følte, ved en dunkel Forudsigelse i Hjertet, at han skulde blive Offeret, der skulde frelse hans Herre fra Ødelæggelse og Bancere. Med et saadant Formaal udtænkte han Forbrydelsen og hans utæmmelige Sjæl gyste ikke tilbage for Betragtningen.

„Dg han vil aldrig faae at vide, hvad jeg gjorde for ham,“ sagde han; „men jeg vil gjøre det, for at han ikke skal blive ruineret af denne hans Broders Søn, og siger ikke Binden og Bølgerne og Tordenen og Lynilden det samme med deres mægtige Stemmer! Dg jeg beder dem ved alle Helgene at tage Udførelsen af Daaden ud af mine Hænder, men hvis de, trods al deres Larm, savne min Hjælp for at bestrø Klipperne med Braget af det ulukkebringende Skib, saa er jeg til Tjeneste og mit Hjerte er fast. D, kjære Moder, jeg haaber at see Dig i Himlen, thi jeg gjør jo blot, hvad Du bød mig at gjøre naa Tiden engang kom. Dg den er kommen. Sagd Du ikke, at Herren og jeg bleve fødte i samr

Time, og at Du blev valgt til at opfostre ham, da den gode Lady døde og fra det Djeblif maatte jeg ikke betragte mit Liv som min Ejendom, men som et Laan givet mig til at forlænge hans med, hvis det var nødvendigt; og er jeg ikke villig dertil? Jeg føler, at hvis jeg ikke adlød Dit Bud, vilde Du vende Dit søde Ansigt bort fra mig og nægte mig Dit Kjærlighedskys, naar jeg kom ind i Himlen. Der veed jeg, at Du er, mellem alle de velsignede Helgene. Din Søn er paa Post, Moder, og hans Sjæl vakler ikke, som det sjømmer sig for den, der laa ved samme Bryst som Hugh Darcy! Hugh, Hugh! elskede, venlige Herre! Broder! Hvis jeg bliver en Forbryder er det for at Du maa forblive uskyldig, thi en Darcys Haand maa ikke besmittes, og mine — Hvad vil Følgen blive? Men hvad er det jeg seer, en Fugl flyvende over Bølgerne! Nok et Lyn! saa kan jeg see den igjen. Der er det, og Tak — det er en Skonnert drivende for et lille Sejl. Der er den igjen! Saa nu er den skjult i Mørket! O, gid den var skjult for bestandig! Hvad skal jeg gjøre? Stormen er saa stærk, at jeg bliver reven væk, hvis jeg ikke finder en Kløft.“

Han krøb sagtelig et Par Fod ned fra sin farlige Plads, hvor han vidste, at han vilde finde det Ly han behøvede; og her forskandsede han sig hurtigt. Men aldrig saasnart var han i nogen-

lunde Sikkerhed, førend han begyndte at aabne en Byldt, som var bunden fast til hans Skuldre og som, da han fik den lukket op, aabenbarede en stor Staldlygte, hvori laae et Bundt Svovlstikker og en Stump Lys, som han snart fik tændt; saa tillukkede han omhyggelig Lygtens Dør og holdt den med sin stærke Haand ud fra Klippen, hvis udstaaende Kant skjulte ham for alles Blikke, om ogsaa nogen fik i sinde at trodse Stedets Farer i en saa mørk og stormfuld Nat.

Hans rynkede Bryn, sammenbidte Tænder og oprørte Træk viste tydelig ved Lygtens urolige Lys den forfærdelige Uro, der rasede i hans Bryst; dog vakkede han ikke men holdt fast ved sin gruelige Beslutning med en vild Fortvivlelse, thi en Stemme, som vilde høres, bød ham fortvivle, medens det ulykkelige Skib, vildledet af det falske Lys, tumlede og rullede mod sin Ødelæggelse; thi i Søen foran ham laae skjulte, spidse Klipper, der vare den visse og hurtige Død for de stakkels Sømcænd, der holdt det falske Fyr for en fjæf og venligfindet Haands ledende Stjerne og saaledes trøstlig gif Døden imøde.

Saa Minutter vare tilstrækkelige til at bringe det dødsdømte Skib uventet ind mellem Klipperne, og Lyset forsvandt, men ikke den syndige Mand, som med Gysen lyttede til et langt Nødraab, der tonede fra Mørket nedenunder; det saarede hans

Hjerne med en brændende Smerte og vakte ham i samme Øjeblik som af en Drøm til Bevidsthed om Størrelsen af hans Synd og hans Fortabelse. Han flattede hensynsløs op over Klippen og ilede vildt hen over Heden, han vidste ikke hvorhen. Det dybe Knald af et Stød rullede efter ham, og han faldt bevidstløs til Jorden.

„Hvor er Miles?“ spurgte Hugh Darcy.

„Han var her strax førend Mørket faldt paa, Ederes Herlighed,“ svarede en af de mange Tjenestefolk; „jeg tænker, at han er gaaet til Stranden for at hjælpe de stakkels Skibbrudne i Land; en af Drengene gik ned til Bugten efter ham.“

„Lad nogle gaae og hente ham,“ sagde Darcy; „han burde være her. Han maa sikkert vide nu, at alt er forbi med det forulykkede Skib, skjøndt vi have saameget at være taknemmelige for.“

Hugh Darcy stod i den gamle Indgangsdør til Huset, medens han yttrede disse Ord; ved Haanden holdt han kjærligt en smuk Dreng, der syntes heel forvirret ved den hele Scene. To eller tre Søfolk i forrevne, drivvaade Klæder stode omkring ham og bleve rigeligt beværte med Whisky-Punsch af de opmærksomme Tjenere. Bækket op af sin første Slummer stod den lille Morah og stirrede med barnlig Forundring paa

sin nysfundne Fætter. Hun havde faaet fat i hans ledige Haand og klappede den ivrigt med sine smaa Fingre for at meddele den noget af hendes egen Barme.

Drengen saae et Øjeblik paa hendes lille Engleanstigt, derpaa traf han hende hen til sig og kysjede hende kjærligt.

(Fortsættes.)

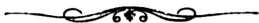

Borger-Vennen.

Ses og firejndstyvende Aargang.

Nr. 29.

Loverdagen den 18de Juli 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. S. Galbergs Officin.

Fosterbroderen.

(Efter det Engelske ved S. S.)

(Fortsat.)

Da Hugh saae paa dem, gled et Smil henover hans bevægelige Træk og Glæden drog ind i hans Hjerte, thi han havde forglemt hele sin farlige Stilling i sin Taknemmelighed mod Forsynet for den vidunderlige Redning af hans Broders Barn, hvis Ansigt var præget med ethvert Træk af den Broder, som havde elsket ham saa højt. Vendende sig til Søfolkene sagde han til en af dem, der viste sig at være Baadsmand: „Hvor-

mange Mand var der ombord, da Skibet gik under, min Gut?"

„Fire og tyve, Sir,“ svarede Manden. „Vi sex havde just faaet den unge Herre i Baaden og flere vare isærd med at følge os, da Skibet til vor store Skræk stødte paa de skjulte Skær, som vi havde beregnet skulde være over en halv Mil i Læ, da vi havde styret efter Fyret, som jo er paa Spidsen af Bugten. Hvorledes det kom til at vise sig, hvor det var iasten, maa Himlen alene vide; men paa hvad Maade det end er skeet, saa er det Skyld i Skonnertens Ødelæggelse og i fire og tyve uforberedte Sjæles pludselige Indgang i Evigheden, netop da de glædede sig over Udsigten til snarlig Frelse. Det er et Mirakel, at vi og den unge Herre ikke ogsaa fulgte dem, thi vi vidste hverken ud eller ind og ere blevne baarne over Farerne ved et reent Lykketræf og ved vor Baads Lethed, saa vi have isandhed Grund til at være taknemmelige; det er for os som om Forsynet, der vaagede over den uskyldige Dreng, for hans Skyld havde udstrakt sin Barmhertighed mod os.“

„Men selv i dette Farens og Dødens Øjeblik,“ sagde Hugh, „ville vi byde Arvingen til Darcy Velkommen under hans Fædres Tag.“ Sigende saaledes løstede han sin Haand op over sit Hoved og raabte: „Velkommen, Velkommen Clement Darcy! Sid Du maa leve længe og altid være

omringet af kjærlige og trofaste Hjerter!" og alle deeltoq med høje Fryderaab i Velkomsthilsenen.

I dette Djeblif mærkede man Røre mellem Folkene ved den nederste Ende af Hallen og Miles gjennemblødte Skikkelse kom tilsyne. Hans Ansigt var vildt og forfærdeligt og hans Klæder tilsmurte med Dynd. Han stod og stirrede paa Mængden med et forvirret Blik, indtil hans Dje. faldt paa Drengen, der havde lagt sin Arm om Halsen paa sin smukke lille Cousine.

„Clement Darcy!" udraabte han og tumlede tilbage med et forfærdet Udtryk. „Hvem trak ham op af Vandet? Søen er dog temmelig dyb ved de sorte Klipper og det er næppe lyst nok til at finde et saa spinkelt Legeme; det gode Hav kastede dem rigtignok hurtigt iland for at de stakkels Sjæle kunne faae en kristelig Begravelse — han først og fremmest! Hugh Darcy, seer I ham? Med sin Faders Træk og Blik kommer han for at drive Jer ud af Huus og Hjem, og I lader alle Folk see ham."

„Miles," sagde Hugh, forunderlig bevæget over sin Fosterbroders Ord og forvirrede Udseende, „Miles, er Du syg? Hvad fattes Dig dog, Menneske? Hvad er det for en underlig Tale, Du fører?"

Bækket ved sin elskede Herres Stemme, presjede

Miles sine sønderrevne Hænder mod sin Bænde et Djæblif og listede sig stjaalent hen til ham.

„Herre,“ sagde han hvidskende, „dette er Djævelens Gjøglespil, thi jeg saae dem alle blive grebne og opslugte. Det maa være Blændværk! Tag den unge Frøken bort; det er vanhellige Skygger — send Bud efter en Præst. Nej,“ vedblev han med en frampagtig Gysen, der rystede hele hans svære Skikkelse, „hent ikke Præsten, han seer heelt igjennem mig, og vilde tvinge mig til at aabenbare den djævelske Contract, som jeg sluttede. Og han, den Onde, har brudt den, og jeg har tabt alt, og maa vandre om paa Jordens Overflade uden Sjæl indtil Legemet dør og saa — O Herre, Herre, det var for Eder jeg gjorde det, og derfor var Offeret ikke for stort; men nu er det spildt. Jeg er fortabt! — fortabt! og I med mig. O, Ulykke og Elendighed!“

Staffels Miles kastede sig ned for sin Herres Fødder og græd, medens alle saae til i taus Forundring over den mærkelige og pludselige Forvandling af den ellers saa lystige Fosterbroder.

Hugh gyste, da han saae ned paa Miles og en mørk Mistanke vaagnede i hans Sjæl, da de forunderlige Ord, som Miles havde yttret bleve sammenholdte med Aftenens forfærdelige Begivenhed; og han frygtede, at Miles af Kjærlighed til ham havde syndet haardt.

Fra den nedbøjede Miles's Læber hørtes nu kun en lav Mumlen. Hans Herre løftede ham blidt op og bød, at han skulde føres til sit Værelse og plejes omhyggeligt; derpaa tog han et af Børnene ved hver Haand og søgte sit Værelse med et tungt Hjerte.

Alle skyndte sig at søge Hvile, da Morgendæmringen allerede kastede sit blege Lys over Høje og Dale og aabenbarede de Ødelæggelser, som Stormnatten havde forarsaget. —

Den næste Morgen fandt Hugh Darcy indelukket med den frygtede Advocat Doolin, der var kommen for at see Arvingen. Hvor stor var ikke hans Overraskelse, da denne værdige Mand viste ham en Ordre, som han havde modtaget fra Clement for flere Maaneder siden, hvori han bad ham om at undersøge alle Hughes Gjældsposter og betale dem alle. Hvor hans Hjerte blev varmt for den gode betænsomme Broder. Hvor hans Samvittighed bebrejdede ham de mørke Tanker, han havde nærret mod den, hvis sidste Handling havde været at sørge for hans Velfærd!!

Medens denne glædelige Tidende bortvejrede Uro og Belymring fra hans Bænde, blev hans Glæde forhøjet ved at Advocaten viste ham den unge Clement, der vendte tilbage til Huset med en Buket Blomster, som han bar for den livlige og smukke lille Morah, hvis Sko vare vaade af

Duggen, saa tidlig havde hun været ude for at vise sin Fætter rundt i alle Kroge i Gaard og Have.

„Hugh Darcy,“ sagde Juristen smilende, „det falder mig ind, at hvis vi holde os ganske stille og lade Tiden gaae sin rolige Gang, ville disse to elskelige Børn engang give os noget at bestille.“

„Som Gud vil,“ gjensvarede Hugh med et Smil; „jeg er lykkeligere nu, end jeg havde forjænt ved min Letsind og Ubetænksomhed. —

Nar rullede hen, og en harmløs Banvittig vandrede om paa Darcyernes Enemærker; blot Hughes Stemme havde Magt til at vække ham af hans drømmende Tilstand; mellem alle hans Sjæls brudte Harmonier havde denne ene Stræng endnu Klang og et Smil besvarede altid hans deeltagende Herres venlige Tiltale; han alene anede Sandheden om den sorte Hemmelighed, der havde formørket stakkels Miles Forstand.

Intet uden stormfuldt Bejr syntes at forurolige ham, men da greb han en gammel Sygte, der tilsidst var helt itu, og listede sig ned til Havet, og vendte først tilbage ved Morgengry, forvildet og træet af sin Vandring. Hvis man belurede ham, kunde man see ham skjule den ødelagte Sygte, der ikke mere kunde holde Lysen

tændt, og saa vente til han saae sin Herre, ved hvis Ankomst han tog ham i Armen og hvidskede med skjælvende Stemme: „Hugh, Herre, alt er i Orden; Djævelen har gjort det, og jeg betaler ham. Stormen, Tordenen og de spaltede Lyn hjalp allesammen med at bringe dem til Hvile. „Ederes ydmyge Tjener,“ sagde jeg, og holdt Lyset for dem.“

Et sygeligt Smil kunde da oplyse hans sorgfurede Ansigtstræk for en liden Stund og derefter kunde han slentre bort som en sand Idiot, indtil han igjen blev vækket ved en Kamp mellem Elementerne. Saaledes stjal Tiden lidt efter lidt alle den stærke Mands Kræfter og tilsidst lignede han kun en Skygge.

En stormfuld, forfærdelig Aften blev han i Mørkningen seet af nogle Bønder, da han banede sig Vej mellem de slibrige Klippestykker, svingende Levingerne af sin Lygte over Hovedet med vilde rasende Gestus og sfrigende som en Stormfugl, men han var altfor langt borte fra dem til at de kunde fatte Grunden til hans Raseri.

De skyndte sig hurtig ned til Kysten i Haab om at tiltrække sig hans Opmærksomhed og drage ham ud af hans farlige Stilling, men han fortsatte sin Gang paa den slibrige Vej ud mellem Skjærene, indtil de brusende Bølger naaede ham og rev ham omkuld. Han var strax paa Benene

igjen, kæmpende imod dem, som om de havde været menneskelige. Fjender; atter faldt han, og Søen rullede over ham, men med Vanviddets Styrke rejste han sig endnu engang og ravede fremad. En vældig Bølge bruste op omkring ham, og han tumlede rundt i det dybe Vand som en Bunke Tang.

Tilskuerne saae et Djeblik en Haand løftet gennem Skummet holdende den blinkende Levning af Lygten; næste Minut havde det dybe Hav draget Miles med sig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Skomagermester M. J. Jansen.

Skomagermester N. Nielsen.

Borger-Vennen.

Ser og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 30.

Løverdagen den 25de Juli 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Fosterbroderen.

(Efter det Engelske ved S. S.)

(Sluttet.)

Hugh Darcy had den Aften med brændende Zunderlighed for den vildledte Mand, der havde syndet saa haardt og dybt af Kjærlighed til ham, og han følte, at han, paa Grund af hans tidligere Galskaber, ikke aldeles kunde frikjendes for at have forarsaget den Død, som disse Daarskaber havde fremskyndet.

„Norah, Norah!“ raabte unge Clement Darcy, da han steg ned af sin Hest ved den gamle Port; „Hvor er Du, Her?“

„Her naadige Borgherre!“ svarede hun øjeblikkelig paa hans Kalden; hvis Sandheden maa høres, havde hun ventet paa ham iasten, ligesom hun saa ofte forhen havde gjort. „Men hvorfor er Du saa højrøstet iasten, at Du strækker Fuglene op af deres første Søvnt mellem Bladene?“

Han gav hende et uforfhammet Svar, men hun brød sig slet ikke om det, saa jeg tænker, at de ikke havde den Bane at suurmule over saadanne Smaating.

Arm i Arm vandrede de gennem Alleen, indtil de kom til en nydelig Græsbenk. Her togede Plads, men de maatte sidde meget tæt sammen, da Benken oprindelig kun var indrettet til een Person, og Clement fremdrog en lille Pafke af sin Bestelomme, medens Norah saae til den anden Side.

„Fee,“ sagde han, idet han slyngede sin Arm om hendes Liv og lo paa den lystigste Maade, „jeg har kjøbt en Tryllering, men den er saa lillebitte, at jeg ikke troer Du vil kunne bære den.“

„Clement!“ sagde Norah.

Det er beviisligt, at hun slet ikke sagde andet. Hendes Haand laa blidt paa hans Arm

og Ringen passede; men han tog den af igjen for at give hende den for bestandig nogle faa Dage efter. Dog hun, den nydelige lille Her, havde aldrig sagt, at hun vilde have den; men den brave Hr. Clement vidste, at hun ikke vilde afflaae den; og saaledes blev hun nu for Alvor hans Hustru, ligesom han altid havde kaldt hende sin lille Kone, siden hendes varme Haand havde grebet hans den Nat, da det forfærdelige Skibbrud fandt Sted, hvor saamange stakkels Sjæle gik tabt, og da stakkels Miles, Fostebroderen, mistede sin Forstand. —

Enken og den Faderløse.*)

En Fortælling.

„Bed Guds frygt viger man
fra det Onde.“

En Menesteven, der altid med megen Interesse virker for sine Medmennesker, og navnlig for Ungdommen, hvoraf han lader mange fattige Børn opdrage med det Formaal, at de skulle blive til retskafne og dygtige Tjenestefolk, sendte mig for nogle Maaneder siden en Fortælling af Anton

*) Forfatterinden er bleven anmodet om, at foranstalte et nyt Oplag af denne smukke Fortælling, men har ikke ønsket at det skulde skee; hvorimod hun har givet sin venlige Tilladelse til, at den optages i „Borger-Bennen“.

Nielsen („de to Benner“) med Anmodning om at skrive en lignende for Pigebørn. Naturligviis kan her ikke være Tale om at maale mig med Anton Nielsen, men jeg har nu gjort et Forsøg. Ligesom „de to Benner“ er bleven benyttet til en Konfirmationsgave for unge Mandfolk, saaledes skulde denne lille Fortælling være en lignende til Pigebørnene, der nu efter Konfirmationen skulle ud at tjene for deres Brød. Den skulde om muligt være en lille Støtte i Fristelsens og Kampens Dieblikke, af hvilke der for de fleste ikke møde saa faa. Den tjenende Klasse er paa Grund af mange forskjellige Omstændigheder langt mere udsat for Fristelser, end de andre Samfundsklasser. Navnlig er den unge Pige, der saa tidlig skal ud i Verden, udsat for stor Fare. Det er jo netop i den Alder, da hun fra Barn bliver voksen, at Hjertet er meest modtageligt saavel for de gode, som for de onde Indtryk. Er hun nu saa ulykkelig, i sin første Tjeneste at faae ældre Medtjenere eller mulig kun een, men denne ene er ikke et retskaffent Menneske — vel har hun et venligt vindende Bæsen, men er enten meget letsindig, saa hun løber til Dands om Natten uden Tilladelse, og pynter sig med sin Madmaders Klæder, eller hun kan være bagtalerisk, løgnagtig, og mulig utro; thi desværre, man veed, at saadant kan møde det stakkels uerfarne Barn — saa vil saadan en ældre Pige friste det unge Barn, der er bleven hendes Medtjener, til at blive hendes Medskyldige, for at sikkre sig hendes Taushed. Det er naturligviis ikke alle, der blive stillede saa sørgeligt; men det kan møde. Fristelserne komme frem i saa mange Skikkelser, at man ikke saaledes kan beskrive dem alle paa een Gang. I denne lille Fortælling er der heller ikke antydet mange Retninger, hvori man kan blive fristet; men dens Hensigt er at vise, at naar et ungt Menneske ret fra Begyndelsen holder sig til sin Daabspagt, og tidlig og silde

i barnlig Tro heder sit Faderbord, da vil Herren nok hjælpe det at stride den gode Strid.

Om den maatte virke til dette Formaal, da kan ingen være gladere end Forfatteren.

„Naa! det seer net ud! der er Urtepotten revet ned af Binduet, og den kjønne Rose brækket over — det har jo Sofie maattet gjøre,“ sagde den gode Johanne til sin Pleiedatter Sofie.

„Nei, det har Blæsten gjort, og det er sku' sandt!“ raabte den lille Sofie. „Fy, Sofie! hvor tør du sige det, og saa baade lyver og bander du paa een Gang — hvor kan Blæsten rive en Urtepotte ned paa Gulvet, naar Binduet ikke engang er aabent? Fy, at jeg skal høre min lille Sofie tale saaledes, det er jeg rigtig bedrøvet over — og hvem lærer dig det? hvor hører du smaa Piger sige: „sku“? —

„Ja, nu maa Pleiemoder ikke være urimelig, for Blæsten har virkelig pustet Rosen ned, da Binden susede ind gennem Revnen i Ruden; og „sku“ sige alle store Mennesker, det hørte jeg hos min første Pleiemoder, og du siger jo selv, at nu maa jeg ikke længer græde, for jeg skal være en stor artig Pige, og naar jeg er stor, skal jeg sige „sku“ og „pine mig“ og saadan noget — jeg hører godt efter; men jeg kan ikke strax lære det.“ —

„Gud hjælpe os for den Lærdom, du har faaet,“ sagde Sofies Pleiemoder, idet hun foldede sine Hænder. Gid vi vare vel ude af den.

Johanne, Sofies nuværende Pleiemoder, var Enke efter en retskaffen Sømand, der ved sin altfor tidlige Bortgang fra denne Verden havde ladet hende ene tilbage med en herlig Dreng, der gjorde sin anden Søreise, da Faderen gjorde sin sidste. Faderen var Understyrmand paa Skibet „Johanne Marie“ — og Sønnen Hans, Skibsdreng. Det var, som sagt, hans anden Reise, og han blev ikke skaanet; men maatte, som alle disse Dreng, snoe og vende sig og lystre alle. En Dag var Hans i et forrygende Veir kommanderet op i Masten; han tabte Bivevægten og styrkede paa Hovedet ned i det oprørte Hav. Et almindeligt Skrig lød fra alle Kanter, og Faderen sprang strax ud efter ham — han fik fat i Drengen og lidt efter i Fangelinen, der blev kastet ud; men i det Dieblik, Fader og Søn bleve halede op, kom der en Styrtesø, der bevirkede, at Faderen tårnede med Hovedet mod en Planke og derved tabte Bevidstheden.

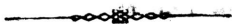
Med en skærende Smerte i Hjertet sad Hans ved sin Faders Seng. Denne havde vel faaet sin Bevidsthed igjen; men kun for at føle, at det snart var forbi med dette Liv.

„Hans,“ sagde den døende Fader, „giv mig

Haanden paa, at du vil blive et retskaffent Menneſte, aldrig glemme din Daabſpagt — følge dine 10 Guds Bud og gjøre Gjet og Skjel mod alle — ſtaae Enter og de Faderløſe bi og fremfor alt være en rigtig kjærlig og opoffrende Søn mod din Moder. — Det er en Stadsmoder, du har, Hans, og bedre Stykke Kvindfolk har vor Herre aldrig ſkabt — og hun har gjort et godt Menneſte ud af mig. Du kan troe, min Dreng, jeg var en forforen Krabat, der hverken ændſede Gud eller Kristus, men ſaa lærte jeg hende at kjende, og i Begyndelſen loe jeg af hende, naar hun forſede ſig over min Bantro og min Banden; men hun gjorde mig tilſidſt ſaa — dog, du veed jo nok om mig — men hun, min egen, gamle Johanne, hun vil ſavne mig — vi gif ſaa godt i Spænd ſammen, og vi holdt ſaameget af dig, min Dreng! — Hans, gjør din Moder Glæde — trøſt hende over min Død og ſig hende, at min ſidſte Bøn er for dig og hende, og at jeg dør med Kristus i mit Hjerte — at det er Troen paa ham, ſom hun lærte mig, der gjør mig Døden let.“ — „O! Fader,“ hulkede Hans, „dø ikke, det er mig, der forvolder din Død, jeg kan ikke overleve det.“ „Snak, Dreng — det er Guds Billie, og den ſkee! Kyſ mig nu, min egen, kjære Dreng — Gud velfigne dig og din Moder, og hilſ hende, Hans! vi ſees igjen.“

Baade Kapitainen og Mandflabet sørgede over den rettfafne Mand's Død, og da Skibet formedelst Stormen laae for Anker ved et lille Fisserleie i det nordlige Sjælland — tillod Kapitainen, at Liget blev sat iland, og at Hans fulgte med. Saaledes blev denne Søreise i sin Begyndelse afbrudt for Hans, men Kapitainen gav ham Anvisning paa et andet Skib, med hvilket han om 4 à 6 Uger kunde reise, og da atter komme tilbage til Skibet „Johanne Marie“, da disse Skibe foretog samme Reise. Hans fik nu ved en gammel Fissers Hjælp ført sin Faders affjælede Legeme til den lille Landsbykirke, der laae i Nærheden, og tog derpaa tilbage til Kjøbenhavn, for at bringe sin elskede Moder den sørgelige Efterretning, at hun var Enke, og han faderløs.

(Fortsættes.)

Borger-Vennen.

Ser og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 31.

Lørdagen den 1ste August 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Salbergs Officin.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortset.)

For gudhengivne, kristelige Mennesker er en Sorg, sendt fra vor Herre, en Bættelse — en Kaldelse. — Saaledes opfattede Johanne ogsaa Tabet af sin elskede Mand. Hun søgte Trøst hos Gud, og der vidste hun, at hun engang i Livet vilde møde ham igjen. Hun trøstede den fortvivlede Hans, der stadig bebrejdede sig, at han var Marsag i Faderens Død, og viste ham, at den eneste Maade, der nu var for ham til at glæde sin Fader, var at følge Faderens sidste Ord, at

blive et retskaffent Menneske. Dette var ikke talt for døde Døren; da Hans efter nogen Tid atter tog tilspes, var han fra en barnagtig Spasmager bleven et alvorligt, ungt Menneske der kun pønsede paa at udrette noget rigtig Godt og Brødt.

Forinden Hans reiste, havde han hjulpet sin Moder med at flytte fra Nyboder. hvor hun hidindtil havde boet, ud til den Landsby, hvor hendes Mand's Lig var bleven landsat, og hvor han nu laae begravet paa en lille fredelig Kirkegaard. Ved at sælge lidt overflødig Bohave og ved nogle, ved fælles Flid, sammensparede Skillinger, saae Johanne sig istand til at udrede alt ved Begravelsen og endda have lidt tilovers til at begynde en Virksomhed i den lille By, der nu indesluttede de jordiske Levninger af den Kjæreste, hun havde eiet i denne Verden.

Hun leiede sig et lille Huus med et Stykke Have til for en billig Leie, og da hun var flink til al Slags Syning, Vask, Strygning og anden Haandgjerning, fik hun snart meget at bestille, og det gik hende, som det gaaer alle flittige Folk: — Tiden gik, uden at hun mærkede, hvor den blev af, og vor Herre lagde sin Velsignelse til hendes Gjerning. — Johanne gik hver Søndag i Kirke og bad for sin fraværende Søn — derpaa besøgte hun sin Mand's Grav, som hun altid holdt smukt pyntet med Blomster og lidt Grønt. Hendes stille

Sorg, milde Bæsen, reenlige og dog saa tarvelige
 Ydre behagede mange Folk, og da man kjendte
 det tunge Slag, der havde ramt hende, og vidste,
 at hendes eneste Barn, den kjære Søn, var paa
 de lange Reiser paa det vilde Hav, der havde
 berøvet hende sin brave Mand, var der mange
 venlige Menneſker, der paa en mild Maade ſøgte
 at opmuntre den stille, beſkedne Kone.

Præſten i Sognet, der var en ſand Sjæle-
 førger for ſin Menighed, og aldrig gemte de Fat-
 tige og Sörgende, beſøgte Johanne en Dag, hun
 havde været til Alters — han talte Trøſtens
 Ord til hende og glædede ſig over, at hun forlængſt
 havde vidſt at finde den rette Trøſtens Kilde ved
 at holde ſig til Gud og Chriſtus og tage mod
 ſine Prøvelſer ſom en Naadegave af Herren.

„Ja, gode Hr. Paſtor,“ ſagde Johanne, idet
 Taarerne løb hende ned af Kinderne, „jeg ſiger
 det jo nok og tænker og føler det ogsaa; men det
 ſkeer dog ofte, at jeg i mine mange eensomme
 Timer ligesom gaaer i Kette med vor Herre og
 ſpørger: „Hvorfor ſkulde jeg miſte ham? ham,
 min ſkikkelige Chriſten — han hed Chriſten, og
 han døde ſom en god Chriſten; men han var en
 vild Krabat, ſom han ſelv tilſtod, og jeg havde
 mangen Strid, inden det Gode i ham vandt
 Seier — dog, det var ikke mig, der reddede

ham, men jeg var et ringe Medskab i Guds Haand, og nu, da han var bleven saa velsignet, nu tog Gud ham."

"Ja, det er tungt at bære, gode Kone; men det havde dog været langt tungere, om Gud havde taget ham bort i hans Bantro, og inden J havde levet disse lykkelige Dage sammen, der som en glad Erindring ville trøste eder hele Livet igjennem."

"Ja, dette siger jeg mig mange Gange daglig; men det vil ikke altid slaae til — de lange Dage, jeg sidder og arbejder, ere saa eensomme — altid tænker jeg, og altid paa det Samme — saa kaster jeg Arbeidet og læser i min Bibel og føler Guds rige Naade, og glæder mig til Gjenforening i Himlen. — Med fornyet Styrke tager jeg nu fat paa Arbeidet; men saa begynder det at storme, og saa er jeg i bange Frygt for Drengen paa Havet, og saa begynder det igjen forfra med Uengstelse og Sorg; istedetfor at kaste min Sorg paa ham, der har lovet at bære den. Men tilgiv, Hr. Pastor, at jeg udtaler mig saa sørgmodig, — men det har grebet mig saa dybt idag, at jeg er saalidt, hvad jeg burde være — og aldrig siden min Mand's Død og Søns Afreise har jeg følt mig saa ene og forladt.

"J 199 mange Aar have vi nu gaaet til

Alters sammen. Gud, jeg glemmer aldrig, da han engang pludselig sagde til mig: „Johanne, du har gjort en Klub af mig“ — det var nu hans Sømandsudtryk — „men jeg længes efter at følge med dig til Alters.“ — Jeg blev saa betagen af Lykke, at jeg fastede mig om hans Hals og græd, og jeg har dog aldrig været af de let Grædende. Sidste Gang, jeg var til Alters med min gode Mand, var vor Drengs første Altergang, og det var en velsignet Dag. See, alt det tænker jeg nu paa idag og føler mig saa forladt — og er vred paa mig selv, fordi jeg ikke skjønner mere paa Guds Naade.“

„Gode Kone,“ sagde Præsten, „jeg kan saa godt forstaae dem og føle deres Kamp med dem selv; men netop denne Kamp er en Guds Naade; thi hele Livet er en Strid! — en Kamp med vort eget skrøbelige Menneske, og med Guds naadefulde Kaldelse til at aflægge dette skrøbelige Menneske og blive een af hans Udkaarne. Men de er en virksom, hjærlig Kone, der er vandt til og trænger til at være noget for deres Medmennesker. Da de nu mangler nogen her i Hjemmet at virke for, henfalder de meget naturlig til sørgmodige Betragtninger; — maaskee kan jeg gjøre dem et Forslag, der kan adspredde dem, idet de tillige faaer Leilighed til at virke noget Godt. Der er nemlig

nylig bleven forebragt mig en Klage over en Kone her i Sognet, der er en daarlig Person. Hun har for en 6 á 7 Aar faaet en lille Pige i Pleie, og da denne nu ikke indbringer hende mere, skal hun forsømme hende paa en skammelig Maade. I Sogneraadet er det blevet bestemt, at vi skulde tage os lidt af hende, og fremfor alt strax see at skaffe hende en god, omhyggelig Pleiemoder. Der vil blive betalt saa lidt for hende, at det kun er til at dække Udgifterne med; men de kunde, som sagt, gjøre en god Gjerning ved at tage den lille Pige, der skal være bleven stædig og uartig ved slet Behandling, til dem og see at opdrage hende til en flink, retskaffen Tjenestepige, der kunde gjøre Samfundet Ære og Glæde." Johanne takkede Præsten for den Tillid, han viste hende; men udbad sig dog Betænkningstid, for at raadføre sig med sin Søn desangaaende. Dette fandt Præsten meget naturligt og gif nu hen, for at see til andre Sørgende i sin Menighed.

Johanne skrev da følgende Brev til sin Søn:

Min egen kjære Hans!

Nu færdes du atter paa Havet, og min Tanke er altid hos dig — næsten meer end hos din Fader; thi han har det godt hos Gud, medens du, skjøndt i Guds Baretægt, dog færdes mellem

Menneſter — mellem Friſteller og Farer — og
 mangen Gang er dit ellers ſaa glade Sind
 maafkee tungt ved den tidlige Sorg, der har
 ramt dig ſaavelſom mig; men vi maae jo ikke
 flage — men være taknemmelige for alt det
 Gode, Gud har gjort os. Gode Hans, min
 egen kjærlige Dreng, denne Gang har jeg noget
 at raadſpøre mig med dig om: Præſten her i
 Byen var her og ſaae til mig, og ſaa foreslog
 han mig at tage en lille Pige til mig, ſom
 Sognet lader opdrage — der er ikke noget at
 tjene derved; men Barnet er hos et daarligt
 Fruentimmer, der intet Godt lærer hende —
 hun ſkal være meget forſømt i alle Retninger,
 uartig og ſtædig, ſaa Folk, der mene mig det
 godt, raade mig fra at tage hende; men hun
 er ene i den vide Verden — ikke een Slægt-
 ning veed hun, eller Konen, ſom hun er hos,
 af, at hun har — hun er 9 Aar gammel og
 har, ſiden hun var 2 Aar, været hos Konen,
 der i den første Tid, hun var der, fik ordentlig
 Betaling for hende — men nu er Betalingen
 udebleven, og Sognet vil ikke betale for hende,
 undtagen hun kommer bort fra det Sted, hun
 er paa; og ſaa meente den gode Præſt, at jeg
 havde godt af lidt anſtrengende Virkſomhed,
 og derfor foreslog han mig at tage Barnet,

jaa fik jeg nok at tænke paa, meente han. Du seer, min egen velsignede Dreng, at jeg nu raadsfører mig med dig, som om du var min eiegode Mand; — vel har du endnu ikke hans Forstand, men du kan jo sige, hvad du synes — for gjøre dig imod vil jeg ikke. Vær nu, kjære Hans, forsigtig med din Helbred, og glem ikke din Aften- og Morgenbøn. Jeg beder tidlig og sildig Godt for dig. Din elskende Moder Johanne Christensen.

(Fortsettes.)

Borger-Vennen.

Ser og fjerdebindstyvende Aargang.

Nr. 32.

Lørdagen den 8de August 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortsat.)

Efter nogen Tid indløb følgende Brev fra Hans:

Lille gode Moder!

Dit Brev indtraf akkurat lige som vi landede her paa Wales, for at indtage en Ladning Kul, og her er Sjøv baade oppe og nede. Jeg ligger herneude midt paa Gulvet hos Rokken og skriver; thi her er ingen Ting, jeg kan sidde ved, for aflags, og det er knapt med Tiden; men du maa jo strax have Svar for den stakkels

Løses Skyld, der døier saa ondt. Det er haardt, ingen Fader at have, men Gud hjælpe de Stakler, der heller ingen Moder have — jeg vilde helst vide, hvad du ønsker; men derom taler du slet ikke, og siger jeg: gjør, som du vil! veed du jo ikke, hvad jeg ønsker; derfor vil jeg nu sige reent ud, at Faders sidste Ord til mig vare: „Tag dig af Enker og Faderløse, men vær fremfor alt opoffrende og kjærlig mod din Moder!“ Min egen velsignede Moder, tag du det forældreløse Barn, og tag saa min halve Hyre — jeg haaber, min Fader vil være tilfreds med mig, han, som døde for min Rednings Skyld. Min Aftenbøn læser jeg altid; men, lille Mo'er, om Morgenen gaaer alt hulter til bulter omkring i Støi og Galøi — jeg kan kun ønske min egen Moder en god Morgen, og det er hele min Morgenbøn. Lev vel, lille Moder, nu maa jeg afsted. Gud være med dig og med din egen Dreng Hans.

Man seer, at Hans har sin Faders Ord i sit Hjerte, og efter dette lille Brev bestemte Johanne sig strax til at tage mod den lille Sofie. Præsten blev meget glad, da den skikkelige Johanne kom til ham og viste ham Sønnens Brev — han sagde at da hun havde lagt saa god en Grund hos Sønnen, haabede han, at det vilde blive til Velsignelse for det ulykkelige Barn at komme til hende. Jo-

hanne gif lige fra Præsten hen til Sofies Pleiemoder, for at sige, at hun nu kunde tage mod Sofie, naar det var beleiligt.

Da hun kom til Døren, blev hun forskrækket ved at høre Skrig og Alarm. — Uden at banke paa, aabrede hun hurtig Døren, og der paa Gulvet laae i fuldt Slagsmaal to Smaapiger, den ene meget pyntet, den anden smudsket og laset. Børnene vare ene i Stuen, og Johanne ilede med at stille dem ad. Dette var forpørrigt ikke saa let; thi Børnene holdt i hinandens Klæder og Haar, som om det var et Par smaa arrige Hunde. Den ene raable: du skal være ligesaa laset og skiden, som jeg, inden jeg lader dig komme op fra Gulvet, og den anden: Moder skal prygle dig, saalænge hun kan. Det gjør hun alligevel, skreg Sofie, og saa gif det løs igjen. Da Johanne omsider fik dem reist op, stode de endnu med hinandens Haar i Hænderne og trak begge af al Magt. Da Johanne endelig fik Børnene skilte ad, talte hun meget alvorligt til dem, men det lod ikke til at virke videre paa Børnene, undtagen at det forbausede dem, at en fremmed Kone var alene i Stuen hos dem.

Efter et lidet Ophold kom da Sofies Pleiemoder hjem. Hun var pyntet og skulde have sin egen Datter, den lille pyntede Pige, ud med — men da hun nu saae denne saaledes tilredt, blev

der ny Alarm. Staffels Johanne stod med bellemt Hjerte og saae paa alt dette, og det varede længe, inder hun kunde skaffe sine Ord Indgang hos denne ophidsede Kone. Da det tilsidst lykkedes, blev Johanne enig med hende om strax at tage Sofie med sig til sit lille fredelige Hjem.

Johannes første Bestilling var at klæde Sofie af — vasse og rebe hende, for at see at faae lidt Skik paa hende efter den Kamp, hun havde været i med sin Pleiesøster. Medens dette stod paa, forefaldt følgende Samtale:

„Siig mig, Sofie, hvorfor bankede du den anden lille Pige?“ — „Fordi jeg vilde rive hendes Klæder itu.“ „Men det var jo uartig gjort af dig.“

Sofie: „Line er altid uartig mod mig, og det er hendes Moder med, og saa gjøre de mig Fortred begge to; men saa passede jeg idag, da den store onde Kone var ude, og Line var pyntet for at skulle gaae ud med hende — at gjøre hende ligesaa styg og stygere, som hun altid siger, jeg er.“

Johanne: „Er du nu glad for hvad du har gjort?“ Sofie: „Nei, jeg havde ikke Kræfter til at rive Kjolen itu, for det var nyt stærkt Løi, mit kan Line altid rive itu, for jeg skal gaae i hendes Låser.“

Johanne: „Er du vred paa Line, siden du slaaer og river hende!“

Sofie: „Na, det veed jeg ikke — men jeg flaaer hende og river hendes Løi itu, fordi jeg vil ikke have, at hun skal være pænere end jeg er.“

Johanne: „Ja, men hun er maaskee artigere end du.“

Sofie: Nei, da Nabokonen en Dag gav mig et lille reent Forflæde paa, spyttede Line strax paa Forflædet — først græd jeg, men saa rykkede jeg hende dygtigt i hendes lange Haar.

Johanne: Sofie, jeg kan ikke lide, at J flaaes, det er ikke pænt af smaa Piger.

Sofie: Jeg vil gjerne flaaes, naar jeg bare altid maa være den stærkeste.

Dette var saaledes Johannes første Samtale med hendes nye Pleiedatter, og den var ikke meget lovende. Imidlertid var jo den lille Sofie kommen bort fra den første Pleiemoder og den uartige Line; og Johanne haabede, at naar hun nu i længere Tid kom ganske ud af de gamle Forhold, vilde alt blive godt.

Da Aftenen kom, og Sofie blev søvnig, gik Johanne med hende ind i det lille Kammer, der nu blev deres fælles Sovestue, og som laa ved Siden af den eneste Stue, hun havde. Der havde hun faaet sat en lille Spaanseng, som Præsten havde sendt, med en Madratts i. Der var rene smaa Lagener og en lille Berreds Dør-

dyne paa Sengen, samt et blommet Tæppe, der var bredt over denne. Da Sofie kom ind i Kammeret, kastede hun sig ned i Sengen uden at klæde sig af; men hun maatte jo op igjen, uagtet det kostede Johanne megen Umage at gjøre hende begribeligt, at man skulde klæde sig af, før man gik iseng. Først maa du tage Tæppet af din Seng og lægge det ordentlig sammen, og saa ikke kaste dine Klæder paa Gulvet, men hænge dem paa den lille Knage, der netop er slaaet op til dig saa lavt, at du selv kan naae den. Na, saa megen Fjæs med Jngenting — jeg er søvsnig, her er saa kjedeligt. Ja, nu hjælper jeg dig iaften, Sofie, men imorgen skal du selv. Ved Johannes Hjælp kom da Sofie i Seng; men da hun vilde lære hende at læse en Aftenbøn, gav hun sig til at skrige, at nu var det ikke Tid at læse, nu vilde hun sove. Den stakkels Johanne blev ganske forstrækket og taug stille. Barnet sov snart, og Johanne stod nu ved dets Seng og betragtede det lille mørke, magre Ansigt, der nu som sovende saae mere roligt og fredeligt ud. Uagtet Sofie var fyldt 9 Aar, var hun saa lille og spinkel, at man kunde troe, hun kun var 6 à 7 Aar, og hun var saa langt tilbage i alt, at man maatte troe hende endnu yngre. Det tykke krusede Haar stod som en Sol om det lille Ansigt, og de lange Dienvipper skjulte næsten en tredie Deel af den

magre Kind. Johanne bukkede sig ned over Barnet, kyskede hende sagte paa Panden og bad en inderlig Bøn for det lille forladte Barn, der saa tidlig havde lært Livets Bitterhed at kjende, og aldrig vidst af en Moders Kjærtegn at sige. Den gode Præst, sagde Johanne til sig selv, han har rigtignok givet mig noget at tænke paa — jeg har jo hele denne Dag saagodtsom ikke et Dieblik tænkt enten paa Mand eller Søn — min egen lille, gode Hans. Den næste Dag og mange Dage gif omtrent paa samme Maade. Sofie var saa stibsfindet og saa uartig, at Johanne ofte stod med foldede Hænder og saae ganske taus og forbausset paa hende — og det var i Grunden den Maade, der virkede bedst paa Sofie, der nu engang var saa vant til Skjænd og Slag, at disse neppe vilde have virket. Hun var nu kommen til at gaae ordentlig i Skole — tidligere forsømte hun næsten altid. Johanne hjalp hende med sine Lektier, og dette gif ret godt, da hun havde et godt Nemme; men saa kunde hun pludselig saae Indfald, og vilde aldeles ikke bestille noget — og saa hørte der Johannes store Taalmodighed til at holde dette ud. Saaledes stode Sagerne, da Sofie negtede at have revet Urtepotten ned af Vinduet.

Johanne: „Du vil altsaa ikke tilstaae, at du har revet Urtepotten ned af Vinduet.“ „Nei.“

Johanne: „Naar du vil sige mig Sandheden, skal du ingen Skjænd faae.“ Sofie: „Na, jeg bryder mig slet ikke om Skjænd, dem er jeg ikke bange for.“

Johanne: „Men jeg er saa bedrøvet for min Rose, den har min egen Hans foræret mig, og det er ikke kjønt af Sofie, at bedrøve mig, da jeg dog altid saa gjerne vil glæde dig.“ Sofie taug nu ganske stille, men gik hen og saae ud af Vinduet.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Forvalter C. F. Simmelkjær.

Handstemager M. F. Nathansohn.

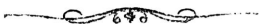

Borger-Vennen.

Ser og firefindstyvende Aargang.

Nr. 33.

Løverdagen den 15de August 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortsat.)

Da Sofie om Aftenen var gaaet i Seng, kom Johanne, som hun pleiede, ind for at sige Godnat og høre hende læse sin Aftenbøn; men Sofie lod, som hun alt var falden isøvn — saa Johanne satte sig ned ved Sengen, læste med dæmpet Stemme: „Fadervor“ og bad en inderlig Bøn til vor Herre for det ulykkelige Barn og kysede hende kjærligt paa Panden, idet hun gif. Saaledes bar Johanne sig altid ad, hver Gang Sofie ikke selv vilde læse sin Aftenbøn — hun skændte aldrig,

men formanede Sofie med alvorlig Mildhed og Fornuft, og fremfor alt ved sit eget gode Exempel, til at blive et godt Menneſke. I lang — lang Tid kunde Johanne aldrig ſpore nogen Forandring til det Bedre hos Sofie, men lidt efter lidt kom der dog Glimt, der tydede paa, at dette lille forhærdede Hjerte blev ligesom optøet. Det gjorde navnlig altid et dybt Indtryk paa hende, at Johanne netop bad for hende om Aftenen, naar hun havde bedrøvet hende om Dagen — og den næſte Dag ſøgte hun gjerne at viſe Johanne en lille Dpmærkſomhed, enten ved at bringe en Skammel eller uopfordret at løbe et lille Grinde, ſom, hvorlidt det var, dog altid gjorde Johanne godt. Efter henimod 3 Mars Forløb kom Hans første Gang hjem, efter at Sofie var kommen i Huſet til hans Moder. Det var med en ubefkrivelig Glæde, at Johanne atter omfavnede ſin ſtore Dreng. „Nei, hvor du er bleven ſtor, Hans, og ſolbrændt! og hvilke ſtore Hænder du har.“ „Ja, Moder, men nu er jeg ogsaa bleven ordentlig Matros og kan baade tage fat og gaae paa; og nu ſkal jeg for Alvor læſe til min Styrmands-examen, for den maa jeg ſee at faae, inden jeg reiſer igjen — jeg ſkal ſige, lille Moder, man kunde jo ikke vide, om een af de Betroede paa et Skib kunde blive ſyg, og ſaa fremſtiller man ſig ſtrag med ſin Examen, eller maafkee kan jeg komme

ud som Understyrmand, man maa intet forsjømme, for at fremme sin Lykke. — Ikke sandt, du smaa Trolde," vendte han sig til Sofie, „du har gjort Lykke ved at komme i Huset til saadan en Moder, du, naar du bare skjønner paa det." Sofie saae ikke rigtig mildt til den store Hans; men lod sig nøie med at mumle, at hun var ingen Trolde.

Hans læste nu flittig til sin Examen og saae ikke meget til Sofie, da hun jo gik i Skole, saa de kom ret godt ud af det sammen; men en Dag sagde Johanne til Sofie, om hun vilde gaae ned i Haven og tage lidt vasket Tøi ind, der nu maatte være tørt. Sofie var den Dag i sit stædige Lune og lod, som hun ikke hørte, hvad Johanne sagde; men Hans, der tilfældigviis var inde i Stuen og hørte Moderens blide Tiltale og Sofies uroffelige Taushed, brusede op: „Nu skulde dog ogsaa — ha'de jeg nær sagt — den Ende hente saadan en Tøs — hør, Moder, lad mig tage en Ende og surre hende fast til Masten og give hende 25 af Tovet — du skal see, hun lærer at løbe, som hun var en Matrosdreng!" — „Stille, Hans, du er jo nær ved at skræmme mig, endfige Sofie — du har jo hverken Tov eller Mast." „Ja, men," udbrød Hans endnu heel ilter — „der staaer et gammelt Bæretre her udenfor, og jeg har en rigtig stærk Lommeklud, som nok skal gjøre Tjeneste — kom du kun, min Tøs, saa skal du

see, det kommer ud paa eet — Moder er altfor god mod saadan en led Trolld! — Du trænger nok til den gamle grove Konfekt — hvad troer du man beholder saadant et grimt Utykke for, som man kunde jage paa Gaden, hvad Dag man lystede?" Da Hans nu i det Samme rask nærmede sig Sofie, sprang hun som en Kat ud af Døren. Væk var hun; men Tøiet hentede hun ikke. Da Johanne nu selv hentede dette ind, foreholdt Hans hende, at det var en gal Opdragelse — hun maatte holde Sofie mere i Drene og tage hende strengt.

„Kjære Hans," sagde Johanne smilende, „jeg vil godt indrømme, at du er meget klogere end jeg, men" — „Na, lille Moder," afbrød Hans hende, „maa jeg nu bede, at du ikke gjør Nar af mig; men du behandler den Tøs, som hun var Prindsessen paa Urten, og det troer jeg er galt." „Ja men du kan troe mig, Hans, at jeg har prøvet og veiet og tænkt, og jeg har altid fundet, at hun blev bedst med det Gode — hun var jo kun vant til Ondt og brød sig vist meget lidt om Skjænd og Slag; men hun er ikke dum, og jeg mærker ofte i den senere Tid, at hun erkjender sine Feil hos sig selv og søger at gjøre sin Uret god igjen, uagtet hun ikke siger noget, men derfor haaber jeg altid paa en god Forandring. Præsten havde rigtignok Ret i, at han gav mig

noget at tænke paa og virke for." Hans klappede sin Moder og sagde: „Ja, Gud velsigne dig, du kjære Moder, du har vistnok Ret, fordi jeg ikke kan skjønne det; — men det kan jeg skjønne, at det er sandt, hvad Fader sagde i sin sidste Time, „at bedre Stykke Kvindfolk har vor Herre aldrig skabt“ — Og nu sad Hans og talte med sin Moder om den kjære afdøde Fader: hvor ofte Hans endnu sørgede over at være Skyld i Faderens Død, og hvor bange han var for at gjøre Uret, af Frygt for at bedrøve sin Fader og sin egen lille Moder. Da det var mørkt, kom Sofie ind og dækkede det lille beskedne Aftensbord, som Johanne altid lod hende gjøre, for at vænne hende lidt til alt, til hun efter sin Konfirmation skulde ud at tjene. De sagde intet til Sofie, men bleve ved at tale sammen og lode, som intet var foregaaet.

Da Johanne fik sin Theepotte ind paa et Fyrfad, sagde Hans spøgende: „Skade, Mo'er, at du aldrig drev det til Maffine — naar du fortæller om din gode Frue, saa er Maffinen altid af Bigtighed; — men bliv du, til jeg bliver Styrmand og kommer til Rusland, saa skal du dog endnu faae en Maffine — naa, Mo'er, saa bliver det da rigtig fint!“ — „Nei, min gode Hans, lad du bare være med din Maffine, der skal Gløder til.“ „Ikke til en Russer, hun skal ha'e Kul — hun gjør selv Ilden.“ „Saja, men

saa skal der Træful til, nu bruge vi kun lidt Blus af lidt Pinde, som Sofie og jeg finde i Haven. Nei, lille Hans, blev jeg ikke fiin paa det, da vi havde vor Fader, saa bliver jeg ikke fiin i denne Verden." „Saa Moder, vil du ikke være fiin, saa vil jeg være det; naar jeg nu er Styrmand, kjøber jeg en Russer, saa tager jeg mig en Kone, og saa skal Sofie tjene mig, da jeg seer, hun kan dække et Bord saa pænt — saa skal Sofie polere Russeren, og saa invitere vi vor Moder til en ægte Kop Theevand — hvad siger du saa til det?" „Jeg siger: ja bliv nu først Styrmand," „og hvad siger Sofie? „Jeg siger: „mon han faaer noget at betale Pigen med, for jeg tjener ikke uden Løn." „Det er ret, Sofie, du veed, hvad du veier i Værdi — endnu er det grumme lidt, men om to Aar, naar du bliver konfirmeret, kan du være Guld værd. Seer du, vor Moder var næsten ikke ældre end du er, da hun kom ud at tjene — fortæl os lidt om det, lille Moder. Spind nu en lille Ende, som salig Fader sagde — om gode gamle Tider, da du som en lille Pige kom ud at tjene hos din gode Frue — og fortæl lidt om dig selv, lige fra du blev født. Nu sidde vi saa godt sammen i Skumringen, og bilde os ind, at Russeren staaer paa Bordet. Jeg tager her og lapper paa et Fiskegarn, som jeg har lovet

den gamle fattige Fisker nede ved Stranden — han var den første, jeg saa, da vi kom i Land med stakkels Fader, og som saa venlig hjælp og trøstede mig. Sofie strikker paa sin Strømpe — og Moder gjør, hvad hun vil, og nu ere vi i Orden og høre efter. Lille Moder, begynd nu!"

Ja, paa en gammel Historie, som du og din Fader har hørt saa mange Gange, at I kan den lige saa godt som jeg," sagde Johanne smilende, „men lad gaae; nu er det tre Aar siden den kjære, kjære Christen døde, og siden den Tid har jeg aldrig talt om gamle Tider eller „spundet eu Ende“, som I Søfolk sige. Hvor den Tid er bleven af, begriber jeg næsten ikke; men det er Sofie, der gav mig saa meget at tænke paa, at jeg er kommen saa langt bort, baade fra mine glade og forrigfulde Dage — de følges jo gjerne ad — og saaledes er det ogsaa gaaet med mig.

Min egen kjære Moder døde, da jeg var 3 Aar gammel, og jeg kan akkurat huske, at hun klappede mig og viste mig en lille Søster, som hun saa Dage efter laae med i Armen i en stor sort Kiste. — Naar jeg spurgte efter min Moder og lille Søster, fik jeg altid det Svar: „Nu komme de snart," saa da min Fader et Par Aar efter (thi jeg var da 5 Aar) kom ind i Stuen med en høi og, som jeg dengang syntes, pyntet Kone og

sagde: „See der, Johanne, der er din Moder, kan du kjende hende igjen“ — gav jeg mig til at græde og sagde: „hvor har du gjort af lille Søster?“ „Hun kommer snart“ sagde Fader, og Aaret efter, paa min 6te Fødselsdag, sagde min Fader til mig: „Idag er Johanne 6 Aar, og nu er hun en rigtig stor, artig Pige, nu skal hun faae Lov at komme ind og see den lille Søster — og ligesom for 3 Aar siden, kom jeg ind til min Moders Seng, og hun klappede mig, idet hun viste mig lille Søster.

(Fortfættes.)

Borger-Vennen.

Sex og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 34.

Lørdagen den 22de August 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortfat.)

Men det er vist, at skjøndt jeg hverken kunde forklare mig det selv eller spurgte om noget, saa svævede der stedse noget Dunkelt for mig, der gik forvirrende om i min lille Hjerne, om den Moder og Søster, som naturligtviis, naar det var bleven forklaret det Saars Barn rigtigt, som senere min Frue ogsaa lærte mig, vilde have gjort et ganske andet og lykkeligere Indtryk paa mig.

Jeg havde da nu atter baade Moder og lille Søster, og jeg beklager mig ikke over nogen af

dem. For min Søster blev jeg strax en høitbetroet Barnepige — jeg sad og vuggede den halve Dag, og naar hun skreg sin Melodi i Buggen, saa skraalte jeg „Danmark deiligst Bang og Bænge“ saa høit, at jeg aldeles overdøvede hendes mindre kraftige Skrig. Naar saa vor Moder kom ind, udbrød hun: „Men Børn, er I reent aflave — I gjøre jo en Støi, saa Naboer og Gjenboer maae troe, vi slaae jer.“ „Men, Moder, jeg synger jo kun for lille Søster.“ „Ja jeg hører nok, at det skal være Sang, men det er ikke sagt derfor, at andre Folk troe, at det er Sang. Johanne,“ vedblev min Moder, „gaa nu ud og vask dig og pudse dig lidt, og gaa saa hen til Bedstemoder og bed hende lære dig lidt paa Bogstaverne — nu skal du jo snart i Skole — kom saa ind og lad mig see, hvorledes du seer ud, inden du gaaer.“ Min Stedmoder — uagtet jeg dengang ikke vidste, at hun var min Stedmoder — og hun var ogsaa paa sin Viis en god Moder mod mig — hun var et dygtigt Fruentimmer, ret hvad man kan kalde en skrap Kone — hun var aldrig ledig fra Kl. 4 á 5 Morgenen, til hun gik i Seng om Aftenen Kl. 10. Alting vasket af og gjort reent, inden hun gik i Seng — og om Morgenen strax Stuen feiet, sandet og Støv tørret af. Kaffen skjenket, Mæden smurt og lavet til, som min Fader skulde have med, naar han om Morgenen tidlig maatte

Extrakt

af

2den Kvartals Regnskab 1874

for

det forenede Understøttelses - Selskab.

Indtægt.

1.	Kassebeholdning fra 1ste Kvartal f. N.		Rd 216
2.	Halvaarligt Kontingent:		
	Restance fra forrige Kvartal	39 Rd.	" f.
	anviist for dette Kvartal	2247 Rd.	66 f.
	Hs. Mjsts. Kongens Bidrag	20 Rd.	" f.
		2306 Rd.	66 f.
	deraf er indkommet	2001 Rd.	70 f.
	Restance, ultm. Juni	304 Rd.	92 f.
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ Aargang Nr. 14—26		86de 1124
4.	Renter:		2000
	1/2 Aars Rente til 11te Juni af 100000 Rd. . .		E
	1/2 do. do. til do. do. af 400 Rd. Commune Obl.		3
	1/2 Aars Rente til 11te Juni af 200 Rd. Hei- mans Legat		550
	Eibeschny Legat for 1/2 Aar til 11te Juni . .		1
	Rente af S. M. Goldschmidts Legat 50 Rd. . .		
5.	Afdrag paa Laan:		
	Restance fra forrige Kvartal.	1024 Rd	" f.
	anviist for dette Kvartal.	1854 Rd.	" f.
	ny Laan i Mai og Juni	320 Rd.	" f.
		3198 Rd.	" f.
	deraf er indkommet	2152 Rd.	" f.
	Restancer ultm. Juni	1046 Rd.	" f.
6.	Taget til Indtægt 2 Pensjons Portioner	13 Rd.	72 f.
		Rd. . . .	10,001

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1874.

Overeensstemme

D. F. Olsen.

C. S.

Udgift.

	Rd.	ß.
mer:		
dbrede fra forrige Kvartal.	" Rd. "	ß.
te for dette Kvartal	1402 Rd. 72	ß.
	1402 Rd. 72	ß.
alt i Kvartalet 1389 Rd. " ß.	1389	"
til Indtægt 2		
ons Portioner 13 Rd. 72 ß.	1402 Rd. 72	ß.
dbrede ultm. Juni	" Rd. "	ß.
ifikationer	" Rd. "	ß.
dbrede fra forrige Kvartal	20 Rd. "	ß.
udbetalt.	20 Rd. "	ß.
dbrede ultm. Juni	" Rd. "	ß.
iger	765	"
Administrationsomkostninger	49	48
dbets Trykning	249	"
affordrede fra forrige Kvartal 450 Rd. " ß.		
udbetalt	450 Rd "	ß.
dbrede ultm. Juni	" Rd. "	ß.
Rente af 7000 Rd. til Banken	23	32
Raskebeholdning ultm. Juni	7055	28
(deraf i Privatbanken 2850 Rd.)		
	Rd.	10,001 7

J. L. Neumann.
Selskabets Kasserer.

Rekontrollen.

B. Petersen.

J. Em. Larsen.
Selskabets Bogholder

ud paa Arbejde. Kloffen lidt over 5 gik Fader. Kloffen 5^{1/2} malte de hun vor eneste Ko, fodrede den og vore to Grise, saae, om Hønsene havde lagt Æg — gjorde reent hos Creaturene — kom saa ind og vaskede og ordnede sig selv, for, sagde hun, jeg holder ikke af, at vore Naboer skal sige, at jeg er et Sviin. Naar hun var færdig med sig selv, kaldte hun paa mig, og lærte mig at rede min egen og lille Søsters Seng — for det kan du magelig magte, du er stor nok dertil — og saa lærte hun mig at børste Støvler og Skoe og polere Kaffekanden med Syreblade, og naar saa dette var færdigt, ud i Haven at plukke Ufrugt til de to Grise. Naar jeg saa var færdig med alt Roderiet, som hun kaldte det, saa ind at vaske og rede mig og tage et andet Forklæde paa — for, sagde hun: „nu skal du passe lille Søster, medens jeg laver Mad til os allesammen. — Vil man have Mad, maa man fortjene den, ellers faaer man ingen — stød hende nu ikke, og skraal ikke altfor høit, det lyder saa fælt, naar Folk gaae forbi, at høre saadanne Strig.“ Og saa gif den flittige Kone ud og skjættede sit lille Huus, der altid var saa reent og blankt. Af og til saae jeg nok, at hun gjorde mine Arbejder om, og jeg tænkte ved mig selv, at det ikke havde været godt nok; men hun sagde ikke noget om det til mig, og jeg gjorde mig saa meget mere Umage næste

Gang. Hun var en Kone, der stedse virkede, men lidet talende. Hun roste sjældent, men skjændte heller ikke; dog havde man en Slags sky Respekt for hende, og det faldt mig aldrig ind at være uhydig. Et Skræmmebillede, som hun stadig opstillede baade for sig selv og sin lille Familie, var: — hvad vilde Naboer og Gjenboer sige — og man skulde gjøre alt godt og rigtigt for Folks Skyld.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Detailhandler H. J. Andersen.

Borger-Tidningen.

Ser og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 35.

Løvedagen den 29de August 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. O. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger herom modtages fra 15de til 30te September førstkommande, hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Store Kirkestræde Nr. 3, den Gal, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, og imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attestere af troværdige Mænd, og at bilægge med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives med Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for een Gang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at Schemaerne maae udfyldes med den største Nøiagtighed, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maae være forsynede med nye Attester, da Gjenparter af ældre, navnlig af Lægeattester, ikke kunde antages. — Mangelen heraf, eller urigtige Angivelser, ville have Tilfidsfattelse af Ansøgere tilfølg.

Med Hensyn til Laan bemærkes, at Hensigten med disse, ifølge Lovenes § 1 a, fornemmelig er, at forstaae Næringsdrivende, hvad de maatte behøve for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at kongelige Embedsmænd og Andre, ikke til Næringsstanden hørende Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men

skulle dog staae tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 25de August 1874.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortfat.)

Da jeg nu var fyldt 7 Aar, tog min Moder en Dag sin næstbedste Pynt paa og sagde til mig: „Johanne, nu skal du vaske dig godt — tage din graa Kjole og de nye Skoe paa, for nu skal du indmeldes i Skole, og jeg vil sige dig forud, at du maa være flittig og artig; thi jeg vil ikke have, at Folk skulle sige at, Niels Olsens Johanne er en doven Løs. Du kan baade gaae i Skole og lære Lektier, og endda passe dine sædvanlige smaa Arbejder, for naar man vil bestille noget, er der Tid til alt — nu kan jo lille Søster Marie

og saa gaae, saa er der Tid tilovers, og lad os nu komme afsted." Da Bler vare een af min Moders bedste Indtægtskilder, tog hun en Krukke Honning med, som hun forærede Skolemesteren, og som denne modtog med megen Venlighed — han lovede min Moder, at han nok skulde holde mig til at lære noget, han vidste jo nok, at min Moder sørgebe for, at jeg læste paa mine Lektier i Hjemmet, da hun var en dygtig og fornuftig Kone.

„Ja, Hr. Møller," sagde min Moder, „jeg gjør ingen Fortred, men arbejde maae alle, der ville trives i min Nærhed, jeg kan ikke taale ledige Hænder, og man kan arbejde i alle Aldere; — thi hver Alder har sit Arbeide. Johanne er en god Pige, der gjør sit Bedste — om det ikke altid er saa godt, som det skulde være, saa maa man jo betænke, at hun endnu er en lille Pige paa 7 Aar — men hun kan blive en rigtig finl Barneplge, for hun har en Næst, der gaaer baade gjennem Døre og Vinduer." Her smaaloe min Moder, og da jeg aldrig havde hørt hende tale saameget, eller seet hende spørge og smaaloe, gjorde det et stærkt Indtryk paa mig. Det blev nu afgjort, at om Tirsdagen skulde jeg begynde min Skolegang. Vi sagde saa Farvel til Skolelæreren, men idet jeg gik ned af Beien, greb jeg ganske trohjertig min Moders Haand, og gav mig til

at lee ganske høit. „Men er Løsen reent affavel! Hvad feiler dig, Johanne?“ udbrød min Moder. „Na Moder, det var saa gruelig moersomt, da du snakkede om min Sang, og jeg vilde lige til at lee, men saa turde jeg ikke.“ „Ja, lad det nu være godt, Johanne, vi maae ikke gaae og flabe os paa Veien, der kunde nogen see eller høre det,“ og saa gik vi ganske tause hjemad, men hentede underveis lille Søster hos en gammel Kone, som alle kaldte Bedstemoder. Hos hende fik vi en Kop Kaffe, og jeg fik en heel Tvebak til. Men nu havde Moder heller ikke mere Tid at give bort den Dag — vi maatte skynde os hjem, tage Bynten af og gjemme hvert Stykke paa sit rette Sted, og saa maatte vi rigtig til at bestille for Alvor; thi nu skulde vi indhente det Forsømte. Moder havde benyttet en Dag, min Fader ikke kunde komme hjem til Middag, saa spiste vi lidt varm Mad tilaften, istedetfor Middagsmad. Da han kom hjem, var han rigtig glad ved det Hele — roste haade Kone og Børn og sagde — det var ingen Sag at være en flittig, æbruelig Mand, naar man havde saadan en flink Kone og artige Børn, og det talte han ogsaa Gud for. Da jeg den Dag havde faaet Munden paa Gled, spurgte jeg: „Hvem er Gud?“ „Det vil nu Skolemesteren snart lære dig,“ skyndte min Moder sig at sige, „spiis nu din Mad, og

„Saa kan du klæbe Søster Marie af — nu er du jo stor og skal snart ud at være rigtig Barnepige,“ og min Moder smaaloe for anden Gang paa een Dag.

Dette var for mig den mærkværdigste Dag, jeg endnu havde oplevet, fuld af saa mange Begivenheder. Jeg drømte hele Natten om Skolen, om den Gud, Fader takkede — om, at jeg var bleven Barnepige hos en anden lille Pige for hendes Duffe, og at Moder sagde, det var dumt, jeg skulde passe et ordentligt levende Barn. „Hvad vilde Naboer og Gjenboer sige, naar jeg blev Duffebarnepige; det vilde de lee af, og saa loe min Moder, og jeg loe med — og saaledes gif det fort, lige til min Moder stod ved min Seng og vækkede mig $\frac{1}{2}$ Time tidligere end ellers. „Nu maae vi tidligere op, Johanne, nu du snart skal i Skole — og det er derfor ligesaa godt at begynde idag, som imorgen!“ „Na, Moder, udbrød jeg, jeg har drømt saameget i Nat, nu skal du bare høre!“ „Snak, Tøs, man drømmer ikke om Natten, man sover — jeg vil ikke høre saadan noget Baas — hvem drømmer vel uden gamle Kjærlinger — saadan noget vil jeg slet ikke høre. Naar du er flittig om Dagen, saa sover du om Natten, det gjør jeg, og det gjør alle ordentlige Folk. Og hermed baade begyndte og endte mine Fortællinger om mine Barndomsdrømme.“ Sofie

tog i dette Dieblif sin Pleiemoders Haand og sagde sagte: „Den Stedmoder kan jeg ikke lide — du er meget bedre, du vilde slet ikke blive vred, men høre paa mig, om jeg fortalte dig mine Drømme.“

„Ja, hvem veed Sofie, hvad det var godt for! Det var en retskaffen, kraftig og dygtig Kone; men hun manglede den bedre Deel.“

„Ja, bliv nu bare ved, lille Moder,“ udbrød Hans, „for nu kommer jo det Allerbedste, det, der gav Moder saadan Lyst til Maskinen.“

„Du er en lille Nar med din Maskine, Hans; — men det lærte du af din Fader, at snakke om Maskinen, saa jeg maa finde mig deri; men lad os nu gaae videre. Jeg kom altsaa i Skole, og der gif jeg, til jeg fyldte 13 Aar, jeg var flittig og lydlig og næsten altid øverst paa Bænken; men jeg kan ikke sige, jeg var glad ved min Skolegang; der var saa meget, jeg vilde vide, men spurgte jeg Skolelæreren, sagde han gjerne: „Ja, hør efter, naar jeg forklarer;“ men Forklaringen var saa kort, der var saa mange Børn at overhøre. Og spurgte jeg om noget hjemme, fik jeg altid til Svar: „ja, det maa du spørge Skolelæreren om.“ Min Moders Frygt for Naboers og Gjenboers Mening havde gjort mig disse til fuldstændige Bussmænd, saa uagtet de altid vare venlige mod mig, turde jeg aldrig tale til dem,

endnu mindre spørge dem om noget. I Skolen hørte jeg for første Gang, at min egen Moder var død, og at denne Moder var min Stedmoder; jeg blev ganske underlig tilmode, da jeg hørte dette; men glad tillige, da Skolelæreren sagde: „Ja, Johanne, du kan sige, du er lykkelig; thi din egen Moder var ret en velsignet Kone — men du har ogsaa faaet en retskaffen Stedmoder, der har lært dig at være en god, flittig og ordentlig lille Pige, og det beviser, at hun er god imod dig, at du aldrig har vidst af, at hun ikke er din rigtige Moder. Naa, hun har været en god Moder for dig, og Gud lønner hende nu med din Kjærlighed.“

(Fortsættes.)

Borger-Bennen.

Sex og fireindstyvende Aargang.

Nr. 36.

Løverdagen den 5te September 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger herom modtages fra 15de til 30te September førstkommende, hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, og imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attestere af troværdige Mænd, og at bilægge med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives med Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for een Gang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Ingen, ifølge Lovenes § 4 har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Værre i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at Schemaerne maae udfyldes med den største Nøiagtighed, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maae være forsynede med nye Attester, da Gjenparter af ældre, navnlig af Lægeattester, ikke kunne antages. — Mangel heraf, eller urigtige Angivelser, ville have Tilfidesættelse af Ansøgere tilfølg.

Med Hensyn til Laan bemærkes, at Hensigten med disse, ifølge Lovenes § 1 a, fornemmelig er, at forstaafe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at kongelige Embedsmænd og Andre, ikke til Næringsstanden hørende Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra sige Laan; men

skulle dog staae tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 25de August 1874.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortsat.)

„Na, gode Hr. Møller,“ udbrød jeg halvt grædende, „fortæl mig lidt om min egen Moder og saa om Gud, det har jeg saa tidt villet spørge om.“ „Ja, nu skulle vi jo læse, mit Barn, saa idag kan jeg ikke tale om din Moder; men derimod handler hele vor Lektie idag om Gud, saa ham ville vi tale om hele Tiden,“ og vistnok var det om Gud, vi talte; men det var saamegen Ransjen Lektie op, at jeg ikke kunde samle noget, og jeg sagde ganske bedrøvet til en lille Pige, der sad ved Siden af mig: „Jeg forstaaer saa lidt af

alt det, jeg lærer om Gud; men Hr. Møller har saa mange at overhøre, saa der er kun lidt Tid til at forklare i." „Ja," sagde den lille Pige, „min Moder hjælper mig, saa gaaer det saa godt — spørg du ogsaa din Moder; — men jeg vidste jo Svaret og spurgte ikke.

Jeg var nu bleven 13 Aar, og skulde snart gaae til Konfirmation. Da Præsten kom hen i Skolen for at overhøre de Børn, der skulde antages, spurgte han Hr. Møller, om der ikke blandt Pigerne var en, der var lidt stærk, som kunde passe og spadserere med Præstens lille 3 Aars gamle Dreng.

„Jo, vi har her en Johanne, som tidlig har havt Berømmelse for at være en flink Barne pige, og er forøvrigt ogsaa flink nok til at kunne meldes ud af Skolen, nu hun skal gaae til Præsten; kom herhen, Johanne, og siig Præsten, om du troer at kunne passe en 3 Aars gammel Dreng." „Ja, det kommer an paa mine Forældre, om de ville undvære mig." Præsten saa venlig paa mig og sagde: „Jeg skal nok selv tale med dine Forældre. — Herregud, hvor hun ligner sin stikkelige, salig Moder, det er det samme gule Haar med de milde blaa Dine, og høi bliver hun ogsaa."

Da jeg den Dag, den 3die Oktober, kom hjem til min Moder, var Alting afgjort med Hensyn til min Fremtid; jeg skulde tjene hos Præstens som Barne pige og saa forøvrigt bestille,

hvad der forlangtes af mig. „Og lov mig saa,“
 sagde min Moder, „at du bliver ved at være en
 ordentlig flittig Tøs, og ikke jaster med din Gjer-
 ning; men passer godt paa, ligesom du har gjort
 her hjemme; det vilde dog være altfor galt, om
 Folk skulde sige, at Niels Olsens Johanne var
 bleven en Sjudskemalene; — veed du hvad,
 Johanne, der er nok, der sjuster med deres Ting;
 lad os bare ikke komme i det Kompagni, det fører
 kun til Fattigdom og Daarlighed. Og nu Farvel
 — giv mig et Kys, inden du gaaer, min Tøs;
 din Fader skal komme i aften med dit Tøi, og din
 Søster skal komme ned og sige dig Farvel, for nu
 er hun henne at læse hos Bedstemoder; hun skal
 jo nu ogsaa i Skole. Ja, græd nu ikke, Johanne,
 lad Folk nu ikke see, du har røde Øine, de vare
 istand til at sige, at jeg tvang dig mod din Villie;
 men ud at tjene skal du jo dog, og det er en
 Ære, at Præsten har valgt dig — og nu kommer
 du til gode Folk, det er ikke altid, man er saa
 heldig — jeg har saamæn døiet adskilligt i min
 Tjenestetid; men jeg taug stille — gif af Veien
 for Ufred og passede mine Ting, jeg kan nu ikke
 lide denne Kenden fra Sted til Sted. Bliv hvor
 du kommer, gjør hvad du skal, og pas dig selv,
 saa kommer Alting tilsidst ligesom ilave af sig selv
 — gaa nu, min Tøs, og græd saa ikke.“ „Ja
 men, Moder, jeg vilde saa gjerne sige dig Tak,

fordi du altid har været saa god imod mig, uagtet jeg ikke var dit eget Barn."

„Hvad er det for Brøvl, du kommer med, Løs — jeg har aldrig kjendt Forstjæl paa dig og din Søster. Du er din Faders Barn, og jeg er din Faders Kone, og det er altsammen Get i Get. — Naa, gaa nu — tør Dinene; paa Søndag besøger du mig en Timestid, lovede Præsten. Farvel, min Løs, du har jo altid været en god Pige!" — og saa lukkede Moder mig ud, nikkede gennem Ruden til mig — og da jeg atter saae tilbage, stod hun i fuldt Arbeide med noget Garn, hun farvede til Hvergarn.

Dg saaledes forlod jeg 13½ Aar gammel mine Forældres Huus, for nu i Fremtiden selv at tjene for mit Brød.

Det var saa underligt for mig at gaae ud fra det gamle Sted, hvor jeg havde levet i 13 lange Aar, og et halvt i Tilgift — jeg havde ikke faaet saa megen Tid, saa jeg kunde sige Farvel til Hønsene og den lille Kalv, der nylig var født; men jeg var saa vant til at adlyde min Moder strax, saa det aldrig faldt mig ind, at der kunde være Tale om andet — jeg var stor af min Alder, men jeg var dog et Barn, og havde det ikke været for Naboers og Gjenboers Skyld, havde jeg gjerne sat mig ned midt paa Bejen og givet mig til at græde, saalænge jeg kunde.

Nu stod jeg ved Præstegaardsporten og turde neppe lukke den lille Laage op — men det gik dog, og inden jeg selv ret vidste det, stod jeg inde i Stuen hos min Frue. Hun sad ved sit Kaffe-bord, og en Maskine („See, der have vi endelig Maskinen,“ raabte Hans) saa blank som et Speil stod og dampede og snurrede paa Bordet. Fruen sad foran Maskinen paa en broderet Kurvestol, og saae saa mild og god ud. „Goddag, lille Johanne,“ sagde hun venligt, „det er jo rart, at du vil passe min lille Hans, lad mig nu see, du er forsigtig med ham, at han ikke kommer til at støde sig; men skulde det skee, maa du endelig strax fortælle mig det, at jeg kan see at raade Bod paa, hvad Skade der mulig kunde være skeet. Du maa ogsaa love mig altid at tale Sandhed, saa komme vi med Guds Hjælp nok ud af det. Drik nu denne lille Kop Kaffe, saa skulle vi gaae ind til Hans.“ Fruen rakte mig en Kop Kaffe med en Tvebak til, som jeg knap kunde drikke, saa undseelig var jeg, hvilket hun vist mærkede, da hun gav sig til at syse med noget, medens jeg drak.

Hans og hans nye Barnepige bleve snart gode Venner — kun var han meget ivrig i at plage mig med, at jeg skulde fortælle ham Historier, — jeg, som aldrig i mit Liv havde hørt Historier, eller læst nogen; det var der ikke Tale om hjemme.

Min Moder holdt kun paa at arbejde, saa fortælle kunde jeg ikke. Jeg var meget kjed af det; men saa sang jeg for ham, og det morede ham da ogsaa noget.

Naar jeg om Aftenen havde klædt lille Hans af, vasket og pudset ham til lige at puttes i sin lille Kurveseng — kom altid Fruen ind og lagde ham selv, kyskede ham, sagde Godnat, og sad nogen Tid ved Sengen, medens jeg skyndte mig at ryste hans Tøi af og hænge hvert Stykke paa sin bestemte Plads. Naar jeg saa kom tilbage, sagde lille Hans ganske søvnig: „Syng nu, Jannejo“ — og saa sang jeg, til han sov.

(Fortsettes.)

Borger-Vennen.

Ser og fjerdebindstyvende Aargang.

Nr. 37.

Løverdagen den 12te September 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger herom modtages fra 15de til 30te September førstkommende, hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, og imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attestere af troværdige Mænd, og at bilægge med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives med Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for een Gang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Jungen, ifølge Lovenes § 4 har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Værre i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at Schemaerne maae udfyldes med den største Nøiagtighed, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maae være forsynede med nye Attester, da Gjenparter af ældre, navnlig af Lægeattester, ikke kunne antages. — Mangel heraf, eller urigtige Angivelser, ville have Tilfidesættelse af Ansøgere tilfølg.

Med Hensyn til Laan bemærkes, at Hensigten med disse, ifølge Lovenes § 1 a, fornemmelig er, at forstaae Næringsdrivende, hvad de maatte behøve for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at kongelige Embedsmænd og Andre, ikke til Næringsstanden hørende Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men

skulle dog staae tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 25de August 1874.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortfat.)

En Dag, lige som Fruen skulde ind til Hans, kom der nogle Fremmede, som Fruen ikke godt kunde forlade; hun sagde derfor i al Hast: „Godnat, min egen Dreng, Johanne maa læse din Aftenbøn med dig.“ Nu var Hans i Seng, og jeg sagde: „Godnat, lille Hans!“ men Hans raabte: „Nej, Hans er søvnig, Jannejo skal læse Aftenbønnen — læs Jannejo.“ Jeg blev ganske elendig, jeg havde aldrig hørt om nogen Aftenbøn, og jeg kjendte ingen. „Læs, Jannejo!“ „Lille Hans kan læse, saa hører Jannejo efter.“

„Nei, Hans er søvrig, Jannejo skal læse.“ — Jeg kunde ikke tale Hans tilrette, og var aldeles ulykkelig; tilsidst skreg han i vilden Sky paa Moder — og Fruen kom forfækket løbend. „Jannej o er uartig og vil ikke læse Aftenbøn med lille Hans, og Hans er saa søvrig.“ Fruen læste nu selv Aftenbønnen for lille Hans og gif derpaa tilbage til sine Gæster. Jeg hørte nu første Gang i mit Liv en Aftenbøn blive bedet og stod under denne Handling ganske ulykkelig — jeg skulde synge for Hans, men jeg græd og skjulte mit Ansigt i hans lille Seng. „Jannejo skal nu ikke græde mere,“ trøstede Hans, „du kan jo være artig imorgen, syng nu“ — og jeg sang og græd, til Hans sov ind, og saa græd jeg igjen. Engang blev jeg saa forfækket for mig selv, at jeg foer op og tænkte: Lad dog aldrig Naboer og Gjenboer see, at du græder! Jeg følte mig pludselig glad ved, at min Moder ikke kunde see mig, og saa gif Liden, indtil Fruen lukkede Døren op og kaldte sagte „Johanne!“ — Da jeg kom ind, vare de Fremmede gaaede, Fruen var ene. Maskinen snurrede paa Bordet, det brændte klart i Kaffelovnen. Lampen var ikke rigtig skruet op endnu, saa Stuen var i en dunkel Belysning; men de røde Gardiner vare trukne for Vinduerne, og der var i det Hele udbredt en Hygge og Fred derinde, der ligesom trøstede min bedrøvede Sjæl. Fruen satte

fig ned og tog min Haand. „Sig mig nu, lille Johanne, hvorfor vilde du ikke læse Aftenbønnen for Hans?“ Det var mig ikke muligt at sige et eneste Ord, men jeg begyndte atter at græde. „Men Herregud, Barn, hvad er der dog hændet, hvad feiler dig?“ udbrød Fruen forstræffet; thi ved det første milde Ord, hun sagde, kom jeg til at hulke og græde. Omfider efter mange gode Ord og hjærlig Overtalelse, fik jeg fremstammet: „Jeg kan ingen!“ — „Kan du ingen Aftenbøn? hvilken Snat, Barn, du kan da i alle Tilfælde dit Fadervor, som du naturligviis beder hver Aften; men naar Børn ere meget smaa — saa lærer man dem gjerne nogle kortere Bønner, som de lettere kunne huske. Læste din Moder ikke nogle kortere Bønner med dig og din lille Søster, da du var yngre?“ „Nei, vi læste ingen!“ „Ja, men I talte dog Gud om Aftenen og bad en Bøn i Jesu Navn, inden I sov ind.“ „Nei, vi sov — Moder sagde, vi maatte ikke drømme.“ „Ja, med Drømmene er det nu ogsaa ligemeget,“ sagde min ædle Frue smilende: „men en god Bøn afværger netop Drømme. Læs Fadervor for mig, Johanne. — — Nei det holder jeg ikke af, du renser det jo op, som om der hverken var Mening eller Indhold i det, og læg dit Strikketøj, Johanne, det er godt nok, at man er flittig; men at tale alvorligt er ligesaa god Skik, som det at

strikke, og Strikketøiet drager dine Tanker bort fra det, vi tale om. Læs nu Fadervor meget langsomt og tydeligt, saaledes at man kan høre, du forstaaer, hvad du læser." „Ja, men jeg er saa ulykkelig, jeg forstaaer det slet ikke." „Hør nu, lille Johanne, nu ville vi ikke tale mere om det iaften, jeg seer nok, du trænger til alvorlige Forklaringer; men imorgen skal du begynde at gaae til Læsning, hør saa nøie efter, hvad Præsten forklarer dig, og hver Dag paa denne Tid skal du saa komme ind til mig og spørge mig om, hvad du ikke forstaaer; men først skal du fortælle mig, hvad Præsten har forklaret dig de Dage, du læser med ham — græd nu ikke mere — bliv nu lidt, saa skal du faae en Kop Thee ud med dig; men siig mig dog, Barn, naar du ikke forstod det, du læste, hvorfor spurgte du da ikke din Lærer eller dine Forældre?" „Mine Forældre sagde, jeg skulde spørge Skolelæreren, og han sagde, jeg skulde høre efter." „Jeg synes, din Moder gaaer ofte i Kirke, kom du aldrig med?" „Nei, Moder meente, det var tidsnok, naar jeg gik i Kirke fra den Tid, jeg begyndte at gaae til Præsten, for det gjorde vore Nabofoners Børn; men Moder gaaer nu altid hveranden Søndag, for hun vil nu ikke, at Folk skal have noget at ræsonnere over hende, og hun har jo godt Tvi at tage paa." — — „Fortalte din Moder saa noget om

Prækenen, naar hun kom hjem?" „Nei, Moder fortæller aldrig noget, hun siger, man skal passe sit Arbeide og sig selv, og ikke bryde sig om andre; hver kan være god for sig.“ — „Jeg kan nok mærke, Johanne, din Moder er en retskaffen, flittig Kone, der gjør sin Pligt — men nu, da du skal gaae til Præsten, vil det glæde dine Forældre at høre, at du lærer en heel Deel om Gud og Christus, og naar du saa kommer hjem om Søndagen, saa skal du fortælle din lille Søster alt, hvad du kan huske af det, du har hørt Ugen igjennem. Din Moder maa gjerne høre derpaa, det vil glæde hende at høre, at du er flittig, og det vil minde hende om den Tid, da hun gif til Præsten, — selv om vi ere ældre, er det velsignet at høre paa vor Børnelærdom. Gaa nu og bed Præsten komme ind at drikke Thee, saa skal jeg bede, at han imorgen vil forklare dig Fadervor, og hør nu, lille Johanne, naar du nu gaaer i Seng, bed saa vor Herre om, at han vil lære dig at bede, og saa skal du bede om Sundhed og Tilfredshed for alle Syge og Sorrowfulde. Godnat, mit Barn.“ „O, Fruen er saa god!“ „Nei, min lille Pige, jeg er ikke god; men vi ville alle stræbe at blive bedre med hver Dag.“

Saa gif jeg — og var tilmode, som om noget ukjendt lykkeligt forestod mig; men jeg maatte græde længe, længe efter at jeg var kommen i

Seng, og jeg bad, som Fruen havde sagt, jeg skulde bede, og meget mere til — jeg tænkte paa Gud, paa Fruen, paa min afbøde Moder, og tilsidst paa min Stedmoder, og saa sov jeg ind og drømte, at min Stedmoder kom og saae, at jeg græd, og udbrød forstræffet: „Men, Johanne, skal dig dog at græde — der er jo ingen, der gjør dig noget, hvad maa Folk tænke?“ Saa kom Fruen og klappede min Kind og sagde: „Johanne græder, fordi hun ikke forstaaer sit Faderbord, men vi skulle med Guds Hjælp nok lære hende det. Han seer dine Taarer og din redelige Villie.“

(Fortsættes.)

Rekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Snedkermester L. F. F. Hall.

Borger-Vennen.

Sex og firefindstyvende Aargang.

Nr. 38.

Løverdagen den 19de September 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger herom modtages fra 15de til 30te September førstkommende, hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, og imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forstjellige Rubrikfers Indhold, at attestere af troværdige Mænd, og at bilægge med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives med Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for een Gang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Jngen, ifølge Lovenes § 4 har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at Schemaerne maae udfyldes med den største Nøiagtighed, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maae være forsynede med nye Attester, da Gjenparter af ældre, navnlig af Lægeattester, ikke kunne antages. — Mangel heraf, eller urigtige Angivelser, ville have Tilfidesættelse af Ansøgere tilfølg.

Med Hensyn til Laan bemærkes, at Hensigten med disse, ifølge Lovenes § 1 a, fornemmelig er, at forstafte Næringsdrivende, hvad de maatte behøve for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at kongelige Embedsmænd og Andre, ikke til Næringsstanden hørende Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra slige Laan; men

skulle dog staae tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab,
den 25de August 1874.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortsat.)

Saa syntes jeg, min egen afdøde Moder stod ved min Seng med det lille Barn i Armen og sagde: „Tak Gud, Johanne, min egen lille Pige, at du er kommen til disse ædle Menneſker — bed hver Aften til Gud om Lykke og Belsignelse for dem, saa kommer du tilsidst selv til Gud og op til mig og den lille Søster, og her er saa godt at være.“ „O, Moder, tag mig med strax,“ bad jeg. — „Nei, endnu ikke,“ svarede hun mildt. „Kjære Moder, kommer jeg da til dig?“ „Ja, hvis du vil, mit eget Barn“ — — og saaledes svævede mange Billeder for mig, indtil jeg endelig

henimod Morgenens vaagnebe rigtigt og skyndte mig at klæde mig paa. Jeg sov i Barneskammeret, men naar den lille Hans var falden i Søvn, blev han i sin Seng baaren ind i sine Forældres Sovekammer, hvor han saa laae til om Morgenens, saa blev han atter baaren ud i Barneskammeret, hvor jeg da vaskede ham og klædte ham paa. Saasnart jeg havde taget den lille yndige Dreng op af Sengen, slog han Armene om min Hals og sagde: „Jannejo var uartig i aftes og vilde ikke læse Aftenbøn med lille Hans, men vil Jannejo nu være artig i aftens?“ „Ja, lille Hans, jeg vil altid være artig; men jeg kan ikke din Aftenbøn, den maa du lære mig idag, for min Aftenbøn er lang.“ „Ja, i aftens skal Hans lære Jannejo en Aftenbøn, men nu skal jeg have min Ælebrød.“

Da Klokkeren slog 10, gik jeg ind i Konfirmandstuen, hvor alt Børnene, mine Skolekammerater, vare samlede. Vi saae alle forventningsfulde til Døren, da den aabnedes, og Præsten kom ind; han saae mild, men dog alvorlig ud. „Vil I læse Psalmen Nr. 126 op: I Jesu Navn bør al vor Gjerning skee, At den skal vorde os til Held og Gavn, Og ei til Fordærvelse. Al den Idret, Som begyndes i det, Frem til det Gode gaaer, Indtil den Maalet naar, At for Legem og for Sjæl, Derved fremmes kan vort Vel, Og Gud deraf Vre faaer.“

„Altsaa ville vi nu i Jesu Navn begynde vor Gjerning, og idet jeg beder eder høre vel efter, hvad jeg siger eder, beder jeg eder ogsaa frit at spørge mig om alt, hvad I ikke kunne forstaae. Denne Psalme skulde I lære til næste Gang; thi den ville vi altid synge sammen, før vi begynde vor Underviisning.“ Og nu sang han med kraftig Røst, og vi maatte alle synge med.

„Idet vi nu synge denne Psalme, saa paaminde vi os selv, at al vor Gjerning bør gøres i Jesu Navn — desværre glemme vi det saa ofte i Livets Tummel. Men ligesom vi begynde vort Arbejde i Jesu Navn, saaledes ville vi, naar vort Dagværk er endt, og vi skulde hvile os til næste Dags Gjerning, før vi sove ind, bede den Bøn, som Frelseren selv har lært os, og som I vist alle kunne. Da I maaskee ikke rigtig forstaae Betydningen, vil jeg give eder en lille Forklaring, som I saa igjen maae forklare mig, naar vi næste Gang samles.“

For Fader

Med disse Ord har Frelseren sagt, at vi skulde tale til Gud, fordi han vil vise, at vi alle ere Børn af een Fader, og derved strax sige os, at vi skulde elske hinanden som Sødsfænde og bede Godt for hinanden; thi ingen vil bede en Fader om noget Ondt for hans Børn.

Du som er i Himlen.

Det skal vise, at uagtet vi vide, at Gud er allestedsnærværende, saa føle vi dog hans Høihed saa inderlig, saa ydmygt, at vi kun kunne tænke os ham høit ophøiet over os.

Helliget worde dit Navn.

Det er, at vi skulle føle Guds Hellighed saa dybt, at vi ikke alene ihukomme Hviledagen; men at vi aldrig tage Guds Navn forfængeligt, ikke sværge eller tale letsindigt.

Gil os komme dit Rige.

Naar vi bede om, at Guds Rige allerede herneede maa komme til os, saa mene vi, at vi ved at være fredsommelige, barmhjertige og gudhengivne allerede herneede maae faae en Forsmag paa den Salighed, der venter os i Himlen.

Skee din Villie, som i Himlen, saa og paa Jorden

Her bede vi, at ligesom Guds Engle i Himlen strax udføre Faderens Villie, vi svage Dødelige stedse saaledes maatte søge at gjøre det ene Rigtige, nemlig Guds Villie.

Giv os idag vort daglige Brød

Bed dagligt Brød forstaae vi ikke alene Brødet, men Sundhed, et glad Sind, alle de daglige smaa

Fornødenheder, som vi ikke godt kunne undvære, saasom varme Klæder, en god Senge, og smaa uskylbige Glæder.

Forlad os vor Skyld, som vi og forlade vore Skyldnere

Idet vi bede om Forladelse for vore Synder, maae vi desværre bekiende, at skulde Guds Syndsforladelse staae i Forhold til den Tilgivelse, vi skjenke de Menneſter, der have forurettet os — saa blev den ringe; thi om vi endogsaa et Dieblif ſige, vi tilgive — saa bliver der dog ofte et lille Nag tilbage, der kommer frem ved enhver Leilighed, saa at vi endogsaa lade Folk høre de Feil, vi alt have tilgivet dem. Men Gud, der ſeer vor Kamp mod de onde Følelſer og Tanker, naar de opſtaaer, han hjælper os i Striden, saa at vi fordrage hinanden og leve i Fred med alle, ſaavidt det ſtaaer til os — og ſaa vil hans Tilgivelse ogsaa være fuldstændig.

Led os ikke udi Friſtelse.

Naar vi betænke, hvor mange Maader vi kunne ledes i Friſtelse paa, er denne en Bøn, ſom vi burde bede ved hvert Skridt, vi gjøre i Livet — hver Time paa Dagen; thi hvor er ikke Friſtelse? Selv om du beder i Guds Huus eller i dit Vønkammer, kan Friſtelsen komme ſom Slangen kom til Eva, eller ſom til Pharifæeren, og hvidſte

til dig: „du er dog bedre end alle de andre, du beder — du er jo god, du giver — du er klog, du udretter store Ting, derfor takker du“ — af, Hovmod og Forsængelighed gaae Haand i Haand med det Hele, og den, som staaer, see vel til, at han ikke falder.

Men frels os fra det Onde

Ja, frels os fra alt Ondt, og navnlig fra alt Ondt inde i os selv; thi fra vort eget Indre udgaae alle de onde Tanker, der gjøre vort Hjerte ureent.

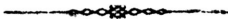
(Fortsettes.)

Rekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Dreier Søren J a h n s e n.

Borger-Vennen.

Ser og fireindstyvende Aargang.

Nr. 39.

Toverdagen den 26de September 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Salbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratifikation eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger herom modtages fra 15de til 30te September førstkommende, hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Store Kirkestræde Nr. 3, 2den Sal, hos hvem et Schema i ovennævnte Tid, og imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratifikation eller Pension.

Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attestere af troværdige Mænd, og at bilægge med Bedkommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives med Sagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16

Med Hensyn til, at en Gratifikation ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for een Gang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Jngen, ifølge Lovenes § 4 har Krav paa Understøttelse, undtagen naar en Forandring til det Bærrer i den oekonomiske Stilling er indtraadt, henledes de Søgendes Opmærksomhed paa, at Schemaerne maae udfyldes med den største Nøiagtighed, for at Ansøgerne kunne vente at blive tagne i Betragtning, og at de navnlig maae være forsynede med nye Attester, da Gjenparter af ældre, navnlig af Lægeattester, ikke kunne antages. — Mangel heraf, eller urigtige Angivelser, ville have Tilfidesættelse af Ansøgere tilfølg.

Med Hensyn til Laan bemærkes, at Hensigten med disse, ifølge Lovenes § 1 a, fornemmelig er, at forskaffe Næringsdrivende, hvad de maatte behøve for at begynde eller fortsætte deres lovlige Næringsvei, og at kongelige Embedsmænd og Andre, ikke til Næringsstanden hørende Medlemmer vel ikke ere udelukkede fra sige Laan; men

skulle dog staae tilbage for lige trængende og værdige Medlemmer af Næringsstanden.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 25de August 1874.

D. F. Olsen. C. N. Laurrup. B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortsat.)

Thi Riget er dit, Magten og Heren i Evighed.

Det er: ligesom vi først i Bønnen erkjende Gud som Fader — saaledes ydmyge vi os her for hans Storhed og Magt.

Amen.

Ja visseelig, det skee!

„Saaledes forklarede vor ædle Præst alt for os, først kort og let og senere udviklede han det mere vidtløftigt. — Han forstod ret at vække os alle, hvad een af os ikke strax fattede, lod han

forklare af den, der havde forstaaet det bedst, og hjælp saa lidt til ved bestandig at spørge, saa at vi tilsidst vidste god Besked alle. Det var lykkelige Timer, som bleve til Betsignelse for os hele Livet igjennem. Om Aftenen maatte jeg ind og gjøre Rede for min Frue og forklare, hvad jeg havde lært; det var til en stor Hjælp for mig; thi uagtet jeg nu nok syntes, jeg forstod saa godt, hvad Præsten lærte os, saa trængte jeg dog altid til mere Klarhed. Jeg fattede ikke hurtigt; men naar jeg først forstod, saa glemte jeg ikke, og hele den Tid staaer for mig, som det var igaar. — Jeg læste nu mit Fadervor hver Aften og sov ind med de bedste Forsætter. Nu kunde jeg i paakommende Tilfælde læse Aftenbøn med lille Hans, der saa altid sagde: „Nu har min egen Moder lært Jannejo at være artig, nu er Jannejo en rar Pige.“

Frueen gav mig ogsaa Bøger at læse med gode, moersomme, smaa Fortællinger i — som jeg saa atter maatte fortælle Hans med mine egne Ord; thi aldrig fik jeg Lov at ramse noget op mere. Det blev snart min største Glæde, at læse og fortælle Hans Historier, og han skulde ogsaa nok forlange; thi enten jeg klæbte ham paa eller af — eller vi spadserede, saa maatte jeg fortælle, og saa tilsidst, naar han var kommen i Seng, slynge for ham, til han sov.

Hver Aften ved Theetid, naar den snurrende Maskine stod paa Bordet, og Fruen var lidt ene, maatte jeg ind og gjøre Regnskab for min Dag — fortælle, hvad jeg havde fortalt Hans, og hvad jeg ville fortælle ham næste Dag; men især maatte jeg aflægge nsiagtigt Bessed om alt, hvad vi havde lært hos Præsten de Dage, vi gif til ham, ligeledes maatte jeg hver Søndag fortælle Prædikenen; „thi,“ sagde min eiegode Frue, „da jeg har taget dig fra dine Forældre, medens du endnu er et Barn, skylder jeg at være dig i disses Sted med Raad og Forklaringer.“

En Dag havde vi lært Signelsen om den barmhjertige Samaritan. — „Hvorledes forklarede Præsten eder den,“ spurgte hun med sin milde Stemme og det kjærlige Blik. „Han sagde saa meget smukt, at jeg aldrig havde troet det muligt. Den Signelse havde jeg lært udenad paa mine Fingre for længe siden i Skolen, men jeg har aldrig tænkt videre over, at den havde noget med mig at gjøre; thi jeg slaaer jo aldrig noget Menneſte ihjel. Men nu sagde Præsten: „Troer I, kjære Børn, at der var nogen af eder, der kunde gaae forbi den halvt ihjelslaeude Mand, uden at forsøge paa at hjælpe ham.“ „Nei,“ raabte vi alle, som med een Mund. „Det vidste jeg nok, men jeg vil spørge eder om noget andet.“

„Den Dag, da det pludselig spurgtes fra alle Kanter, at Smedens Ane Marie havde stjaalet de 11 Theeskeer fra Møllerens, hun tjente hos — hvad gjorde I da?“ Nogle Stemmer svarede: „Vi vare vrede paa hende.“ „Ja, det er rigtigt, I vare vrede paa hende og alle raabte I i Munden paa hverandre baade Unge og Gamle: „at det var skammeligt!“ „at hun skulde meldes“ — ingen af jer vilde besøge hende. — I vendte hende Ryggen paa Gaden. Ikke saameget som en eneste Stemme løstede sig til hendes Forsvar. Hvorfor vare I saa strenge mod Ane Marie?“ Der var en Stemme, der sagde: „For man maa ikke stjæle.“ „Ja, men hun havde jo ikke stjaalet.“ „Nei — men vi troede det — og det sagde jo alle Folk.“ „Der har vi det,“ udbrød Præsten med Barme. „Der ligger stakkels Ane Marie flaaet ihjel af en lumpen Løgn — og der var Skolekammerater, Lege søstre, Børn, der gif samtidig med hende til Konfirmation — unge Piger og Karle — Mødre og Fædre — allesammen vare de enige om at flaae til; men end ikke en Eneste sagde: „Ane Marie er uskyldig,“ ikke en Eneste sagde: „Mon hun dog ikke er uskyldig?“

Saaledes mener Christus det, — at vi ere nogle ubarmhjertige, uchristelige Menneker, der stadig glemme det andet Bud: du skal elske din

Næste som dig selv; thi dersom J havde elsket Ane Marie, som Eder selv, saa havde J forsvaret hende. J havde intet Ondt troet om hende, før det var beviist. Og havde det været Tilfældet, at hun havde stjaalet, saa burde J have undskyldt hende med det, — som nu netop fældede hende: — „hendes store Fattigdom.“ J havde sagt: hun har glemt med Alvor at bede sit Fadervor og især den Bøn: „Led os ikke udi Fristelse“ — Moderens og de mange smaa Sødsfendes Nød har fristet hende, og det undskylder hende dog lidt. — Nei, J glemte selv alle at bede den samme Bøn: „Led os ikke udi Fristelse;“ thi det var det Onde i eder, der fristede eder til at tro, ondt om eders Næste, idet J sagde: hun har taget Skeerne, for hun er fattig. Seer J nu, mine Børn, at ikke en eneste af eder har lignet den barmhjertige Samaritan, men J have alle været med at slaae til — og skulde en Enkelt blandt eder, som Præsten og Leviten, være gaaet taus og ligegyldig forbi, da ere J jo derfor ikke meget bedre end Nøverne; thi Nøverne, der vare forvorpne Menneſter, fulgte deres Lidenskab, medens Præsten og Leviten udviste en utilgivelig Sløvhed, og har der altsaa været nogle enkelte, der ikke vare med til at rive Ane Marie ned, saa have de dog intet at rose sig af; thi de burde have prøvet paa at forsvare hende og paavise Muligheden af hendes Ufsyl-

dighed. Heraf kunne I altsaa see, at alle meer eller mindre ere ubarmhertige, idet vi glemme Guds Bud, at elske vor Næste, og tillige glemme at bede paa den rette Maade vort „Fadervor“. Jeg vil her gjentagende bede Eder om, som jeg alt har sagt eder tidligere, at I ville fortælle eders Forældre og Sødskende eller hvem der maatte være eder i disses Sted, hvad jeg lærer eder ved min Konfirmationsunderviisning; thi derved huske I bedre, hvad jeg siger eder.

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Juveler H. Maynzhusen.

Borger-Bennen.

Ser og firefindstyvende Aargang.

Nr. 40.

Torsdagen den 3die October 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortfat.)

Smaa Spødkende eller Benner lære noget, og Forældre og Slægtninge høre, hvad jeg lærer eder, og hvorledes I bevare og anvende det. Vilde I saa love mig dette?" Dertil svarede vi alle: „Ja!" men vi vare i dette Dieblif meget bedrøvede over vor store Uret mod den stakkels Ane Marie, der hele Tiden havde siddet og grædt. Præsten, der saae vor Bedrøvelse, sagde: „Ja, nu maae I see at gjøre eders Uret god igjen,

og aldrig mere strax troe ondt om nogen, om end Skinnet er nok saa stærkt — saa tilgiver Ane Marie eder nok, saa meget mere, som hun vel ikke havde været bedre, om det havde været een af eder andre, denne Begivenhed havde mødt.”

Saa taug jeg, og min Frue saae meer end almindelig alvorligt paa mig med sine milde Dine: „Men sig mig, Johanne, hvor kunde du ogsaa være med at fordømme stakkels, fattige Ane Marie?“ „O, gode Frue! jeg er saa uheldig derover — men min Moder sagde ogsaa, at jeg ikke maatte see til hende, for hvad vilde Folk sige, om de saae os sammen? de vare istand til at troe, at jeg var med i det.“ „Ja, Johanne, det er smukt af din Stedmoder, at hun holder paa dit gode Navn; men vi maae dog først tænke paa, hvad Christus siger: „dømmer ikke, paa det at I ikke skulle dømmes, og med samme Maal, som I tilmaale andre, skal der tilmaales eder“ — og havde du tænkt dig om, Johanne, saa maatte du have erindret, at du har gjort dig skyldig i selv samme Feil, som Ane Marie, og havde jeg, ligesom Møllerkonen gjorde ved hende, strax jaget dig bort, hvad saa? Istedetfor at lægge de 11 Theeskeer ind i Stuen ved Skabet, i hvilket de skulde ophænges, naar hendes Madmoder fik Leilighed, pakkede hun dem i et Papir og lagde dem ved de slebne Knibe, der alt vare

efterfete og indpakkede. Møllerkonen troede, at det kun var Knive, og gjemte Skeerne med Knivene; men da hun nu forlangte Theeskeerne, for at gjemme disse, vare de borte — og først efter 3 Ugers Forløb, da de engang igjen skulde bruge de nye Knive, kom Theeskeerne for Dagens Lys. Smidlertid var Ane Marie kommen brændemærket hjem til den fattige Moder — alle undgik hende, og det var med Nød, at min kjære Præst kunde holde eder i Ake, medens hun gik til Læsning, og havde han ikke lovet at erstatte Skeerne, var hun maaskee bleven meldt — forhørt og tilsidst forhærdet — hvorvel hun viste sig uskyldig. Og seer du, Johanne, hvor ligt dit og Ane Mariæs Forhold ere — du hjalp mig en Aften, jeg kom hjem, med at tage min Brystnaal af — den var en Deel dyrere end de 11 Theeskeer — jeg troede, du havde sat den i min Naalepude, da du gik over i Sovestammeret; men næste Dag var den der ikke. Vi søgte om den allevegne i flere Dage, men vi fortalte ingen noget derom — jeg var fuldkommen vis paa, at min lille Johanne ikke vilde berøve mig en halv Skilling, end sige et Arvestykke efter min Moder, der var mig et saa kjært Minde om hende; og hvor sandt vi den saa? Efter en Maanedes Forløb, da Johanne en Dag skulde ud i sin graa Kjole, stak den foran i Livet paa Kjolen. Jo, Johanne har rigtignok

noget at lade Ane Marie høre. Jeg har ofte tænkt paa dette; men jeg vilde med velberaad Gu ikke sige noget derom, da jeg hele Tiden ventede, at du selv maatte komme til den Erkjendelse, „at man kan give Anledning til Mistanke, uden at være skyldig.“ Her have I begge gjort eder skyldige i Glemsomhed, og glemsom bør ingen være, mindst unge Piger, der skulle tjene deres Brød. Ane Marie er bleven haardt straffet.“

„Johanne slap nemmere; men netop derfor gjorde det mig saa ondt, at du ikke fremfor de andre var den Overbærende og tog hendes Parti. Gaa nu iaften hjem til dine Forældre og fortæl dem Præstens Forklaring af den barmhjertige Samaritan, og hvor dybt bedrøvet du er over, at have bidraget dit til at nedtrykke Ane Marie ved slet ikke at have trøstet hende i sin store Sorg, da du jo burde havde gjort det, naar du havde tænkt paa Brystnaalen.“

Jeg gik ganske taus ud af Stuen, jeg kunde ikke sige et Ord — jeg var saa ulykkelig; — saa alvorligt havde min Frue aldrig talt til mig, og jeg følte, hvor fortjent det var. Jeg gik hjem til mine Forældre og fortalte alt — min Moder sagde: „Men, min Gud, man kunde da ikke holde til med en Tyv!“ „Ja, men hun var jo ingen Tyv,“ raabte jeg ivrig. „Ja, men det sagde da

alle Mennesker," gjentog min Moder. „Men man skal ikke bryde sig om alle Menneskers Mening; men kun om Guds," udbrød jeg hulkende — „og havde Folk faaet at vide om Brystnaalen, var jeg ogsaa bleven kaldt en Thy og ugleseet af alle — og nu har den ulykkelige Ane Marie ingen Tjeneste og ingen Penge til Konfirmations-Klæder, bare fordi vi alle ere onde Mennesker og kalde hende en Thy, uagtet hun slet ikke har stjaalet. O Gud, o Gud, hvor jeg er ulykkelig!" — Min Moder, der ikke pleiede at see sine Nærmeste i en saadan Tilstand, glemte at sje — hun reiste sig op af Stolen og sagde lidt skrapt: „Ja, staa nu ikke der og staa dig — det er hverken til Gavn for Gud eller Ane Marie. Om hun nu end ikke har stjaalet — saa har J, hun saavel som du baaret jer ad som et Par Tøsser — for man skal vide, hvor man gjør af sine Ting, og tjene J hos ordentlige Folk, saa maae J være ordentlige og akkurate med hvad J have under Hænder. Der er ingen, der kan være tjent med, at J gaae og forputte Tingene, saa Folk skulle søge i 3—4 Uger efter disse. Er det maaskee nogens Leilighed, at spille Tiden med at lede? har jeg ikke altid lært dig: enhver Ting paa sin bestemte Plads — fra man staaer op, til man gaaer i Seng, saa leder man ikke, og har vi nu alle mistænkt Ane

Marie, saa er det hendes egen Skyld. Men hun skal derfor ikke savne Klæder, for nu ville vi, der have gjort hende Uret, samle lidt sammen, saa hun kan faae sig en stærk og net Dragt. Imorgen skal jeg spendere en halv Dag paa at tale med Folk, og de kunne ikke være bekjendt at negte at hjælpe hende. En Tjeneste bliver der vel nok, naar hun ellers er ordentlig og paapasselig." „Gud, Moder, hvor du dog alligevel er god!" udbrød jeg. „Hvad er det nu for noget Brøvl, du der kommer med," sagde min Moder halv vred, „det er da ikke meer end billigt, at man seer at reparere lidt paa Skaden, der er skeet, især da vi ere saa mange om det. Siig nu dette til din Frue, og fortæl hende saa med det Samme om al den farlige Staahøi, du har gjort her hjemme." Min Moder holdt Ord — hun skaffede den fattige Smede-Enke baade Mad og nogle Klædningsstykker, og den første Gang, Konfirmanderne vare samlede hos Præsten igjen, bragte vi alle nogle Penge med til Ane Mariæ Klæder. Min Moder gav 2 Rd., hvilket efter hendes Omstændigheder og Begreber var en stor Sum; men mærkeligt var det, at de Fattige gave meest. Imidlertid fik Præsten til Ane Marie 17 Rd. 3 Mk., som han saa gjorde til 20 Rd., og det var jo en lille Trøst ovenpaa den store Sorg, at hun saae, vi

alle erkjendte vor Uret mod hende. Men Præsten syntes vist ikke om, at de Rige gave mindre end de Fattige; thi han talte den Dag meget om de Rige og de Fattige, om Lazarus og den rige Mand, og tilsidst sagde han det Skriftsted: „Atter siger jeg Eder, det er lettere, at en Kameel gaaer igjennem et Naaleøie, end at en Riig kommer ind i Guds Rige.“ „Men,“ sagde en rig Gaardmands-datter, „saa kommer jo aldrig nogen Riig i Himmerig; thi det er da ganske umuligt, at en Kameel kan gaae igjennem et Naaleøie, selv om det var den allerførste Stoppenaal.“ „Nei, det er ikke saadan at forstaae,“ svarede Præsten. „Det var nemlig Skif hos Egypterne, at man henad Aften lukkede de store Hovedporte; men saa havde man en mindre Laage, hvorigjennem et Menneſke let kunde komme, uagtet den var lav og snever. Denne Laage kaldtes: „et Naaleøie“. Hændtes det nu, at en Kameel var lidt filde ude, saa maatte Driveren see at faae Kamelen ind igjennem dette Naaleøie, og saa maatte Kamelen lægge sig paa Knæ og knibe sig igjennem med stor Umage, og det er dette Slags Naaleøie, Frelseren hentyder til. Naturligviis har den Rige mange Forpligtelser, som den Fattige ikke har. Det gaaer med det rige Menneſke ligesom med det Menneſke, som Gud i sin Wiisdom har givet meer end

almindelig gode Evner — ligesom vor himmelske Fader forlanger, at den, han har tilbeelt store jordiske Rigdomme, skal udrette meget Godt med sin megen Rigdom — saaledes forlanger han ogsaa, at den, som han har givet et større aandeligt Pund, ikke skal nedgrave dette, men gjøre det frugtbringende til Gavn og Glæde for os alle.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Skreddermester W. C. C. Granzau.

Urtekræmmer J. L. Gjøltings Enke.

Kodemester D. F. Mary's Enke.

Borger-Bennen.

Ser og firefindstyvende Aargang.

Nr. 41.

Løverdagen den 10de October 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortfat.)

Thi ingen maa nedgrave sine Penge, og ingen maa sætte sit Lys under en Skjæppe; thi disse store Herrens Gaver ere kun betroet Gods, som de, der have erholdt dem, bære dobbelt Ansvar for. Opfyldte de nu Forpligtelsen da gaaer Beslønningen Haand i Haand med denne — idet Herrens Forjættelse: „Saligt er det hellere at give end at tage“ i rigeligt Maal bliver enhver Giver tildeel; og Gudskelov, ingen er saa fattig,

at han ikke har noget at give, og Entens Skjærb var et velbehageligt Dffer i Herrens Dine."

Men naar jeg begynder at tale om den Tid, jeg gif til Præsten, bliver jeg aldrig færdig. Jeg, der meget tidlig var bleven holdt til at arbeide og til i det Hele at opføre mig skikkeligt, men altid skræmmet med den Tilfætning: „Hvad vilde Folk sige, hvis du gjorde det eller det, eller hvis du ikke gjorde det eller det;" jeg blev paa een Gang, som Præsten sagde, vi skulde blive, et nyt Menneſte — hvor kom jeg ikke til at elske Kristus — hvor inderligt bad jeg ikke om, at jeg maatte aflade med al Synd og alle onde Tanker — det var ikke længer Frygt for Naboer og Gjenboer; men af Kjærlighed til Kristus og mine Medmenneſker; thi alt som jeg elskede Kristus høiere, elskede jeg ogsaa mine Medmenneſker; før var det næsten Skræk, jeg nærrede for dem. Hvor var jeg glad, naar jeg kom hjem og fortalte mine Forældre og min Søster, der var Ste Nar og gif i Skole, hvad jeg havde lært. Min Søster lærte jeg lille Han's Aftenbønner, som jeg læste for hende, naar hun kom i Seng, medens jeg var der, og hun lovede at læse Fadervor hver Aften, inden hun sov. Jeg tænkte nu meer end tidligere paa min egen Moder, som jeg vidste var hos Kristus med min lille Søster, og som jeg nu vidste at jeg, hvis jeg elskede Kristus,

skulde gjensee i Himlen. Min gode Frue sagde en Dag til hendes lille Hans, der endelig vilde besøge en nylig afdød Tante: „Ja, lille Hans, nu er din Tante hos Gud i Himlen, hvor hun har det rigtig godt,“ og hver Dag talte Hans om Tante i Himlen, om Gud, der var saa god — og jeg sagde til Fruen: „Det var ogsaa Synd, at man ikke talte saaledes til mig om min Moder, da hun var død.“ „Man kan ikke sige, Johanne, at det var Synd; thi det er jo ikke alle Menneſker givet, at kunne tale paa den rette Maade,“ svarede min Frue paa sin milde Maade, „men det er en stor Lykke, hvor Forældre eller Opdragere alt i den spædeste Barndom tale til Barnet om Gud og Kristus; thi det er den eneste sikke Støttestav, man har senere hen imod Livets Fristelser og Kampe, og den eneste sande Trøst i Sorgens Timer, og har man fra sin tidligste Barndom lært at elske Kristus, kan senere intet i Verden udslette denne Kjærlighed.“

Den 30te April bleve vi konfirmerede — det var en deilig, en lykkelig Dag. Alle vare saa venlige imod mig. Mine Forældre kom med min lille Søster og hentede mig. Min ædle Frue kysede mig paa Panden og bad Gud styrke mig i det Gode, og lille Hans sagde: „Jannejo er pyntet, og Jannejo græder; men du er jo ikke uartig, saa maa du godt lade være at græde.“

Børn, der blive konfirmerede paa Landet, blive ordentlig overhørte i deres Christendom; jeg blev hørt i lidt, næsten fra alle Lærebogens Kapitel; men længst i det 4de Kapitel, og saa maatte jeg oplæse Psalmen Nr. 71:

Evige Fader, som kjærlig regjerer
Himmel og Jord ved dit vældige Bud;
Alt, hvad du skabte, ophøier og ærer,
Lover og priser dit Forsyn, o Gud! o. s. v.

Da vi vare overhørte, holdt Præsten en kort Tale, hvorpaa vi aflagde Daabsløftet; da vi havde aflagt dette, sagde Præsten: „Og vil du blive denne din Daabspagt tro alle Dage — saa giv nu Gud dit Hjerte og giv mig din Haand,“ saa lagde han Haanden paa vort Hoved og talte saa smukt til hver især. De Ord, han sagde til mig, udflettes aldrig af min Hukommelse: „Johanne, du mistede tidlig din kjærlige Moder — hun kunde ikke beskytte din hjælpeløse Barndom; men hendes Bønner for dig til vor Frelser og Forløser have været varme og indtrængende, og han har hørt hendes Bønner. Dine retskafne Forældre, der idag bede for dig her i Kirken, have fredet om din Barndom og lært dig at være flittig til al god Gjerning. Du vil ikke svigte den Tillid, de have til dig, at du vil blive ved i det Gode, de have lært dig; men du vil heller ikke svigte din Frelser, men blive fast i din Tro

paa ham og kaste al din Sorg paa ham; thi han sørger for dig."

Efterat alle havde aflagt Daabsløftet, holdt Præsten en længere Tale, hvori han paamindede os om alt det, vi havde lært, og endte med: „J have nu aflagt eders Daabsløfte. Glemmer aldrig dette. Vel vare J allerede som smaa Børn ved Daaben blevne Kristus egne; — men nu have J lært, hvad det vil sige, at høre Kristus til, tænk, hvor lykkelige J ere — J have Ret til at kaste al eders Sorg paa ham. Hvormange af eder ere ikke allerede prøvede, hvormange af eder ville blive det? tænk da, hvor livsaligt, at vide — vi høre Kristus til — paa ham kunne vi kaste al vor Sorg, og han vil bære den. Det er ikke, som naar man i sin Sorg gaaer til sine Medmennesker, de kunne vel trøste eder; men det er ikke den Trøst, der overgaaer al Mennekesforstand, og have J syndet (thi desværre, J ville daglig synde, som vi alle) da beder af Hjertet: „Forlad os vor Skyld.“ Gaaer til Herrens Bord og ydmyger eder — beder Herren, at han vil være eder naadig og tilgive eder! Ikke, som vi Mennesker tilgive, at vi beholde Mindet om den Uret, der mulig er skeet os, og ved en og anden Leilighed lade den, vi have tilgivet, høre sin Synd. Nei, naar vor Frelser tilgiver os, da er

der ingen Bagtanke, da er det en fuldstændig Tilgivelse for al Synd. Men synd ikke igjen, fører han til — derfor maae I bede stadig, mange Gange daglig — tidlig og sild: „Led os ikke i Fristelse; — thi hvor er det Menneske, der er fri for Fristelser? Er du ringe og fattig, da træde Fristelserne frem i mange Stikfælder. Først ønsker man, saa misunder man, og tilsidst gaaer man ivette med vor Herre — istedetfor at være tilfreds med det Beskaffede. Det at være tilfreds med det Tilskaffede, er det første Gode; thi er den Rige ikke tilfreds med hvad han ejer, er han jo fattig. Der er jo dog altid een, der er rigere, og den Rigeste føler sig ikke rig nok. Fristes ikke alle af Ønster om Rigdom, saa fristes een til Hovmod, og troer sig klogere eller bedre end andre, maafee mere aandelig begavede, og hvad er saa al menneskelig Wiisdom? Den høieste Wiisdom er at troe paa Christus, og følge ham. Christus siger: I skulle antage eder Enker og Faderløse, og mætte de Hungrige; thi alt, hvad I gjøre for disse, det gjøre I for mig; men atter her ere Fristelserne tilstede; thi hvor mangen Gang rose vi os ikke af vore Velgjerninger, om ikke høit, saa i vort eget Indre — og hvad er det saa tilsidst, man har givet bort — en ussel Stjærv, som man ikke engang savner, og hvad

Bærd har vel en Gave, naar man ikke selv maa undvære, og saa hovmoder man sig over sin Godhed! Nei, lad den venstre Haand ikke vide, hvad den høire gjør, og giv saa i Jesu Navn og for hans Skyld, og vogter eder for, at I, naar I give i Jesu Navn, ikke ligesom Pharisæren fige: jeg er dog bedre end denne anden — jeg tænker saa meget paa Christus. I see, at selv i vore bedste Handlinger er Fristelsen stedse nær ved — saa vi have al Grund til at bede: Bed os ikke udi Fristelse; men da vi nu dog see, at Fristelsen stedse er tilstede — da er det, at vi maae holde fast ved Christus, erindre vor Daabs-Pagt — forsvare Djævelen og alle hans Gjerninger, og bede Gud om Kraft til at modstaae disse. Mine unge Venner, hvor ofte have vi ikke talt saaledes sammen i Vinter — det er med Beemod, at jeg skilles fra eder. I ere alle blevne mig saa kjære. Det er med Frygt og Bæven, at jeg seer de fleste af eder vandre ud i Verden, for nu mellem Fremmede paa egen Haand at erhverve eder Livets første Fornødenheder. Giv Gud, at I maae træffe gode christelige Menneſker, der ville lede eder retteligen; men skulde I møde flette Menneſker, der forlange det af eder, som er Uret for Gud, da husker paa, at man skal adlyde Gud meer end Menneſkene, husker paa,

at J ved Daaben ere blevne Christus egne, saa at J have Ret til at bede til ham og paakalde ham, at han vil være „Eders Skjold og megen Styrke“ — og derom ville vi nu alle i Forening anraabe, idet vi bede: „Vor Fader, du som er i Himlen“ o. s. v.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Skibskapitain Jensens Datter Nina.

Institutbestyrerinde R. M. Jensen.

Bærthuusholder H. P. J. Korremann.

Brændeviinsbrænder Jean Willian.

Borger-Bennen.

Sex og firefindstyvende Aargang.

Nr. 42.

Løverdagen den 17de October 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortsat.)

Da vi gik fra Kirke, gik mine Forældre først ind med mig til Præstens, for at takke dem for al deres Godhed mod mig. Fruen modtog mig som et Barn, hun holdt af; hun havde i Kirken bedet for mig, og for os alle, sagde hun; — hun forærede mig den Bibel, jeg daglig læser i, og lille Hans forærede mig en Brystnaal i Form af et lille Kors, og aldrig seer jeg paa den, uden at mindes min Uret mod Ane Marie og min Kjærlighed til min lille Hans.

Efterat have spist Frokost, Kage og druckket Kaffe, der stod og ventede paa os, gik jeg hjem med mine Forældre og tilbragte Dagen hos dem. Jeg havde aldrig seet min Moder saa rørt og saa mild, hun talte ikke meget om Guds-Tjenesten idag; men hun hørte opmærksom paa, at min Fader og jeg gennemgik alt, hvad Præsten havde sagt — og skjøndt hun havde Strikketøiet i Haanden, hvilede det ofte i hendes Skjød, og hun saae kjærlig paa os alle. Min lille Søster, der idag for første Gang var i Kirke, sagde ganske stolt: „Moder, jeg vil altid med i Kirke — jeg kan godt gaae i Kirke, fordi jeg ikke er konfirmeret, og saa skal jeg ligesom Johanne hver Søndag fortælle Prædikenen, naar jeg kommer hjem. Min Moder sagde ikke et Ord imod.

Jeg gik tidlig hjem om Aftenen i Præstegaarden, og saa skrev jeg alt det op, som jeg kunde huske, af hvad jeg havde hørt i Kirken den Dag.

Næste Søndag vare vi alle, Konfirmander og Forældre, til Alters, det var en hellig, uforglemmelig Dag, og jeg er vis paa, at ingen af Konfirmanderne forlod Herrens Bord uden med de bedste Forsætter at holde sin Daabspagt og vandre et kristeligt Levnet; men desværre, vi ere jo alle spage og letfindige, og, som Præsten sagde, Fristelserne ere mange, saa det er ikke gaaet os alle

godt. Jeg havde nu saa ubeskrivelig meget at takke Gud for. Den ædle Præst, der saaledes forklarede og indpræntede os vor Christendom, havde vi alle kjær; men jeg var jo i hans Huus, hvor hans velsignede Hustru, der formelig opdrog mig, hjalp mig tilrette med alt, og især med min Religion, hvori jeg netop var saa langt tilbage; hvor mildt foreholdt hun mig ikke mine Feil, og viste mig den Vei, jeg burde gaae.

Da nu lille Hans voxede fra min Hjælp, saa blev jeg Stuepige; men jeg beholdt dog min gamle Rettighed, at sørge for Fruens og Hans's Opvartning. Nu fik jeg Lov til at bære Massinen ind, som jeg holdt saa blank som et Speil, da jeg vidste, at min Frue satte saa stor Priis derpaa, ligesom hun holdt af at hele hendes Huus var ordentligt og blankt i alle Henseender. Min flinke Moder — jeg kaldte hende aldrig Stedmoder; thi Fruen sagde, at hun havde jo behandlet mig som sin egen Datter, og ikke omtalt, at hun var Stedmoder, saa burde jeg kalde hende Moder — altsaa min Moder havde altid holdt mig til Orden og Flid, og det takkede jeg hende ofte for; men engang i de senere Aar, da jeg netop udtalte min Tak til hende, sagde hun: „Ja ja, Johanne, det er godt, at du er glad for hvad jeg har lært dig, men jeg er dog endnu gladere for hvad du har lært mig — for du har lært

mig Christendom, saa jeg nu ikke gaaer i Kirke hver anden Søndag for Gjenboers og Naboers Skyld, men hver Søndag for min egen Skyld, for at høre en christelig Prædiken, der kan trøste og glæde Een i sit inderste Hjerte." „Al, Moder, det er ikke mig, det er de velsignede Præstefolk,“ udbrød jeg. — „Kan nok være, Johanne, du har Ret, det var Præsten, der sendte dig hjem og lærte din Moder at læse sit Fadervor — istedetfor at sige til dig, at det var Uret, du ikke havde lært at læse det; men det kom dog igjennem dig, min Tøs, og naar du var her hjemme om Aftenen, og du fulgte ind med din lille Søster, naar hun gik i Seng, saa listede jeg mig bagefter, og følte mig saa underlig bevæget, naar den Lille bad:

„Gud, tænk du paa os arme Smaa,
Som for dit Forsyns Die staae;
Gud veed, hvordan vor Lykke, Brød,
Skal skæres for os til vor Død.
Giv Lykke, Helbred, Liv og Gavn,
Og Salighed i Jesu Navn.“

Jeg lærte Aftenbønnen med, og inden jeg selv ret vidste af det, læste jeg den om Aftenen, og saa læste jeg Fadervor. Til sidst læste din Fader og jeg sammen, og vi syntes, at vi følte os saa tilfredse, det var ligesom man havde faaet

noget at stole paa, man ikke før havde tænkt paa, og det var dog gennem dig, at vi fik det, og Gud ske Lov! det har gjort os alle gladere og lykkeligere! Tænk, hvor rart om Aftenen at synge een af disse deilige Psalmer, og vi synge alle med. Ja, gaa nu hjem, min Løs — saa længe har jeg vist aldrig før talt i mit Liv; men jeg syntes, at jeg var dig skyldig, at sige dig dette, og det kan du jo gjerne fortælle din Frue, da hun dog er første Marsag i, at du kom hjem og fortalte os, hvad du selv lærte. Godnat!"

Jeg kunde ikke bryde mig for at falde Moder om Halsen og trykke hende fast til mig og kysse hende. „Naa naa, lille Johanne, du bliver dog altid en Løierlig Gen," sagde hun, idet hun klappede mig og med det samme satte mig ud af Døren. Jeg skyndte mig hjem. — Det gik mig først om i Hovedet, at min Moder sang med, naar de sang Psalmer. — Jeg fortalte min Frue hele vor Samtale, og hun blev saa rørt og inderlig glad, da hun hørte dette. At tale om alt det Gode, jeg daglig saae, vilde være mig en Umulighed — men jeg saae og hørte kun Godt inden Døre, for ud kom jeg næsten aldrig, uden til mine Forældre, og der lærte jeg heller intet Ondt; men at Fristelserne mødte mig, kan jeg ikke negte, saa under en, saa under en anden Skikkelse, og stadig syndede jeg, men lige saa

vist er det, at jeg angrede og bad om Tilgivelse for mine Synder."

"Jeg kan ikke forstaae, kjære Moder, at du nogensinde har syndet?" udbrød Hans.

"Na Snak, Hans, gaa ind i dit Værelse og randsag dig selv, og see da, om du har levet nogen Dag uden Synd."

"Ja, Moder, med mig er det en anden Sag end med dig; — men egentlig fik du en altfor fin Tone af den gode Dmngang, du havde, og det var jo rigtignok en Feil! — Nei, det er nu ganske feil, jeg blev slet ikke forfinet — jeg lærte min Christendom, og saa lærte jeg saa nogenledes at kunne tale og læse Dansk, og min Frue sagde, at det var noget, enhver simpel Karl eller Pige burde kunne, enten man var født i Kjøbstaden eller paa Landet. Nei, jeg sparede mig virkelig ikke — jeg maatte baade vaske, stryge og gjøre reent som Stuepige — og da jeg endte som Køkkpige, saa lærte jeg ogsaa at lave al Slags Mad. Naar det kneb i Høstens Tid, maatte jeg lidt med i Marken. Jeg har tidt malket og baade kjernet Smør og lavet mangan god Ost — jeg maatte luge i Haven, pille Frugt af og hvad der faldt for — og hvor mange Smaa-creature har jeg ikke passet — naar det ene Arbeide var endt, begyndte det andet; men det var netop moersomt; naar man har dygtig at

bestille, falder Tiden aldrig lang, saa jeg vil rigtignok ikke have Skyld for at have været forfintet. Min Frue sagde altid, at intet fornuftigt Menneſke ſkammede ſig ved at udrette hvilketſomhelſt Slags Arbeide, Nødvendigheden hød. Sigefaa længe jeg tjente, blev jeg i den gamle Præſtegaard hos de ædle Præſtefolk, der ſtadig veiledede Folk til det Gode. Da jeg havde tjent der i 12 Aar, blev den nu ſtore Hans konfirmeret, og kort Tid efter blev jeg gift. Præſten havde en gammel Aulskar, der havde tjent der, lige fra Præſten kom til Embedet. Denne Mand havde Præſten foræret et lille Huus med lidt Havejord til — en Ko fik han græsſet paa Præſtens Mark, og Tørv fra hans Moſe. Denne Mandſ Kone og Børn havde deres ſtadige Gang i Præſtegaarden, og gamle Jens, der nu ikke længer var Aulskar, han gif og paaslede, ſom han gjerne ſagde, i Haven. Denne Mand var Chriſtens Fader, og vi fik os mangen god Paſſiar om Chriſten, der var paa de lange Reiſer, og ſom var hele Familiens Stolthed, ligesom han blev min. Han var lidt vild, da han kom hjem, og mig kaldte han altid „Hellighanne“, men han tog mig dog alligevel, og jeg mærkede aldrig, at han fortrød det. Vort Bryllup ſtod hos Præſtens, og det var en høitidelig Dag; vi fik mange,

nyttige Forceringer, og Præsten lod os kjøre lige ind i Nyboder til det lille Hjem derinde. Men det faldt dog gruelig haardt for mig at forlade min velsignede Frue og dem alle derhjemme. Hans, som gik i Skole i Kjøbenhavn, kom jævnlig og besøgte os — han stod naturligviis Fadder til min lille Hans, der blev opkaldt efter ham. Hver Sommer, saalænge Præsten levede, besøgte jeg dem og min Stedmoder — min Fader var død tidligere — og min Moder takkede nu i sin Sorg Gud, at hun havde lært at bede. Men saa døde min Frue, og kort Tid efter Præsten. Det var en stor Sorg for mig, som for hele Menigheden, de vare begge saa elskede, og de ville savnes og mindes, saalænge der lever en Eneſte, der har ſeet dem.

(Fortsættes)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse ſom Medlem i Selſkabet er foreſlaaede:

Guldsmedbøemester J e n ſ e n s Datter W i l h e l m i n e M a r i e.

Borger-Bennen.

Ser og firesindstyvende Aargang.

Nr. 43.

Tovordagen den 24de October 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Fortfat.)

Min Stedmoder, der endnu er en kraftig Kone, folgte sit lille Sted, og boer hos sin Datter der er gift med en Skomager i Flensborg, og de have det rigtig godt. Og jeg har det jo ogsaa godt — har jeg ikke min kjære Søn Hans og min egen lille Datter Sofie? — Jeg har jo ingen anden Datter — og Sofie ingen anden Moder; derfor ville vi nu holde sammen, saa ingen kan mærke, at vi ikke ere saa nær i Familie. „Ikke

sandt, Sofie," sagde Johanne, og bukkede sig ned og klappede hende, „du vil nok have mig til Moder." Sofie, der sad paa en Skammel ved Siden af Johanne, skjulte hulkende sit Ansigt i Johannes Skjød, men hun kunde ikke svare.

Hans reiste sig, kyskede sin Moder hjerteligt og gik stille ud af Stuen.

Efter længe at have siddet saaledes ganske taus, udbrød Sofie: „O Moder, kjære Moder, hvor du har været god imod mig, aldrig skal jeg glemme det. Hvor har jeg dog været ond og uartig mod dig, og spildt saa gode Aar af dit fredelige Liv, ved idelig at plage dig — og hvor har du været taalmodig mod mig, der var saa stridig og altid opsat til at gjøre Klammeri — og naar jeg saa ikke kunde drille dig med andet, saa vilde jeg ikke læse min Aftenbøn, og saa — istedetfor at skjænde, saa had du Godt for det stakkels forvildede Barn, der ikke vidste, hvad det gjorde. Men med denne taalmodige Kjærlighed blødgjorde du mit Hjerte, der var bleven forhærdet ved ond Behandling; men jeg lover dig, Moder, at naar jeg nu snart kommer ud at tjene, skal jeg gjøre mig Umage for at ligne dig, og bede til Gud, at han vil hjælpe mig. Gud gibe, jeg maatte faae saadan en Frue, som du havde, men det kan jeg ikke vente; men saa vil jeg sige som din Stedmoder sagde, „at det er

bedre at blive paa samme Sted — gjøre sine Ting og passe sig selv, saa bliver det godt tilsidst.“
 Og træffer jeg paa Medtjenere, der ville den gale Bei, som jeg fra ganske lille Pige har seet saameget af, saa fortæller jeg om dig og hele dit Liv, og saa maae de blive gode. Gode Moder, naar jeg tænker paa, hvilken flittig, nyttig Pige du var, fra du var sex Aar gammel, og jeg næsten lige til nu aldrig har gjort en Smule Nytte, men taget mod alt af dig, og til Tak plaget og forstyrret dig hver evige Dag, saa har Hans rigtignok Ret i, at jeg har været en Trold, der har gjort Lykke. Jeg veed, Moder, at du for længe siden har tilgivet mig, men kys mig alligevel og sig, at du ikke er vred paa mig.“

„Gud velsigne dig, mit kjære, gode Barn,“ sagde Johanne og trykkede hende fast til sit Hjerte. „Et lykkeligere Dieblif har jeg ikke oplevet siden min Mand's Død, og du lønner mig tusindfold for min Omhu, ved at blive et kristeligt, retskaffent Menneske, der kan blive et veiledende Exempel for de mange Stakler, der desværre altfor tidlig komme paa den gale Bei.“

For dem, der mulig kunde interessere sig for at vide, hvorledes det senere gik den lille Sofie, maa jeg fortælle, at hun fra den Dag stadig gik frem i det Gode.

Johannes simple Fortælling og hendes for-

dringsløse Kjærlighed havde gjort et dybt Indtryk paa Sofie. Vel havde hun meget at kæmpe imod med sit hidfige og stive Sind, men nu, da hun klart saa sine Feil, saa kom det stadige Sind, der efterhaanden blev til fast Villie til det Gode, og den dybe Religjøsitet, som Johanne stedse havde indpræntet hende, til Hjælp i Stridens Dieblikke. Imidlertid foresaldt der dog oftere Begivenheder, som Johanne trods al hendes Agtpaagivenhed og Formaninger ikke kunde afværge, og navnlig var der een, der nær havde skilt Sofie for stedse fra Johanne. Sofie varl nemlig en Dag gaaet ned ved Stranden med et Par andre Nobobørn, for at samle smukke, smaa Stene og Muslingeskaller til at lege med. Nu havde Line, Sofies forrige Pleiemoder's Datter, ogsaa bestemt sig til at spadserere den Dag med nogle Begesøstre. Naar Line og Sofie kom sammen, endte det næsten altid med et heftigt Skjænderi, hvorfor Johanne ogsaa — saavidt muligt — holdt dem fra hinanden, og da Skolelæreren ligeledes kjendte deres bittere Sindelag, havde han et skarpt Tilsyn med dem. Sofie, der var kommen tidligere ned til Stranden og nu gik og legede med de andre Smaapiger — bemærkede først, at Line kom. Siden Johanne havde fortalt sit korte Levnetsløb, var der indtraadt en væsentlig god Forandring med Sofies Opførsel i alle Retninger,

og det var derfor strax hendes første Tanke, at undgaae Line. „Lad os nu gaae ud ved Badehusene og see ud over Stranden,“ sagde hun til de andre Børn, og nu løb de alle tre ud til Husene og stode der halvt i Skjul og saae ned i Vandet. Men Line, der ogsaa havde seet Sofie, fik en anden Tanke. „See der,“ udbrød hun, „der løber Sofie, hun er bange for mig, naar hun ikke er med sin hellige Pleiemoder — nu skulle vi gaae ud og gjøre hende rigtig arrig.“ Line med sine Legeesøstre stode naturligviis snart bag ved Sofie: „Jh, see Goddag! skal Jomfruen ud at bade sig? — hun er vel ikke bleven vasket reen nok endnu? — Siden hun kom i den reentlige Kones Huus, skulde man dog troe, det maatte have hjulpet! Kan Jomfruen ikke svare? Maastee er hun bleven for fiin — eller for dum eller for hellig? — Na nei, nu har jeg det, du er bange, fordi du ikke har den hellige Johanne i Hælene paa dig,“ raabte Line, meer og meer højrøstet, idet hun, opbragt over Sofies Taushed, rykkede hende haardt i Armen. Nu vendte Sofie sig om hendes Dine lynede, og Kinderne vare mørkerøde, idet hun udbrød: „Dersom du ikke lader mig i Fred, saa“ — „Hvad saa — hvad saa, aa fortæl — skal maastee din hellige Pleiemoder komme hen og banke mig.“ — „Nei,“ sagde Sofie aldeles ude af sig selv, „dertil er hun for god,

det skal jeg selv gjøre," og i det Samme gav hun Line et raskt Slag paa Rinden, men i samme Dieblif gav den langt høiere Line hende et saa stærkt Puf, at Sofie faldt over mod det svage Nækværk, der brast itu, hvorved Sofie faldt baglænds i Vandet. Under almindelige Forhold vilde dette ikke have været farligt, da Vandet tæt ved Broen var temmelig lavt; men den iltre Stemning, hvortil Sofie var bleven bragt, og det heftige Stød af Line tilligemed det baglænds Fald i Vandet bevirkede, at Sofie gik lige tilbunds.

Det eenstemmige Udraab fra alle Børnene kunde man vistnok have hørt langt borte; men der var ingen Menneſker at ſee i Nærheden; -- ſandsynligviis vilde Sofie ſaaledes have miſtet Livet, hvis der ikke heldigviis havde været en Mand i Badehuſet, ſom var bleven opmærkſom paa Lines Drilleri og var bleven ſtaaende for at høre, hvorledes Sofie fandt ſig deri; men da han nu hørte Faldet i Vandet, ſkyndte han ſig ud for at hjælpe. Uagtet det ikke varede mange Minutter, inden han fik Barnet op, var dette dog fuldkommen bevidſtløſt, og det varede længe, inden huu kom til ſig ſelv igjen. En gammel Fiſker bar hende hjem til Johanne, fulgt af Børnene, medens Line ene gik ſin Vej, ganſke ſlukøret over det altfor heldige Udfald af ſit Drilleri. Johanne ſlog forſærdet Hænderne ſammen,

da hun fik Sofie hjem paa denne Maade. Vandet
 blev ned af det tykke sorte Haar, Ansigtet var
 dødblegt og Dinene halvt tillukkede; hun rystede
 uafsladelig, som om hun havde stærk Feber. Paa
 Johannes ængstelige Spørgsmaal til Fiskeren,
 svarede denne: „Jeg veed kun, at en pæn Mand
 trak hende op af Vandet — Resten maa hun
 fortælle selv, for jeg veed ingen Bested.“ Efter
 i flere Timer at have ligget ganske stille i Sengen
 og ved Johannes kjærlige Omsorg kom Sofie atter
 til fuld Bevidsthed. Da hun saa Johannes
 veemodsfulde Blik fæstet fast paa sig, brast hun
 ud i Graad og sagde: „O tilgiv, kjære, kjære
 Moder — jeg har været ond og opfarende, jeg
 slog Line, fordi hun drillede mig og kaldte mig
 fiin, dum, hellig og bange — og jeg, som havde
 lovet dig, at styre mit hidfige Sind — men saa
 kom jeg baglænds i Vandet, og da jeg nu ikke
 er død denne Gang, saa skal du see, at jeg aldrig
 mere skal lade mit heftige Sind løbe af med
 mig. Kjære Moder, see ikke saa bedrøvet ud,
 vær ikke vred paa mig, jeg er saa ulykkelig.“
 „Kan du da aldrig tilgive Line,“ sukkede Jo-
 hanne, „huff paa: „Forlad os vor Skyld, som
 vi og forlade vore Skyldnere,“ og at Hevnen
 hører Gud til.“ — „Jo, jeg kan tilgive Line;
 men hun ægger mig altid ved at drille mig, og

kalder baade dig og mig „hellige og bange.“ —
 „Ja, det maae vi ogsaa tilgive hende, hvis
 det er meent ilde; men at være hellig er
 ingen Skam, og bange for at komme i Strid
 ligesaa lidt, saa det kan du nok taale at
 høre.“

(Sluttes).

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
 ere foreslaaede:

Handskemager F. Larsen.

Skræddermester J. G. Bergs Datter J. P.

— — — — — N. W.,

Lærerinde.

Byrlæge Hølpers Enke, Asylbestyrerinde.

Borger-Bennen.

Ser og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 44.

Løverdagen den 31te October 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Inken og den Faderløse.

En Fortælling.

(Sluttet.)

Johannes blide Ord faldt altid som kvægende Dug paa Sofies lille stridige Hjerte, og disse hjalp hende i Kampens Time. Line, der blev flammeret ud af Skolelæreren og paaduttet af flere af Byens Børn, at hun havde villet drukne Sofie, turde nu ikke længer saa aabenlyst søge Sofie „for“, som hun sagde, „at gjøre hende arrig“, hun lod sig derfor nøie med i Afstand at tilkaste hende bistre Blikke — som Sofie lod gaae upaaagtede

hen. Johanne, der selv var opdraget til at arbejde og være flittig, holdt Sofie til det Samme, for at hun ikke skulde kjede sig, og nu, da Sofie erkjendte sine Feil og elskede sin Pleiemoder, gif det alt saa godt for hende; fra Klokken 8 til 9 om Aftenen lod hun Sofie læse smaa nyttige Fortællinger høit for sig — saa syklede de begge lidt med Huus og Seng — Klokken 10 gif de til Hvile, takkede Gud i Forening for en god Dag, og læste deres Fadervor, inden de sov ind med Fred i Hjertet, som de Flittige og Fredsommelige som oftest gjøre. Saaledes gif Tiden godt for begge, og nu var det snart kommen saa vidt, at Sofie skulde konfirmeres.

Da hun tidligere havde været saa langt tilbage i alt, blev hun først konfirmeret, da hun var 15 Aar gammel: men nu var hun ogsaa bleven Præstens allerflirkæreste Konfirmand. Hun kom ud at tjene hos jævne Folk, hvor hun fik meget at bestille; men det var stikkelige Folk, og Sofie tjente dem tro i flere Aar. Da Sofie nu var 18 Aar gammel og bleven meget smuk, begyndte Byens unge Piger og Karle at ville have hende med til allehaande Lystigheder — og hvorvel hun ikke altid modstod uden indre Sorg over ikke at kunne deltage heri, saa var hun dog altid bagefter glad over at have besejret Fristelsen — og løb da hjem til Johanne og fortalte hende alt.

Denne styrkede hende stedse i det Gode, og var dobbelt kjærlig mod hende.

„Nei, see dog, hvor Johannes Sofie er fin idag“ — sagde en Pige til en anden, da de stode ved Kirkeporten — „Ja, den arrige Tøs har gjort det godt — saadan en smuk, flink Brudgom, som hun saaer!“ „Ja, men hun er ikke længer arrig, Line, det var kun, da hun var i Huset hos dig og din Moder. Da den skikkelige Johanne fik hende, arbejdede hun i mange Aar paa at gjøre et godt Menneſte ud af hende, og nu giver hun hende sin Søn til Mand“. „Ja, Gud bevar os“, sagde Line og smækkede med Nakkemuskelen, „der er Snak nok om den Johanne, og hvad hun har gjort ud af Sofie; men hun blev jo betalt for det“. „Ja, Line, det er nu ikke rigtigt, at du vil ræsonnere om det paa den Maade — for vi maa sige, hvad vi ville, saa er Johanne dog den Bedste her i hele Byen, og hun gjør Godt, hvor hun kan, uden Betaling — og det Par Skilling, hun fik for Sofie, var saamænd ikke mere end til simpel Føde og knappe Klæder; men see, der komme de ud af Kirken igjen“.

Først kom Hans med sin Brud under Armen, det var et smukt Par. Hans, der havde sin Moders ærlige blaa Dine, der idag straaledede af

Glæde, og de brune Kinder, af Sundhed, tog sig med sin høie, kraftige Figur rigtigt godt ud i den raske Styrmandsuniform, og den slanke Sofies dunkle krusede Haar, med det smukke Landsby-Brudesmykke paa, og de mørke Dine seende gennem Taarer op til Hans, viste et lykkeligt Par. Bag efter de unge Folk kom Johanne i sin beskedne sorte Dragt. Hun holdt en ældre Kone af et kraftigt Ydre, med et stærkt hvidt Haar, der tittede frem under den gammeldags sorte Hue, under Armen. De spadserede alle fire — venligt nikkende til hvem de mødte — hen til Johannes lille Bolig, hvor de gik ind.

Hans faldt sin Moder om Halsen. „D, kjære, velsignede Moder, jeg er saa glad, saa lykkelig, at jeg trænger til at omfavne hele Verden — og gamle Bedstemoder, som er kommen reisende lige fra Flensborg, for at være med til mit Bryllup — du er den prægtigste gamle Kone, jeg har kjendt — og hvad synes saa Bedstemoder om min egen lille Trolde? Er hun ikke deilig af en Trolde at være?“ Og Hans snurrede Sofie rundt, for at lade Bedstemoderen see hende rigtig? „Men Hans, du er jo ganske ellevild, hvad maa Bedstemoder tænke?“ sagde Johanne, „sæt nogen hørte det udenfor!“ „Na, lille Johanne“, sagde Bedstemoder mildt, „jeg er ikke længer saa bange for Naboer og Gjenboer, som da du var lille —

— det gjør de Gamle saa godt, at see de Unge glade, og skal nogen være glad, Johanne, saa maa det være dig, naar du seer paa dine Børn". Johanne tog Sofie om Hovedet og sagde: „Ja, jeg er meget lykkelig!“ „O, Moder, naar du vidste,“ udbrød Sofie i en kjærlig Tone — „ja, Moder,“ afbrød Hans Sofie, „naar du vidste, hvor jeg er fornærmet paa Sofie, for du er nær ved at holde mere af hende end af mig, der dog er din egen kjædelige Søn, lige fra jeg blev født — men det er lige godt, jeg finder mig deri. — Men nu skulle vi rigtignok have lidt at spise — jeg seer, der staaer et herligt Stykke Stinke af vor egen gode Griis, og hvad er det, Moder, der staaer jo Sofie henne og laver Thee ved Maskinen. — „Jh,“ udbrød Johanne, „nu har jeg aldrig seet saa gal en Dreng; men jeg vil ingen Maskine have — hvad synes du, Bedstemoder — det kan aldrig gaae an!“

Bedstemoder smaaloe, idet hun sagde:

„Jeg synes, du har ærlig fortjent en Maskine, og jeg har selv bragt den med fra Flensborg, for Hans vilde ikke have, du maatte see den før idag, og saa gjemte jeg den for ham, da han besøgte mig paa Hjemreisen.“

I det samme kom den venlige, gamle Præst ind i Stuen, for at lykønske de unge Folk. Derpaa vendte han sig til Johanne, og sagde: „See,

kjære Johanne, nu er det omtrent 12 Aar siden, de gif ind paa mit Forslag, at tage Sofie til dem. Gud har velsignet deres Gjerning, og jeg velsigner dem af Hjertet for alt det Gode, de har udrettet." „Lad os ikke tale om, hvad jeg har udrettet, gode Hr. Pastor! Gud er stærk i den Svage — men jeg er saa lykkelig over min Sofie, og saa glad over den Kone, min Hans har faaet, at jeg takker Præsten tusinde Gange for dette Forslag, ligesom jeg takker Gud for den Gave, jeg har faaet i hende." Sofie kom nu med en beskeden Mine og bød Præsten en Kop Thee. „Ja, en Kop Thee af Brudens Haand kan jeg ikke afflaae — og see, hvilken prægtig Maskine — det er sjældent at træffe Maskiner blandt Bønder." „Ja," svarede Johanne, „og især blandt Bønder, som ikke have Raad til at bruge Maskine; men de Søfolk, de ere saa uregjerlige og blive ofte saa urimelige paa disse lange Søreiser, og nu har den stemme Hans engang sat sig i Hovedet, at faae en Maskine i Huset. Gud veed dog, hvad Folk vilde sige, om de saae os med Maskine?" „Ja, veed de hvad, kjære Kone, det er da heller hverken en Ulykke eller en Skam, at have en Maskine, fordi det er en Sjældenhed." „Det er sandt, hvad Præsten siger, kjære lille Moder, og nu er du god igjen Du skal en Dag fortælle Præsten din Livshistorie, saa skal du see,

at han vil ligesom jeg sige, at du bør have en Maffine af din egen Dreng, da du ikke fik den af den kjære Fader, hvilket han havde bestemt at give dig, om han havde levet."

De brave Folk nøde nu i lykkelig Forening deres beffedne Brullupsmaaltid. Præsten blev lidt hos dem — og da han gik sagde han: „Gud lade eder altid være saa glade; thi det er den Glæde, der kommer fra Hjertet, fordi I ere retskafne christelige Menneffer“.

Snart var alt stille i det lille venlige Huus, kun den trofaste Johanne vaagede længe og bad med inderlig Andagt om Belsignelse for de kjære Børn.

Christopher Columbus

af Alphons Lamartine.

(Oversat af D. F. D.).

Første Kapitel.

Gud skjuler sig, i de almindelige smaae, menneffelige Hændelser, og han aabenbarer sig i det Hele. Ingen Forstandig har nogensinde nægtet, at de store Tildragelser, som danne Menneffe-

lighedens historiske Liv, ere forbundne og ordnede, ved en usynlig Traad, styret af den Almægtiges egen Haand, til vist Maal og Hensigt. Hvorledes kan den, som dannede Diet være blind? Hvorledes kan den som har givet Tanken til sin Skabning, selv være tankeløs? Oldtiden kaldte denne guddommelige Plan for Skjæbnen, Tilfældet; de Nyere kaldte den for Forsynet, et mere klogt, gudsfrygtigt og faderligt Navn. Ved at studere Menneskehedens Historie, er det umuligt andet, end at erkjende Forsynets ophøiede og synlige Styrelse i og ved alle de ellers fuldkomne frie menneskelige Handlinger.

(Fortfættes).

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Lieutenant A. C. Müller k.

Borger-Bennen.

Ser og firefindstyvende Aargang.

Nr. 45.

Løverbagen den 7de November 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Christopher Columbus

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Denne store Forening af Handlinger, udelukke aldeles ikke Friheden fra vore Gjerninger, denne Frihed, som allene danner den Enkeltes, som Folkeslagenes sædelige Tilstand, den synes vel at lade dem bevæge sig og handle og fare vild med al mulig Frihed, i Valget af det Gode eller det Onde, i en vis bestemt Handlings Kreds, og med en logisk Følge af Belønning eller Straf, alt efter som deres Bevæggrunde have været ret-

færdige eller lastefulde, men de store almindelige Følger, af de Enkeltes, eller af Folkelagenes Handlinger, tilhøre Gud og ham allene. Forsynet bevarer, til guddommelige Hensigters Opnaaelse, uafhængigt af os, Alt, og lader os kun skimte Maalet, naar dette næsten er naaet. Det Gode som det Onde, er ved os og for os, men Forsynet benytter vore Feil som vore Dyder, og af hine Goder eller Onder fremdrager det med evig Wiisdom, Opfyldelsen af sine Planer med Menneſkeheden. —

Det skjulte, men guddommelige Middel, som Forsynet anvender naar det værdiger at benytte Menneſket, til at forberede eller udføre dets Planer, er Inspirationen, denne er en virkelig menneſkelig Hemmelighed, hvis Oprindelse er vanskelig at finde i Menneſket selv, den synes at stamme fra det Høie, langt borte, hvorfor man ogsaa har givet den et hemmelighedsfuldt Navn, som ikke vel kan forklares i noget Sprog, dette Navn er Geniet, Forsynet lader et genialt Menneſke fødes, Geniet er en Gave, som ikke kan erhverves ved Arbeide eller ved Dyder, det er, eller det er ikke, uden at den som det er meddeelt, selv kan gjøre Rede for dets Natur, eller hvorledes det besiddes.

Inspirationen sender Forsynet ved Geniet, Inspirationen er for Geniet, hvad Magneten er

for Jernet, det drager til sig som Magneten, uafhængigt af Villie og Overbevisning, drager det hen imod noget Ubekjendt og Uforklarligt. Geniet følger denne Inspiration som drager det, og en nye ukjendt moralsk Tanke, eller en nye ubekjendt pbyfisk Verden opdages, saaledes var det med Christopher Columbus, og med Amerikas Opdagelse. —

Andet Capitel.

Columbus Tanke var grundet paa Jordens fuldendte Rundskab, den forekom ham at mangle noget af sine Dele. Det var Rimeligheden af den faste Klodes Enhed, som han tænkte sig, og arbeidede paa at bevise. Denne Rimeligheds Nødvendighed var hans Tidsalder's Inspiration. Der ere Tanker som svømme i Luften, ligesom aandelige Sædekorn, hvilke Tusinder af Mennesker samtidigt synes at indaande. Overgang at Forsynet forbereder Verden, imod dens eget Vidende, til hvilkensomhelst religiøs, moralsk, eller politisk Forandring, kan man næsten bestandig bemærke det samme Phænomen. En mere eller mindre bestemt Higen, og Længsel til Verdens Klodes Ligevægt, ved Erobringer, Sprog, religiøse

Tilslutninger, ved Søefart, geografiske Opdagelser, eller ved Formeringen af Folkeslagens indbyrdes Forbindelser, paa Grund af Folkenes Forbindelsesveie, eller et enkelt Folks forenede Nødvendigheder og Omstiftelser, sammenknytte disse til noget Fælleds. Det er Alodens Foreningsaand, paa hvilken til visse Tider, Forsynets Tilskiftelser vise sig, i Historiens klare Vidnesbyrd.

Saaledes viste det sig dengang, Indiens og Egyptens store Civilisation syntes udtømt af Alderdom, og Gud ville danne Asien og Ocidenten en mere ungdommelig og kraftig Civilisation, da reiste Alexander uden at vide hvorfor, fra Macedoniens Egne, medbringende de græske Kundskaber, som Hjælpemidler, og den da kjendte Verden blev til en, under hans Navns Glands og Magt, fra Indus til Europas Grændser. Da Gud ville danne en umaadelig Kreds, for Christendommens ombdannende Ord og Lære, i Orienten og Ocidenten udbredte han den romerske Keisers Herredømme Sprog og Magt, fra den persiske Havbugt, indtil Skotlands Bjerger, forenede under een Magt, og eet Herredømme, Italien, Gallien, England, Sicilien, Grækenland, Afrika og Asien. —

Naar Herren nogle Aarhundreder derefter, vil befrie Arabien og Persien, fra det hedenske Barbarie, og lade den uimodstaaelige Lære, om

den eneste Gud, udbredes ved den Mahomedanste Lærers, Coran og Sværd, saa tillader han Muhamedanismen, at forene i to Aarhundreder, den store Landstrækning, imellem Orus og Tago, imellem Atlas og Taurus. Et samlet umaadeligt stort Herredømme, svarer forud, for en umaadelig Tankens Enhed. —

Saaledes forberedes ved Carl den Stores Herredømme, over begge Sider af Alperne, Scythien og Germanien, ved Barbarernes Daab, til den kristelige Civilisations store Værksted.

Den franske Revolution, denne Omdannelse af den occidentalske Verden ved Fornuftens Bud, forberedes, da Napoleon, ligesaa virksom som Alexander, fører sine seirrige Baaben over det dannede Continent, bliver i en Stund i hans Tanker, den ene herskende, ved Frankrige, og udsaaer dog kun i Virkeligheden Sprogets, og de revolutionaire Tankers Sædekorn.

Naar i vore nærværende Tider, ikke mere de frigeriske Erobringer, men de fredelige Aandens og Handelens og Videnskaberens Magt, sammenknytte Nationerne, stærkere end nogeninde før, og til Fordeel for Alle, saa synes Forsynet dennegang, at forberede den fuldkomneste Enhed af Jordkloden, ved Industriens og Opdagelsernes Magt, og forene Folkelagene til den meest blandede og dog stærkeste Forening. Dampkraften,

som virker paa Søefarten og paa Bogtrykkerkunsten, udviser sin forenede Magt paa Folkene og deres Samqvem; Jernbanerne og Telegraferne, forbinder alle Klobens Lande ved Tankens Forsendelse, og Legemernes Omflyttelse med Lynets Fart. Luftballonerne, som endnu søge efter deres faste Styrelse, men sikkert vil danne det almindeligste Element, Luften, ligesaa let befarligt, som Havet. Alle disse Forsynets store Aabenbaringer, som samtidigen ere den menneskelige Inspirations Bidnesbyrd, synes at forudsige Herrens Billie med os, og vore Efterkommeres store Forening, i den kommende Tid. Saaledes var Manden i det 15de Aarhundrede, forberedet til at modtage det guddommelige Bidnesbyrd, ved den Mand's Fødsel hvis Historie vi ville fortælle. Man ventede Noget. Den menneskelige Mand har sine Forudspølelser, sine Spaadomme for Fremtiden! —

Tredie Capitel.

Det var i Foraaret 1471 midt paa Dagen i brændende Solskin, som omstøbte Andalusiens Veie til Støvhoie, at tvende Fodreisende, standsede paa en Klippe, omtrent en halv Miil fra den lille Havn Palos, deres Fodtøi vare sønderrevne,

ved Gangen, deres Klæder, paa hvilke man opdagede Spor af en vis Velstand, vare tilsmudsede af Støv, deres Bander badede af Sved, de satte sig til Hvile i Skyggen af Portalet til det der liggende lille Kloster, kaldet Sancta Maria af Rabida. Synet af disse Rejsende og deres Træthed, vare tilstrækkelig for Franciskaner Munkene, til at tilbyde dem Gæstfrihed, i den Tidssalder, hvor disse Klostre vare de Fodreisendes Hvilesteder hvis Fattigdom forbyde dem at benytte andre Huslyer. De to Rejsende tiltrak sig Munkenes Opmærksomhed, den Ene af dem, som knap havde naaet Livets Middelalder, var høi af Væxt, stærk af Bygning; en majestætisk Skikkelse, med høi Pande, aabent Blik, tænksomt men mildt Udseende, hans Haar, lysebrunt i den tidlige Alder, var allerede blandet med graae Løkker, som aandigt Arbeide og Sorger frembringe, hans tidligere blomstrende Farve, var bleget ved Studeringer, og brunet ved Solens og Havets Magt, hans Stemme var mandig, klar og gjennemtrængende, som den der er vant til at frembringe dybe Tanker. Intet Letfindigt eller Ubetænksomt, viste sig i hans Fremtræden, Alt var Alvor og Symetri i hans Bevægelser, hans bestedne Selvagtelse, bragte ham altid til at handle med en gudfrygtig Mands Grefrygt der befinder sig i Herrens Tempel, i Guds Nærværelser.

Den anden Vandrer, var et Barn paa otte til ti Aar; hans mere qvindelige, men ved Livets Skjæbner alt modne Træk, havde en saadan Lighed med den Førstes, at det var umulig, at betragte ham for Andet, end en Søn, eller Broder, af den ældre Mand.

(Fortsættes).

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Politibetjent L. E. C. Hansen.

Skomagermester A. M. Jacobsen.

Borger-Vennen.

Ser og firefindstyvende Aargang.

Nr. 46.

Løverdagen den 14de November 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

Fjerde Capitel.

(Fortsat).

Disse to Reifende vare Christopher Columbus og hans Søn Diego. Munkene, som bleve rørte og nysgjerrige ved Synet af Faderens Høihed og Sønnens Ynde, faa modftridende med deres Ydres Tarvelighed, lode dem træde ind i Klosteret, og tilbøde dem Ly, Næring og Hvile paa deres Pilegrims-Bandring. Medens Columbus

og hans Søn forfristede sig med Vand, Brød og Oliver ved deres Værters Bord, blev Prioren underrettet om de Fremmedes Ankomst, og den Interesse, som deres ædle Holdning frembragte ved Siden af deres Glendighed; han gif derfor ned for at underholde sig med dem. Klosterets Overhoved var Juan Pérís de Marchenna, som tidligere havde været Skriftefader hos Dronning Isabella, der dengang med sin Gemal Ferdinand herskede over Spanien. Pérís foretrak Klosterets Ly for Hoffets Ære og dets Intriger, men havde bevaret i sit Tilflugtssted Hoffets Hviagtelse, og en stor Indflydelse paa Dronningen. Forsynet havde ledet Columbus Bei, ikke mindre end Tilfældet, og derved aabnet ham ved en erfaren, om end usynlig Haand, Raadets Døre og Herskernes Drer og Hjerter.

Femte Capitel.

Prioren hilste den Fremmede, hjærtegnede Barnet og forespurgte sig med Velvillie om de Omstændigheder, som nødsagede de Reisende til at gjennevandre Spaniens affides Beie og at søge Tilflugt under det bestedne Klosters Tag. Columbus fortalte om sit lidet fremtrædende Liv,

og udmalede fine umaadelige Tanker for den opmærksomme Munk. Dette Liv og disse Tanker vare da kun en Forventning og en Forudfølelse; lader os see, hvad de senere bleve.

Sjette Capitel.

Christopher Columbus var den ældste Søn af en Uldkarter i Genua, dengang en fri næsten adelig Haandtering, nu en meget simpel Stilling. I det daværende Italiens Republikker dannede Haandværkerne, stolte af deres industrielle Arbeider, Foreninger, som vare vigtige for Stats-samfundet. Columbus var født 1436. Han havde to Brødre, Bartholomæus og Diego, som han senere kaldte til sig for at dele sine Arbeider, som hans Ure og Ulykker; han havde ogsaa en yngre Søster, som blev gift med en Haandværker i Genua; hendes simple Stilling bevarede hende længe for hendes Broders Glands og Ulykker. Vore Tilbøieligheder fødes med det første Syn, som Naturen viser vore Sandser paa de Steder, hvor vi skue Lyset, især naar disse Syner ere saa majestætiske og mægtige som Bjerge, Himlen eller Havet. Vor Indbildningskraft er Speilbilledet af de første Gjenstande, som vi have seet;

saaledes fængsledes Columbus Barneøje af Him-
 melen og Havet ved Genua. Astronomien og
 Styrmandskunsten førte tidlig hans Tanker hen
 imod de store Gjenstande, som laae for hans Øine,
 hans Drømme opfyldte dem med Fastlande og
 Øer. Betragtende, taus, gudsfrygtig og tilbage-
 holdende fra sine tidligste Aar, var han endnu
 som Barn henrevet af sit Geni; de ubekjendte
 Verdener søgte han henimod, ikke blot for at op-
 dage dem; men for at kunne tilbede det gud-
 dommelige Værk. Det han søgte i Alt, var Gud!

Syvende Capitel.

Columbus Fader, en oplyst og velhavende
 Mand i sin Stilling, modsatte sig ikke sin Søns
 glødende Lidenskab for Studeringer; han sendte
 ham til Pavia, for at studere Mathematik, Geo-
 grafi, Astronomi og Styrmandskunst, samt den
 Tids indbildte Videnskab, Astrologien. Sønnens
 omfattende Evner overgik snart den Tids ind-
 skrænkede Grændser for disse Videnskaber; han
 besad den Mand, som altid gaaer ud over det
 Maal, hvor det almindelige Menneske standser og
 siger det er Nok. Fjorten Aar gammel vidste
 han Alt, hvad der lærtes i hine Skoler, og

vendte tilbage til sin Familie i Genua, hvor hans Faders hele Forretning ikke kunde fængsle hans Evner. Han reiste flere Aar som Sømand med Handels- og med Krigsskibe. Disse sidste udrustedes af genuesiske Handelsmænd for at bestræbe Spaniens og Arabernes Ret til at besøge det Middellandske Havs Havne og Stæder, hvilket var et Slags bestandig Troes- og Handelskorstog, som de italienske Republikker førte, og som blev deres Undersaatter en Skole for Handel og Binding, for Heltedaaed og for Hellighed. Columbus blev paa en Maade Soldat, Matros og Lærd paa engang. Han var med i Besætningen af de Skibe, som hans Fædreland laante Hertugen af Anjou for at erobre Neapel, ligesom og paa den Flaade, som Kongen af Neapel udsendte for at angribe Tunis, og paa de Flaader, med hvilke Genua bestred Spanien. Man siger, at han opnaaede mindre Befalingsposter paa disse forskjellige Støt i hans Fædrelands Marine, men Historien taber ham af Sigte i Begyndelsen af hans Liv, hans Bestemmelse var ikke der, han følte sig indsnævret i de smaa Have og de mindre Virksomheder, hans Tanke var større end hans Fædreland, han tænkte paa en Erobring for Menneskeheden og ikke paa saadan for den lille Liguriske Republik.

Ottende Capitel.

Christopher Columbus havde i Mellemrummet af de før omtalte Expeditioner paa engang fundet Tilfredsstillelse af sin Videnskab for Styrmandskunst og Geografi og til Erhvervelsen af en betydelig Formue. Han tegnede, graverede og solgte Søfort, og denne lille Handel forskaffede ham et taaleligt Udkomme, og han søgte ogsaa derved mere Videnskabens Fremskridt end Binding. Hans Aand og hans Sandser bestandig henvendt til Stjernerne og til Havet forfulgte uafbrudt en kun ham bekendt Tanke. Et Skibbrud efter en Søtræfning og Ildbrand i en Galai, i hvilken han befandt sig paa Lissabons Næder, afgjorde hans fremtidige Ophold i Portugal. Han styrtede sig i Havet for at undgaae Ilden, og greb med den ene Haand en Nare, medens han med den anden svømmede mod Kysten og naaede Strandbredden. Portugal var dengang greben af Videnskab for Opdagelser tilføjes og var saaledes just et passende Opholdssted for ham. Han haabede der at finde Midler og Leilighed til efter sin Lust at kunde beseile Oceanet, og fandt kun et utaknemligt Arbejde som underordnet Geograf, men der fandt han Kjærlighed. Ved dagligen at bivaane Gudstjenesten i en af Lissabons Klosterkirker, blev han forelsket i en

ung Novice, hvis Skjønhed indtog ham, det var Datteren af en adelig Italiener, der, ansat i portugisisk Tjeneste, havde overgivet hende til Nonnernes Baretægt, medens han reiste bort paa en længere Sætur. Hun heed Filippa de Palistrello, selv var hun bleven indtagen af den unge Fremmede, hvem hun dagligen saa deltage i Gudstjenesten, og hun følte selv den Kjærlighed, hun havde indgydet ham. Begge vare de uden Slægt og uden Formue i et fremmed Land; der var Intet som stred imod den Tilbøielighed, de følte for hverandre, og de forenedes ved Egteffab i Haabet paa Forsynet og paa deres eget Arbeide, den eneste Medgift for dem Begge. Han vedblev, for at ernære sin Svigermoder, sin Hustru og sig selv, at tegne Søfort og Globuser, der vare søgte af portugisiske Sømænd paa Grund af deres Nøiagtighed. Hans Svigerfaders Papiirer, som han modtog af sin Kone og hans Brevverling med Toscanelli, en berømt Geograf i Florenz, gav ham, siger man, fikkre Beretninger om Indiens fjerne Hæve, og Midler til at berigtige de fabelagtige og forstyrrende Læresætninger i Styrmandskunsten. Aldeles fordybet i huslig Lykke og i sine geografiske Studier, fik han sin første Søn, som han kaldte Diego efter sin Broder. Hans nærmere Dmgang bestod blot af Sømænd, hjemkomne fra fjerne

Lande, og med dem drømte han om ubekjendte Lande og ikke befærdede Router over Havene. Hans Arbeidsstue for hans Kort og Globes var et Hjem for hans Ideer, Formodninger og Planer, som bestandig fængslede hans Indbildningskraft og lod ham ane noget ubekjendt Stort paa Kloben. Hans Hustru, Datter af og Søster til Sømænd, deelte hans Begeistring, naar hans Fingre dreiede Globusen og anførte Der og Lande. Paa Kortene stødte Columbus' Blik bestandig paa noget umaadeligt Stort og Tomt i Midten af det atlantiske Hav. Jorden syntes der at mangle Kontravægten mod Fastlandet, som var bekjendt. Svævende Nygter, forunderlige Rædsler, fortalte med Sømandenes Indbildningskraft, om Ryster seete fra Acorernes Toppe, om bevægelige eller ubevægelige Der, der viste sig i klart Veir, som forsvandt, naar dristige Sømænd søgte at nærme sig til dem.

(Fortfattes).

Borger-Vennen.

Ser og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 47.

Plovedagen den 21de November 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortfat).

En venitiansk Rejsende, som man betragtede som en Eventyrer, Marco Polo, hvis sandfærdige Fortællinger Efterverdenen har bekræftet, havde berettet om underlige Lande i Occidenten, om civiliserede Stater i Tartariet, Indien og Kina, som man tænkte sig forlængede derhen, hvor i Virkeligheden begge Amerikaerne ligge. Columbus selv smigrede sig med at finde ved det yderste af Atlanterhavet de Guld-Egne

med Perler og Myrha, hvorfra Salomon hentede sine Skatte, dette Bibelens Dpbyr, som senere var skjult med de fjerne forunderlige Skyer. Det var ingen ny Verden, men en tabt Verden som han søgte, det Falskes Gude førte ham til Sandheden.

Columbus forudsatte med Ptolemeus og de arabiske Geografer, at Jordkloden var en Kugle, som man kunde reise omkring og troede denne nogle Tusinde Mile mindre i Omkreds end som den er, og han sluttede i Overensstemmelse dermed, at Udstrækningen af Havet, som maatte seiles igjennem, forinden man naaede de indiske Lande, var mindre end Sømandene troede. Tilværelsen af disse Lande, forekom ham bekræftet ved de Søfarendes Vidnesbyrd, som vare trængte frem forbi Acorerne. Nogle af disse havde seet Grene af Træer ubekjendte i den gamle Verden, svømmende paa Bølgerne. Andre udhugne Stykker Træ, som ikke vare bearbejdede med Jern-Nedskaber. Igjen Andre havde seet uhyre store Kanoer udarbejdede af en eneste Træstamme. Nogle talte om kæmpemæssige Buske, Andre om fundne Sig af hvide eller kobberfarvede Mænd, hvis Træk ikke lignede den gamle Verdens, de asiatiske eller afrikanske Slægter.

Alle disse forskjellige Tegn, visende sig i Tidernes Løb efter Storme paa Oceanet, og en,

Extrakt

af

2det Kvartals Regnskab 1874

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

1.	Kassebeholdning fra 2det Kvartal f. N.		R 70
2.	Halvaarligt Kontingent:		
	Restance fra forrige Kvartal	304 Rd. 92 f.	
	anviist for dette Kvartal	20 Rd. „ f.	
		324 Rd. 92 f.	
	deraf er indkommet	114 Rd. 60 f.	1
	Restance, ultm. September	210 Rd. 32 f.	
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 86de Aargang Nr. 27—39 inkl.		10
4.	Renter: 1/2 Aars Rente til 1ste September af 9000 £ 4 0/0, d. e. Oblig. 9 Rd. 9 f.		16
5.	Afdrag paa Laan:		
	Restance fra forrige Kvartal.	1046 Rd „ f.	
	anviist for dette Kvartal.	1887 Rd. „ f.	
		2933 Rd „ f.	
	deraf er indkommet.	1912 Rd. „ f.	19
	Restancer ultm. September	1021 Rd. „ f.	

Rd. . . . 11,

Kjøbenhavn, den 30te September 1874

Overensfsten

D. F. Olsen.

N

Udgift.

		Rd.	ß.
Stønder:			
fordrede fra forrige Kvartal.	Rd.	ß.	
liste for dette Kvartal	1327	Rd. 72	ß.
	1327	Rd. 72	ß.
betalt i Kvartalet	1321	Rd. 48	ß.
fordrede ultm. September	6	Rd. 24	ß.
attifikationer	"	Rd. "	ß.
fordrede fra forrige Kvartal	"	Rd. "	ß.
af udbetalt.	"	Rd. "	ß.
fordrede ultm.	"	Rd. "	ß.
ninger		765	"
re Administrationsomkostninger		76	2
bladets Trykning		189	44
rag paa Laanet i Banken samt Renter.		4090	22
aldo, Kassebeholdning ultm. September		5299	21
	Rd.	11,741	41

J. T. Neumann,
Selskabets Kasserer.

Kassekontrollen.

up. **B. Petersen**

J. Em. Larsen,
Selskabets Bogholder.

jeg veed ikke hvilken skjult Følelse, som altid gaaer forud Virkelighederne ligesom Skyggen gaaer foran Legemet, naar Solen er bagved disse, antydede det Ubekjendte, Forunderlige, for de almindelige Menneſker, hvorimod de for Columbus vare Beviser for Verdens Tilværelse udenfor de Angivelser, som Geograferne havde givet paa Verdens-Kortet; han var kun overbevist om, at disse Verdener vare en Forlængelse af Aſien, opfyldende mere end en Trediedel af Klodens Omkreds. Denne Omkreds, dengang ubekjendt for Philoſopher og Landmaalere, lod Columbus frit Rum for ſin Indbildningskraft om dette Oceans Udſtrækning, og hvor langt han havde at ſeile, for at naae dette indbildte Aſien. Denne ſaa ubekjendte Strækning, blev af Nogle antaget for uberegnelig ſtor, af Andre for et ubegrændſet Ætherdyb, i hvilket de Søfarende fare vild, ſom nutildags Luſtſkipperne i Luſtens Regioner. Det ſtørſte Antal, ubekjendt med Tyngdens Love og den Kraft, ſom drager alle Legemer til Centrum og ikke deſtomindre antagende Klodens runde Form, troede at Skibe og Menneſker, ſom tilfældigviſ bæres hen til Antipoderne, løsrives derfra for at ſynke igjennem Rummet's Afgrunde. De Love, ſom begrunder Havets Ligevægt og Bevægelſer, vare dem ligeledes ubekjendte. De foreſtillede ſig Havet udenfor den tydelige Hori-

zont, indskrænket ved allerede opdagede Der, som en Slags flydende Chaos, hvis uendelige Bølger viste sig som uoverstigelige Bjerger, eller udhulede sig som bundløse Svælg, styrrende sig fra det Høie i uigjennemtrængelige Vandfald, opslugende de Seilere, som vare forvovne nok til at nærme sig dem.

De bedre Underrettede antog Lyngdens Love og et vist Ligevægt for de flydende Strækninger, men dertil en vis Straaning ved Klodens runde Form imod Antipoderne, som medfører Skibene til ubekjendte Bredder, men forhindrer dem ved deres Skikkelse i nogensinde at vende tilbage til Europa. Af alle disse forskjellige Formodninger om Oceanets Stigen og Falden, dets Natur, Form og Udstrækning dannedes en almindelig Frygt for det Hemmelighedsfulde, og en forstændende Mand kunde ene fæste sig ved den dristige Tanke, der mulig aflørede dens gaadefulde Tilværelse.

Det var den menneskelige Mand i Strid mod et Element, for at friste det behøvedes der mere end et Menneske.

(Fortsættes).

Borger-Vennen.

Sex og firefundstyvende Aargang.

Nr. 48.

Løverdagen den 28de November 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de December 1874, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterlægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det lovbestemte Kasseeftersyn.

Samtlige ærede Repræsentanter anmodes om at møde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 21de November 1874.

D. F. Olsen. **C. N. Laurrup.**

B. Petersen.

J. E. M. Larsen.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Niende Capitel.

Det var denne uimodstaaelige Drift hos den stakkels Geograf for dette store Foretagende, som var den egentlige Grund til, at Columbus saa længe forblev i Lissabon. Portugal var paa den Tid regjeret af Johan den Anden, en oplyst og virksom Herre, som greben af Tidens Colonisations-Mand tillod og deeltog i Handels- og Opdagelses-reiser, for at forbinde Europa med Asien. Ved en af disse Reiser. var Vasco de Gama ikke langt fra at opdage Sørveien til Indien forbi det gode Haabs Forbjerg. Columbus, overbevist om at ville finde en mere lige og nærmere Vej, ved at trænge lige frem imod Ost, opnaaede efter megen Søgning en Audients hos Kongen; for at forelægge ham sine Opdagelsesplaner og for at bede ham om de nødvendige Midler til at udføre disse Planer, til Fordeel og Hæder for hans Stater. Kongen hørte ham med Interesse, og hans faste Overbevisning om hans Planers Useilbarhed, forekom Kongen ikke uden Sandsynlighed, og bragte ham til at lægge mere Vægt paa den end paa de

mange tomme Drømme, der bleve ham forelagte. Columbus, der foruden sin naturlige Bektalenhed, ogsaa talte med Overbevisningens Magt, bevægede Kongen til at overdrage Sagen til sit Raads Bedømmelse; dette Raad, dannet af Lærde og Politikere, undersøgte den genuesske Sømands Forslag, og lod ham give en Forklaring om hans Foretagendes Mulighed. Dette Raad, sammensat af Kongens Skriftefader og nogle Geografer, ansete ved Hoffet for at være hævede over Mængdens Fordomme, erklærede Columbus' Planer for Drømmerier, som strede mod alle physiske og religiøse Love. Et andet Undersøgelses-Raad, til hvilket Columbus apellerede med Kongens Tilladelse, bestyrkede endnu mere det tidligere Raads Dom, og lode dertil uden Kongens Vidende imod Tro og Love, Columbus' Plan meddele til en Sømand, for hvem de hemmeligen udrustede et Skib, til at undersøge den af Columbus foreslaaede Route til Asien; dette Skib, som i nogle Dage omseilede de acoriske Der, vendte tilbage, forfærdet over det uhyre Rum's Dde, som det havde seet, og bestyrkede Raadet i dets feile Dom af Columbus' Formodninger.

Tiende Capitel.

I den Tid, som hengik med unyttige Ansøgninger til det portugisiske Hof, havde den ulykkelige Columbus mistet sin Hustru, og med hende Trøst og kjærlig Opmuntring for hans Foretagende. Hans Formue tilsat ved forgjæves Beføstninger til Udførelsen af hans Plan, og han selv plaget af haardnakkede Creditorer, der bemægtigede sig hans Kort og hans Glober og truede ham med Fængsel. Mange Aar vare hengaaede i Forventning, hans modnere Aar vare indtraadte, hans Barn var voxet til, og den største Fattigdom var den fædrene Arv, som ventede Sønnen, istedetfor en Verden, som Faderen havde villet aabne for ham. Columbus flygtede om Natten fra Lissabon uden anden Hjælp end den Barmhertighed, som han maatte søge underveis; han maatte vandre tilfods snart førende sin Søn ved Haanden, snart bærende ham paa sine Skuldre. Han kom til Spanien, bestemt paa at tilbyde Ferdinand og Isabella, Herskerne der, det Herredømme eller det Fastland, som Portugal nægtede at modtage.

Paa den lange Pilgrimsgang til det spanske Hofs uvisse Sæde var han kommen til Klosteret Rabidas Døre; det var hans Hensigt først at begive sig til den lille By Huerta i Andalusien, hvor en Broder af hans Hustru boede, for at

107

overgive sin Søn til denne Svogers Beskyttelse, og alene at gaae den tunge Bei, som ventede ham ved Hoffet med alle de Skuffelser, som der kunde møde.

Man forsikkrer, at han inden han begav sig til Spanien havde troet det at være sin Pligt som Italiener og Genueser, at tilbyde Genua og Venedig sin Opdagelse, men at disse to Republiker, bestjæftigede med mere nærliggende Planer angaaende deres indbyrdes Skinsyge, havde svaret paa hans Andragender med afvisende Kulde.

Ellevte Capitel.

Prioren i Klosteret Rabida var mere hengiven til de Sømandsstanden vedkommende Kundskaber end det egentlig svarede til hans Stilling. Hans Kloster, beliggende nær ved Havnen Palos, en af de meest berømte Havne i Andalusien, havde givet Munken, som dagligen havde Havet for sine Dine, stadig Omgang med Søfolk og Skibsredere i Byen, der aldeles levede af og for Havet. Hans Studier, dengang han levede ved Hoffet og i Hovedstaden, havde omfattet Naturvidenskaben, og de forskjellige Problemer, som beherskede Anden i Tiden. Medlidenshed indtog ham først for

Columbus, der senere, efter længere Underholdning med ham, forekom ham som en ved Iver og Overbevisning høiere stillet Mand, høit hævet over sin ringe Lykke.

Prioren saae i Columbus et Herrens Sendebud, tilbagestødt fra Fyrsternes og Skolernes Dørtærskel, hvorhen han vilde bringe i de Uværdiges Hænder, Sandhedens usynlige Skatte Religionen forstod Geniets Aabenbaring, der var som sendt for de Troende. Han følte sig tilbøielig til at være En af de Trofaste, som tager Deel i Aandens Aabenbaring. Forsynet sender næsten altid En af de Troende til overordnede Mennesker, for at forhindre dem i at tabe Modet ligeoverfor Bantroens Haardhed og Forfølgelse; de ere Venstakets meest ophøiede Skikkelse, Venner af den miskjendte Sandhed, den uvisse Fremtids Fortrolige.

Juan Perés følte sig udvalgt af Gud, til fra sin dybe Ensomhed at blive Columbus' Indfører i Dronning Isabellas Gunst, som Apostel for Columbus' store Bestemmelse i Verden. Det, som han elskede hos Columbus, var ikke alene hans store Kald, men det var ham selv, hans Skjønhed, Mod, Bessedenhed, Beltaalighed, Alvor, Guds frygt, Dyd, Blidhed og Taalmodighed, med hvilken han med Høihed bar sin Ulykke. Denne Fremmede var en af disse høiere Naturer, som

hindrer i at glemme og nøder til at beundre en udmærket Mand. Efter deres første Samtale gav Munken sin Gæst ikke alene sin fulde Billigelse, men han gav ham sit Hjerte, og hvad der er meget sjældent, han tog det aldrig tilbage. Columbus havde fundet en Ven.

Tolvte Capitel.

Prioren Juan Perés indbød Columbus og hans Søn til nogle Dages Ophold og Hvile i det beskudne Kloster, og ilede med at underrette sine Venner i Byen Palos og i Omegnen om sin Gæsts Nærværelse, idet han indbød dem til sig for at lade dem lære at kjende den fremmede Mand, hans Formodninger, Hensigter og store Planer, for at lære ved deres tidligere Erfaringer, om de kunde begrunde de nye Meninger. En Ven af Prioren, den udmærkede Læge Fernandez, og en Anden, Lodsen Pjerre de Velasco, tilbragte flere Aftener i Klosteret, hørende Columbus, fik Dinene aabnede ved hans Forklaringer og tiltraadte med Barme og aabne Hjerter hans Ideer. Disse Mænd dannede den første lille Kreds, hvor den nye Lære vandt Tiltro, i den nærmere Omgang med Læreren i Fortroligheds og Ensomheds

Skjgger. Enhver stor Sandhed begynder som en Hemmelighed imellem Venner, forinden den udbreder sin Glands i den store Verden. Disse første ved Columbus overbeviste Venner, i den fattige Munks Celle, bleve ham maaskee mere dyre- bare end hele Spaniens Begeistring og Bifald, dengang den heldige Fremgang af hans Planer havde retfærdiggjort hans Meninger. Disse første troede hans Ord, de Sidstes Tro hvilede paa hans opfyldte Handlinger.

(Fortsættes).

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Maskinfabrikant N. M. W. Tofte.

Borger-Bennen.

Ser og firehundredstyvende Aargang.

Nr. 49.

Løverdagen den 5te December 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de December 1874, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det lovbestemte Kasseeftersyn.

Samtlige ærede Repræsentanter anmodes om at møde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 21de November 1874.

D. F. Olsen.

C. N. Laurrup.

B. Petersen.

J. E. M. Larsen.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Trettende Capitel.

Munken, bekræftet i sin første Mening, ved Lægens og Lodsens Bifald, hengav sig nu med Eidskab til sin Gæst, hvem han foreslog at lade sin Søn forblive i Klosterets Beskyttelse, imedens han selv begav sig til Hoffet for at tilbyde Ferdinand og Isabella sin Opdagelse, og at anmode dem om den nødvendige Understøttelse til Opfyldelsen af hans Tanker. Tilfældet gjorde den fattige Munk til en mægtig Beskytter ved Spaniens Hof; han havde længe levet der, havde vundet Isabellas Dre og Samvittighed, og da hans Lyst til det stille Klosterliv, havde fjernet ham fra Slottet, havde han bevaret en venstabelig Forbindelse med Dronningens nye Skriftefader, som han havde anbefalet Dronningen, og som var Fernando de Talavera, Prioren for Klosteret Prado, en fortjenstfuld, agtet og dydig Mand, for hvem alle Slottets Døre stode aabne.

Juan Perés forsynede Columbus med en varm Anbefaling til Fernando de Talavera, med en passende Dragt til at forestille sig med ved

Hoffet, med et Muuldyr, en Beiviser og en Penge-
sum, omarmede ham ved Afreisen fra Klosteret, og
anbefalede ham og hans Planer til Gud, som
indgiver de store Tanker!

Fjortende Capitel.

Columbus var gjennemtrængt af Taknemme-
lighed imod denne hans første høimodige Ven,
tabte ham aldrig senere af Sie eller Tanke og
tilskrev ham altid Oprindelsen til sin Lykke. Han
drog til Cordova, den Tid Hoffets Opholdssted,
og gik med den Tillid om Fremgang, som vistnok
er Illusion, men dog Geniets Kjerne. Det varede
imidlertid ikke længe, forinden Blændværket svandt,
og Stjernen skjulte sig i Taage. Det Dieblif,
hvor Eventyreren kom for at tilbyde Spaniens
Krone sin nye Verden, synes mindre godt valgt.
Ferdinand og Isabelle vare langt fra at tænke paa
tvivlsomme Erobring i fjerne ubekjendte Hæve,
de vare tværtimod beskæftigede med at tilbage-
erobre deres eget Kongerige fra Maurerne i Spa-
nien. Disse Musfelmænd, tidligere Besiddere af
Halvøen, saae sig nu berøvet den ene efter den
anden af deres Besiddelser, som de havde eiet i
en lang og heldbringende Tid, og som nu ind-

frænkedes til de Bjerge og Dale, som omgive Granada, deres Herredømmes Hovedstad og Herlighed.

Ferdinand og Isabella anvendte al deres Magt, og deres to forenede Kongerigers Hjælpe-midler, til at frarive Maurerne denne Spaniens Fæstning. Forenede ved et politisk Ægteskab, som Kjærligheden havde styrket, og en fælles Ære forherliget, vare Kongeriget Aragonien paa den ene Side og Kongeriget Castilien paa den anden Side, den Medgift, som fulgte denne Forening. Men uagtet Kongen og Dronningen saaledes havde dannet en Stat af deres forskjellige Provindsler, bevaredes dog for hver især, et bestemt nærhængigt Herredømme over deres arvede Kongedømme, de havde deres særegne Ministre og Raad med Hensyn til deres gamle Undersaatters personlige Ret-tigheder. Disse Raad dannede kun en Enhed i Udøvelsen af de patriotiske Interesser, som angif begge Lande og begge Ægtefæller i Forening.

Naturen syntes at have dannet disse to Herfere med forskjellige Egenstaber, Evner og Fuldfommenheder paa Sjæl og Legeme, og dog næsten eens, for at fuldfommengjøre den Ene ved den Anden, det Herredømmes Glands, Fremgang og Udvikling, hvortil det var bestemt. Ferdinand, lidet ældre end Isabella, var en fuldendt Kriger og Politiker, allerede før den Tid, hvor Manden

lærer at kjende Menneffene, ved sørgelig Erfaring
 gjættede han dem; hans eneste Feil var en vis
 Mistro og Kulde, som stammede fra hans Mis-
 tænkthød, og lukkede hans Hjerte for Begeistring
 og Høimodighed, men disse to Dyder, som mang-
 lede ham til en vis Grad, vare erstattede i hans
 Raad ved Dronning Isabelles sømme Sjæl og
 hendes rige Hjerte og Aand, ung, smuk, beundret
 af Alle, tilbedet af hendes Mand, kundskabsrig,
 gudfrygtig uden Dvertro, veltalende, fuld af Be-
 geistring for store Mænd, Tillid til store Tanker,
 virkede hun paa Ferdinands Hjerte og Pblitik.
 Hun indaandede Heltetodet, som kommer fra
 Hjertet og bragte det Forunderlige, som stammede
 fra Indbildningskraften, til Udførelse Den Gne
 fandt sin rige Belønning i hendes Egtefælles
 Glæde, og han sin Ære i sin Dronnings Be-
 undring og Kjærlighed. Dette fælles Herredømme,
 som blev næsten fabelagtig for Spanien, ventede
 kun, for at udødeliggjøre det for bestandig iblandt
 alle Herredømmer, paa Ankomsten af en fattig
 fremmed Mand, som søgte Udgang til Cordovas
 Palads, med en fattig Munks Brev i sin Haand.

Femtende Capitel.

Dette Brev, læst med Fordom og Mistro af Dronningens Skriftesader, skabte blot en lang Forventningstid for Columbus, Nægtelse af Audients og Mismod. Menneffene have kun Døe for dristige Tanker, naar de leve i Ensomhed og Lediggang, i Forretningernes Tummel og Hoffets Glæder have de hverken Belvillie eller Tid. Columbus blev tilbageviist ved alle Døre, fordi han var fremmed, siger Historieskriveren Oviedo, Samtidig med hiin store Mand, fordi han var daarlig klædt, og fordi han ikke havde andre Unbefalinger til Ministre og Hofmænd end et Brev fra en Francisiskaner Munk, for længe siden glemt ved Hoffet. Kongen og Dronningen hørte ikke engang Tale om ham. Skriftesaderen, indtagen af Foragt eller Ligegyldighed, bedrog fuldkommen den Tillid, som Juan Perés havde sat til ham. Den bestemte Columbus ventede med Sikkerhed paa, at Timen skulde slaae, han fjernede sig ikke fra Cordova, for ikke at forspilde et gunstigt Dieblif. Efter at have forbrugt den ringe Sum, som hans Ven Prioren i Rabida havde laant ham, fortjente han sit daglige Brød ved sin lille Handel med Globber og Kort, legende paa en Maade med Billeder af den Verden, han vilde erobre. Hans haarde og taalmodige Liv i disse lange Aar har

ikke efterladt sig noget Vidnesbyrd, men i dette Mærke, som Fattigdom, Arbeide og skuffede Forventninger omgav ham med, var dog hans Hjerte ungt og kjærligt. Han elskede og blev gjenelsket i disse Prøvens Aar, en yngre Søn Fernando fremgik af denne hemmelige Elskov, som Ægtefædet aldrig helligede, og hvis Erindring Columbus tilbagekalder med rørende og angrende Ord i sit Testamente. Han opdrog denne naturlige Søn med lige saa megen Omhed som hans ældre Søn Diego.

Sextende Capitel.

Columbus Ynde og ydre Værdighed skinnede dog igjennem hans beskedne Arbeide. Udmærkede Personer, som hans videnskabelige Arbeider bragte ham i Forbindelse med, modtog ved hans Væsen og Underholdning, et Indtryk saa tiltrækkende og forbausende, at det var som et electrisk Propheti af en stor Bestemmelse i en ringe Stilling. Hans Handel skaffede ham lidt efter lidt Venner, hvis Navne Historien har bevaret, ligesom for at skaffe dem de kommende Tidens Tak. Man nævner Monzo de Quintaville, Dronning Isabelles Finants-Controllleur, Geraldini, hendes Sønners, de unge

200
Brindsers Lærer, Antonius Geraldini, Paven
Nuntius ved Kong Ferdinands Hof, og endelig
Mendoza, Erkebisp af Toledo og Cardinal, en
Mand af saa stor Indflydelse, at han blev kaldt
den tredie Konge i Spanien.

(Fortsettes).

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet
ere foreslaaede:

Hr. Skomager C. P. Svendsen,

„ Maskinarbejder C. J. Nielsen,

Damestræderinde Jørgine Marie Hjorth,

Steenhugger J. Hansens Datter, Dorthæa.

Borger-Bennen.

Ser og firefindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Løverdagen den 12te December 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de December 1874, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

1 Administrator,

1 Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det lovbestemte Kasseeftersyn.

Samtlige ærede Repræsentanter anmodes om at møde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 21de November 1874.

O. F. Olsen.

C. N. Laurrup.

B. Petersen.

J. Em. Larsen.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Syttende Capitel.

Biskoppen af Toledo forfækkedes først ved disse geografiske Nyheder, saa modsigende Bibelen's Forklaring over den himmelske og jordiske Bygning, men blev snart beroliget ved Columbus' alvorlige og ophøiede Gudsfrøgt. Biskoppen frygtede ikke mere for at finde en Bespottelse i Tanker som udvidede Herrens Værk og forstørrede hans Wiisdom, og han forskaffede ved sin Beskyttelse en Audients hos Souverainerne. Columbus fremtraadte ved denne Audients, med den ydmyge Fremmedes Bessedenhed, men tillige med den Følelse, at han bragte sine Herskere mere, end som de kunde give ham.

Han skriver selv senere: Tænkende paa hvad jeg var, følte jeg den største Ydmyghed, men ved Tanken om hvad jeg havde at bringe, følte jeg mig lige med de Kronede; jeg var ikke mere mig selv, men Guds Redskab, udvalgt til en stor Skjæbnes Opfyldelse.

Attende Capitel.

Ferdinand hørte Columbus med Alvor, Isabella med Begeistring, ved Synet af ham, og ved den første Lyd af hans Stemme fattede hun en Beundring for dette Herrens Sendebud, der nærmede sig Fanatisme, en Hengivenhed, der lignede Omhed. Naturen havde skjænket Columbus en forførende Magt, der sængslede Diet, en Beltaalighed, som bemægtigede sig Aanden, og man har sagt, at Dronningen var kaldet til at være hans første Apostel, og den Sandhed, som han forkyndte for sit Aarhundrede, burde modtages og udvikles i en Kvindes Hjerte. Isabella blev denne Kvinde, som aldrig fornægtede ham i Hoffets Ligegyldighed, imod hans Fjender eller i hans Modgang. Hun troede paa ham, fra den første Stund hun saae ham, hun blev hans Tilhænger paa sin Throne, og hans Veninde til sin Grav.

Da Kong Ferdinand havde hørt Columbus, udnævnte han et Undersøgelses-Raad i Salamanca, under Forsæde af Prioeren i Klosteret Prado, Fernando de Talavera. Dette Raad var dannet af de i de guddommelige og menneskelige Videnskaber meest bevandrede Mænd i begge Kongeriger.

Dette Spaniens store litteraire Samfund, havde Sæde i Dominicanernes Kloster, hvor Columbus blev givet Opholdssted. Præsterne og

Munkene bestemte dengang Alt i Spanien, Civilisationen fandtes i det Helliges Bolig. Kongerne regjerede kun efter deres Bestemmelser, Tankerne tilhørte Baverne. Inquisitionen, denne hellige Ret, vaagede advarende og straffende indtil Thronens Fod, over Alt hvad der syntes fjættersk. Undersøgelsesraadet var efter Kongens Befaling bleven forøget med Lærerne i Geografie, Astro-
 nomie, Mathematik og andre Videnskaber, som bleve dyrkede i Salamanca. Denne Forsamling skrækkede ikke Columbus. Han smigrede sig med at blive bedømt af sine Lige, han blev det kun af sine Bagvadsfere. Den første Gang han traadte frem i denne Forsamling, vilde Munkene og de indbildste Lærde, som forud overbeviste om, at Alt, hvad der maatte læres, som overgik deres Ubidenhed eller deres Læremaade, var Intet uden en sygelig Mands Drømmerier, ikke see Andet i den ukjendte Fremmede, end som en Eventyrer, der søgte at gjøre Lykke ved sine Drømmerier. Ingen værdigede at høre ham, uden to eller tre Munke fra Klosteret St. Etienne i Salamanca, ubekjendte Mænd, uden Anseelse, som hengave sig til Studier, der foragtedes af Klosterets Prior.

Andre Medlemmer af Undersøgelsesraadet søgte at forstyrre Columbus ved Citater af Bibelen. Propheterne, Psalmerne, Evangeliet og Kirkefædrene, hvis Udtryk forud forvandskede, vare

umulige at disputere om, idet de omhandlede Jordklodens Theorie og den Chimæriske Tilværelse af Antipoderne. Et af Medlemmerne Lactanu udtalte sig saaledes imod Columbus: „Der er Intet saa taabeligt, som at antage Antipoders Tilværelse, hvis Jødder maatte vende imod vore, Menneſker, som vandre i Luften med Hovedet nedad, en Verdensdeel, hvor Alt er modsat vor, hvor Træerne ſkyde deres Rødder i Luften og Grene i Jorden. Den hellige Augustin har været mere klarſynet, ved at erklære Troen paa Antipoderne for Banvid, thi, ſiger han, det var at forudsætte Folkeſlag, ſom ikke nedſtamme fra Adam, om hvem Bibelen ſiger, at alle Menneſker nedſtamme fra en Fader. Af de andre Medlemmer var der Nogle, ſom toge et poetiſt Billede for et Verdensſyſtem, og citerede Pſalmiſtens Vers „Gud udbredte Himmelen over Jorden ſom et Telt“ og vilde ſlutte deraf, at Jorden maatte være flad. Columbus ſvarede forgjæves diſſe Anflagere paa en gudfrygtig Maade, ſom dog ikke udelukkede Naturens Eiendommelighed. Forgjæves fulgte han dem med Erbødighed paa den theologiske Grund, han viſte ſig mere religiøs og mere othodox end ſom de, fordi han var en endnu større Beundrer af Guds Gjæringer. Hans Beltaalighed, ſom Sandheden gav Kraft, tabte aldeles ſin Magt mod diſſe Lærdes formørkede Aand, kun nogle Munk

syntes bevægede af Tvivl eller rokkede i deres Overbeviisning ved Columbus' Tale. Diego de Deza, Dominikaner Munk, en af sin Tids udmærkede Mænd, som senere blev Erkebiskop af Toledo, vovede høimodigen at bestride hans Collegaers Fordomme og at støtte Columbus med sine Ord og sin Anseelse.

Denne uventede Hjælp kunde dog ikke beseire de andre Medlemmers Ligegyldighed eller Haardnakethed.

Forhandlingerne vedbleve uden at føre til Slutning, endelig døde de hen, trættende Sandheden, som er Bildfarelsens sidste Tilflugt. De bleve afbrudte af en ny Krig af Ferdinand og Isabella imod Maurerne i Granada.

Columbus, nedbøiet og bedrøvet og tilbage sat, ene støttet ved Dronningens Gunst og ved Diego de Dezas Tilfald, fulgte Hoffet og Armeen fra By til By, fra Leir til Leir, speidende forgjæves efter en beleilig Stund, som Baabenlarmen hindrede ham at opnaae. Dronningen var ham imidlertid lige saa tro med sin Naade, som Lykken var ham imod. Hun vedblev at haabe det bedste af hans miskjendte Geni, og beskyttede ham saaledes, at hun lod ham anwise et Huus eller Telt paa ethvert Sted, hvor Hoffet opholdt sig. Hendes Skatmester var befalet at sørge for den fremmede Lærdes Underhold, ikke som en paatrængende

Gjæst, der tigger om Hjælp, men som en udmærket Gjæst, som Hersterne vil bevare som en Vre for deres Magt, og i deres Tjeneste.

Rittende Capitel.

Saaledes henrandt flere Aar, i hvilke Kongerne af Portugal, England og Frankrig havde hørt deres Gesandter tale om denne forunderlige Mand, som lovede Kongerne en ny Verden. De fristede Columbus til at træde i deres Tjeneste, men den dybe Erkjendtlighed, han helligede Dronning Isabella, og den Kjærlighed, han nærede for Donna Beatrix Enriques af Cordova, som alt var bleven Moder til hans anden Søn Fernando, bragte ham til at afflaae Tilbudene og forblive i Hoffets Følge. Han bevarede et Keiserdømme til den unge Dronning, som Tak for hendes Godhed imod ham. Han overværede Granadas Beleiring og Indtagelse. Han saae Boabdil overlevere Ferdinand og Isabella denne Stads Nøgler, ligesom Abenceroernes Pallads og Alhambras Mosque. Han var i de spanske Hersteres Følge ved deres Indtog i dette Islamismens sidste Tilflugtssted i Spanien. Han saae ud over Granadas Volde og Dale, andre Grobringer og andre Seierstog i langt

større Besiddelser; Alt syntes ham ringe, sammenlignet med hans Tanker.

Freden af 1492, som sluttede denne Erobringskrig, foranledigede en ny Samling af de Undersøgere, som behandlede hans Plan i Sevilla. Deres Mening, forgjæves modarbejdet, ligesom i Salamanca, af Diego de Deza, blev at forkaste den genuesske Eventyrers Tilbud, som om ikke stridende imod Guds Love, idetmindste vare saa chimæriske, at de vare beskjæmmende for det spanske Hofs Værdighed, som ikke burde autorisere et Foretagende med saa usfelt Grundlag. Ferdinand, ikke mindre gunstig stemt for Sager end Isabella, formildede denne Raadets haarde Beslutning ved at meddele Columbus samme; Kongen gav Haab om, at han, saasnart han var kommen i rolig Besiddelse af Spanien, ved den fuldkomne Fordrivelse af Maurerne, skulde begunstige ham med Midler til Udsendelsen af en Expedition til at opdage og erobre de Lande, som han allerede i saa mange Aar havde omtalt.

(Fortsettes.)

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Oltapper S. Nielsen.

Borger-Bennen.

Ses og firefindstyvende Aargang.

Nr. 51.

Løvedagen den 19de December 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Tyvende Capitel.

Uden altfor store Forventninger gif Columbus Opfyldelsen imøde af Kongens Løfter og Dronningens mere alvorlig meente Ønsker; imidlertid søgte han at formaae tvende fornemme spanske Herrer, Hertugerne af Medina-Sedonia og Medina Celi til for egen Regning at udsende en Expedition, de besadde begge Havne paa Spaniens

Ryster ligesom og Skibe, de smilede først til Billedet om Gæve og Fordele og Søbesiddelser for deres Huse, senere forlode de ham med Bantro og Ligegyldighed.

Misundelsen havde angrebet Columbus selv forinden han havde fortjent den ved noget Held, den forfulgte ham som af Modbydelighed og Instinkt, selv i hans Haab og ville afdisputere ham det som de kaldte Taagebilleder; han traf sig atter tilbage med Taarer fra disse Forsøg. Miristrenes Kulde ved at høre ham, Munkenes Haardnakket-
hed i at forkaste hans Ideer, som en Besmittelse for Videnskaberne, Hoffets falske Løfter og evige Udsættelser, styrkede ham efter sex Aars Bønter i en saadan Modløshed, at han fuldstændig opgav enhver ny Ansøgning til Souverænerne i Spanien og besluttede at tilbyde sit Keiserdømme til Kongen af Frankrig, fra hvem han havde modtaget nogen Opmuntring.

Med ødelagt Formue, nedbrudt Haab, udtømt Taalmodighed og brudt Hjerte, ved Nødvendigheden af at have det Kjærlighedsforhold, som knyttede ham til Donna Beatrix; reiste han paany til Fods fra Cordova, men ikke mere med de blændende Fremtids-Billeder, kun for at gjenfinde sin trofaste Ven Jean Perés i Klosteret Rabida. Det var hans Henfigt at hente sin Søn Diego, hvem han havde efterladt der, for at bringe ham

til Cordova, inden sin Bortreise til Frankrig, og for der at betro ham til Donna Beatriz, hans Søn Fernando's Moder. De to Brødre, saaledes opdragne ved en Kvindes Omhu og Kjærlighed, fattede den broderlige Omhed for hverandre, som var den eneste Arv, han kunde efterlade dem.

Enogtyvende Capitel.

Prioren Juan Perés fældede Taarer, da han saae sin Ven, endnu mere usfelt klædt end første Gang, atter tilfods at staae ved Klosterets Porte, hans fattige Klædning og hans sørgmodige Ansigt, vidnede noksom om hans nedbrudte Haab, og om Menneskenes Vantro og Mistillid. Men Forsynet havde atter skjult Spiren til Columbus' Lykke i Bennens Hjerte. Den fattige Munks Tillid og faste Tro paa den Fremtid, hans Beskyttedes Opdagelse vilde faae, bestyrkedes, idet han harmedes over den Medfart, som var ham given, han græd med sin Ven og harmede sig med ham, men opmandende sig, samlede han al sin Kraft for at bringe Hjælp, han forenede sig med Lægen Fernandez, med en riig Skibsreder, Alonzo Pinzon, og med den dygtige Lods fra Lepi, Sebastian Roldiegnéz. Columbus' Planer, fremstillede paany

for dette lille Raad af Benner, begejstrede disse mere og mere, man bønfuldt ham om at blive, endnu engang at prøve Lykken og at bevare det vantro og utafnemmelige Spanien, Vren af det saa enestaaende Værk i Historiens Aarbøger.

Pinzon lovede at bidrage af sin Formue og sine Skibe, til Udrustningen af den udødelige lille Flaade, saasnart Regjeringen havde autoriseret samme, Juan Berés skrev dennegang til Dronningen selv, læggende hende paa Samvittigheden, at Foretagendet ikke alene gjaldt Vren og Fordelen, men end mere Omvendelsen af hele Nationer fra Hedenskabet til den christelige Tro. Han lod baade Himlen og Jorden tale og fandt overtalende Ord i sin Barme for Sagen og i sit Ven-skab for dens Bærer. Den nedbøiede Columbus vægrede sig for at bringe dette Brev til et Hof, hvis Langsomhed og Modvillie han noksom havde prøvet. Rodiegnéz paatog sig selv at bringe Brevet til Granada, hvor Hoffet residerede, og reiste, ledsaget af Klosterets og Columbus' Benners Ønsker og Bønner.

Tjortende Dagen efter hans Afreise vendte han triumpherende tilbage til Klosteret. Dronningen havde læst Brevet fra Juan Berés, og havde ved dette gjenfundet alle sine tidligere gunstige Følelser for Genueseren. Hun kaldte strax den værdige Prior til sit Hof, og lod Columbus sige,

at han i Klosteret Rabida skulde afvente Priorens Tilbagekomst og Raadets Beslutning. Juan Perés, henrykt over sin Vens Lykke, lod strax sadle sit Muuldyr, og reiste endnu samme Nat alene igjennem det af Maurerne foruroligede Land, fø- lende Guds Beskyttelse for den ham betroede Sag. Han kom og Palladsfets Døre aabnede sig for ham, han saae Dronningen, og oplivede hendes Tro og Iver ved hans egen Overbeviisnings Varme for det store Værk. Marquisen af Maya, Dronning Isabelles Yndling, begeistredes ogsaa ved den hellige Troes Magt. Disse to Kvindehjerter, brændende af Iver, opluede ved Munkens Bel- talenhed for det store Foretagende, seirede over Hoffets Modstand. Dronning Isabella sendte Co- lumbus en Sum Penge fra hendes eget hemme- lige Skatkammer for at han kunde kjøbe et Muul- dyr og de nødvendige Klæder til strax at begive sig til Hoffet. Juan Perés forblev der for at understøtte sin Ven i hans Foretagender ved sin Anseelse, og sendte dette glædelige Budskab i For- ening med Pengehjælpen ved en Reisende til Ra- bida, som leverede Brev og Penge til Lægen Fer- nandes i Palos, der overleverede Columbus dem.

Torgtyvende Capitel.

Columbus kom til Granada efter at have kjøbt et Muuldyr og antaget en Tjener; han blev der kaldet til at forhandle sine Planer og Betingelser med Kong Ferdinands Ministre.

„Man saae da“, fortæller et Dienvidne, „en ubekjendt ringe Mand følge Hoffet, iblandt to Kroners Raadgivere og den tilstrømmende Mængde af paatrængende Ansøgere, gjentagende Fortællingen af sine Drømmebilleder, om at opdage en Verden, nu i Forgemakernes Kroge, alvorlig, sørgmodig og nedslaaet midt i den jublende Mængde, syntes han ligegyldig at see Fuldbvrdelsen af Granadas Erobring, som fyldte et Folk og to Hoffer med Hovmod.“ Denne Mand var Columbus. Denne gang reiste Hindringerne sig fra Columbus selv. Sikker paa den Verdensdeel, som han tilbød Spanien, vilde han af Agtelse for Gavnens Storhed, som han vilde bringe Verden og sine Souverainer, fastsætte værdige Betingelser for sig og sine Efterkommere, ikke for sin egen Skyld, men for selve Sagens Skyld. Havde han svigtet denne berettigede Stolthed, vilde han efter sin Anskuelse have svigtet sin Tro paa Gud og paa Værdigheden af hans Sendelse. Fattig, ene-

staaende og uerfaren forhandlede han som Souverain af de Besiddelser, som han endnu kun saae i sine Tanker.

„En Tigger“, siger Fernandez de Talovera, Raadets Formand, „fastsætter Betingelser som en Konge med Konger.“

Han krævede Titel og Bestalling som Admiral, en Vicekonges Magt og Ære over alle de Besiddelser, som han ved sine Opdagelser maatte tilføre Spanien, en vedvarende Tiende for sig og sine Efterkommere, af alle hine Besiddelsers Indtægter.

Besynnderlige Krav af en Eventyrer, udraabte hans Modstandere i Raadet, som forud giver Befalingen af en Flaade og Besiddelsen af et Vicekongedømme uden Grændser, hvis hans Foretagende lykkes; uden at forpligte ham til Noget, hvis det mislykkes, hvad heller Intet kunde nytte, da han Intet har at miste. Man forbausedes først over disse Krav, man endte med at fornærmes derved, man tilbød ham mindre byrdefulde Vilkaar for Kronen. Uagtet hans Uformuenhed og Ringhed afflog han Alt. Træt, men ikke overvundet ved atten Mars Prøvelser fra den Dag, da hans Tanke fødtes, og indtil han forgjæves tilbød Jordens Magter den, vilde han have rødmættet ved at slaae det Ringeste af Prisen for den

Gave, som Gud havde givet ham. Han traf sig ærbødig tilbage fra Forhandlingerne med Ferdinands Commissairer og besteg fattig og ene sit Muuldyr, Dronningens Gave, og tog Veien til Cordova, for derfra at begive sig til Frankrig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaede:

Slagtermester H. Koblauch.

Skrædder P. Petersen.

Borger-Vennen.

Ses og firefindstyvende Aargang.

Nr. 52.

Løverdagen den 26de December 1874.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Christopher Columbus,

af Alphons Lamartine.

(Fortsat).

Treogtyvede Capitel.

Da Isabella erfarede hendes Clients Afreise, havde hun Følelsen af de store Ting, som for bestandigt fjernede sig fra hende med denne Herrens udvalgte Mand. Hun brededes paa Commissærerne, som tingede med Gud om Prisen paa et Keiserdømme, og mere endnu Prisen paa Millioner Sjæle, overladte til Afgudsdyrkelse. Mar-

quisen af Maya, og Isabellas Finantz-Controlleur Quintanilla, deelte og bestyrkede Dronningens Følelser. Kongen, mere rolig og beregnende, tøvede, tilbageholdt ved Omkostningerne ved det paatænkte Foretagende, i et Dieblif, hvor Skatkammeret var udtømt. Nu vel, raabte Isabella i en høimodig Begeistrings Dieblif, jeg overtager Sagen for min egen Krones Regning, og vil pantsætte mine Juveler for at betale Omkostningerne til Udrustningen.

Dette Udbrud fra en Kvindes Hjerte besejrede Kongens Sparksomhed, ved en mere ophøiet Beregning, vandtes uberegnelige Skatte og rige Provindser for de to Monarkier. Uegennyttigheden besjælet af Begeistringen, er den sande Economie for store Sjæle, og den sande Wiisdom for store Politikere. — Man søgte at indhente den Bortreiste og Dronningens Sendebud naaede ham nogle Mile fra Granada, ved Pinos Broen, et berømt Klippested, hvor de Christne og Maurerne ofte havde blandet deres Blod i den Strøms Bande, som adskille de to Folkelag. Den bevægede Columbus vender tilbage, og kaster sig for Isabellas Fødder som med grædende Taarer har erholdt Kongens Bekræftelse paa de af Columbus krævede Betingelser. Tjenende denne næsten opgivne Sag af den store Mand troer Dronningen at tjene Guds egen Sag, ukjendt af den Menneffeslægter der skulde vindes for den christne Tro. Hun saae

et himmelft Kongedømme, i de Bindinger som hendes Yndling vilde lægge til hendes Rige, Ferdinand saae kun den jordiske Binding. Som Christendommens Stridsmand i Spanien og Maurernes Overvinder, fik han af Paven som Tillæg til sit Rige, alle de Undersaatter som han maatte vinde for Christendommen, ved de Opdagelser der maatte skee ved denne Eventyrer. I Kong Ferdinands Dine, var Alle der ikke vare Christne, hans Slaver med fuld Ret, alle Dele af Mennekeheden som ikke vare stemplede med Christendommens Segl, bare heller ikke Mennekehedens Mærke.

Rom bortgav eller bortsolgte alle Iffchristne ifølge dens aandlige Magt paa Jorden og i Himlen. Ferdinand var troende nok og samtidig politisk nok til at antage det.

Tractaten imellem Ferdinand, Isabella og denne fattige Eventyrer fra Genua, som nogle Aar tilbage ankom tilfods til deres Hovedstad, uden noget andet Hjem end et Klosters Gæstfrihed, blev underskrevet paa Granadas Sletter den 17de April 1492. Isabella overtog allene for sit Kongerige Castilliens Regning, alle Udgivterne ved Expeditionen, det var retfærdigt at hun som først havde troet paa Sagen, ogsaa vovede mest ved Foretagendets Udførelse, det var ogsaa retfærdigt, at Taknemmeligheden og Gien for det heldige Udfald, knytter sig til hendes

Navn fremfor noget Andet. Man anviste Columbus den lille Havn Palos, i Andalusien, som Udrustningsted for den Flaade som skulde afgaae under hans Befaling; Tanken udgaaet fra Klosteret Rabida nær ved Palos, og understøttet ved Juan Perés hans Benner, vendte tilbage derhen hvorfra den var gaaet, Klosters Prior skulde forestaae Forberedelserne til Udførelsen af Sagen, og fra hans stille Celle, skulde han see det første Seil udfolde sig over hans Ben, for at føre ham hen til den ubekjendte Verden, som de begge havde skuet med Geniets og Troens Blik.

(Fortsettes.)

